

TKİP VII. Kongresi kapanış konuşması... Yeni dönem ve parti

Kitle mücadelesi yoksa reformist sol çizgide bile bir parlamenter başarı şansı yoktur. Her ne kadar bu türden bir sözde başarı, tüm örneklerin açıklıkla gösterdiği

gibi, kitlelerin mücadelesinin yarattığı birikimi boşa çıkaran bir rol oynasa da. Yani parlamenter hayalleri bile ancak sosyal mücadelenin, kitle hareketinin hazırladığı imkanlar üzerinden kurabilirsiniz. Oysa

düzen muhalefetinin politikası neydi? Seçimlere kadar suskunluk ve tam edilgenlik. Kitleleri hareketsiz tutmak, atomize durumdaki seçmen bireyler olarak bırakmak. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 01
7 Ocak 2024

Kızıl Bayrak

kizilbayrak81.net

Yeni bir kavga yılına girerken...

2024 yılı başlarken geçen yılın özeti: Ya barbarlık ya sosyalizm

2023 yılı baskı ve zorbalığın tırmadığı bir yıl olurken, AKP-MHP iktidarının gemi azağı yeni bir yıl başlamış bulunuyor.

AKP-MHP koalisyonu: Yerli/ milli, NATO'cular

AKP-MHP ikilisinin ABD imalatı olduklarını ve savaş aygıtı NATO'nun sadık uşakları olduğunu emekçiler nezdinde teşhir etmek büyük bir önem taşıyor.

Filistin direnişi, İsrail'in barbarlığı, artan uluslararası "baskı"

Emperyalist güçlerin İsrail'e "koşulsuz destek" verme histerisinde çatlaklar açan sokağın bu öfkeli sesi, İsrail'in barbarlığına da dur diyecektir.

İşçi sınıfının birliğini ve mücadelesini güçlendirmek için ileri!

Emperyalist hegemonya krizinin tablosu- A. Engin Yılmaz

S.18

Japon emperyalizmi yarışta

S.22

Yeni bir kavga yılına girerken...

İşçi sınıfının birliğini ve mücadelesini güçlendirmek için ileri

İşçi sınıfı ve emekçiler iktisadi, kültürel, siyasal ve toplumsal yıkımın alabildiğine derinleştiği bir yılı geride bırakarak 2024 yılına girmiş bulunuyor. Gelişmelerin seyri yeni yılda bu tabloda esasa ilişkin bir değişiklik yaşanmayacağını, dahası çok yönlü krizlerin giderek ağırlaşacağını ve buna bağlı olarak sosyal bunalımın derinleşeceğini ortaya koyuyor.

2024 YILI KRİZLERİN VE SOSYAL BUNALIMIN DERİNLEŞECEĞİ ZOR BİR YIL OLACAK

Türkiye kapitalizmini pençesine alan ekonomik-mali kriz, hafiflemek bir yana toplumsal yaşamın bir dizi alanında ciddi etkiler yaratarak varlığını sürdürüyor. 2023 genel seçimlerinin ardından "Türkiye modeli"nden çark edip kapitalist piyasanın kurallarına "U dönüşü" yapan gerici-faşist rejimin ekonomi politikaları ise krizi kontrol altına almaya yetmiyor. Enflasyon oranlarındaki sistematik yükseliş devam ediyor, döviz kurları adeta kontrolden çıkmış durumda. İki bir arada Türk Lirası'nın değerini sürekli aşağı çekiyor ve bu durum hayat pahalılığını tırmandırırken, emekçilerin alım gücünün gündelik olarak erimesine yol açıyor.

Gerici-faşist rejimin krizi yönetmek konusunda elinde tuttuğu tek "sihirli değnek" ise faturayı her yol ve yöntemle emekçilere ödetmektir. Bunun 2024 yılında da devam edeceği açık bir olgudur. Asgari ücrete yapılan sefalet zammı, işçi sınıfı ve emekçileri sistematik olarak yok-

sullaştırmayı esas alan politikanın devam edeceğinin en açık göstergesi oldu. Orta Vadeli Program (OVP) kapsamında masada duran saldırılar ise emekçilerin sefaletini hem derinleştirecek hem de yoksulluğu kronikleştirecektir. Öyle ya, kriz koşullarında kapitalist büyümenin "altın anahtar" emekçilerin açlık sınırında ücretlerle ağır çalışma koşullarına mahkum edilmesidir.

Tüm bu açılardan işçi sınıfı ve emekçileri zorlu bir yıl beklemektedir. Gerici-faşist rejimin yerel seçimler öncesinde tabloyu görece bir dengede tutmaya çalıştığı hesaba katılırsa; seçimlerin hemen ardından sosyal-iktisadi saldırı furiasının tırmanacağını öngörmek zor olmayacaktır.

İşçi ve emekçiler, 2024 yılına bu bakışla hazırlanmalıdır. Kendisine yeni bir düzeyde dayatılacak olan açlığı, yoksulluğu ve sefaleti reddetmek için örgütlülüğünü ve bilincini güçlendirmeli, yeni ve çetin bir kavga yılına hazırlığı bu temelde ele almalıdırlar. Zira, içinde buldukları zor koşulları bir nebze olsun hafifletmenin başkaca bir yolu yoktur.

Başta sınıf devrimcileri olmak üzere, emek eksenli toplumsal mücadele güçleri ise, yeni mücadele yılında işçi sınıfının bilincini, örgütlülüğünü ve eylemini iler taşımak için tüm olanaklarını seferber etmelidirler. Kriz koşullarında bunalan ve çıkış arayışı içerisine giren emekçilerin biriken öfkesini örgütlü bir güç haline getirmek ve sermayenin karşısına çıkarmak için adımlarını hızlandırmalıdırlar.

YENİ BİR SEÇİM YILI

Derinleşen çok yönlü kriz ortamında yeni bir seçim yılına girmiş bulunuyoruz. Dolayısıyla, düzen siyasetinin tüm aktörlerinin yanı sıra, reformist-parlamentarist solun tüm kesimlerinin temel gündemini yaklaşan yerel seçimler oluşturmaktadır. İttifak tartışmaları, aday pazarlıkları, sahte vaatler, gerici kapışmalar şimdiden ortalığı kaplamış durumda...

2023 genel seçimlerinin kazananı olan gerici-faşist iktidar bloğu, elde ettiği moral üstünlükle yerel seçimlerde yeni bir başarı elde ederek toplumsal meşruiyet zeminini güçlendirmeyi hedefliyor. Bu nedenle yerel seçimlere dar anlamda elinde bulunan belediyelerin sayısını arttırmak sınırında bakmıyor. Böyle bir amacı olmakla birlikte, elde edeceği yerel seçim başarısıyla faşist tek adam rejimi için toplumsal rıza devşirmenin ve iktidar gücünü yeni bir düzeyde tahkim etmenin hesabını yapıyor. Böylece ajandasında yer alan ırkçı-gerici politikaları ve ekonomik-sosyal saldırıları çok daha pervasızca uygulamayı amaçlıyor. Öte yandan, genel seçimlerle birlikte yerel seçimlerde de başarı elde etmek, gerici-faşist rejim için uluslararası ilişkiler alanındaki konumu açısından da önem taşıyor. Zira, yerel seçimlerde elde edeceği olası başarıyı, kendisini dünya kamuoyuna, özellikle de emperyalist güçlere Türkiye toplumunun tartışmasız tek temsilcisi olarak pazarlamak için önemli bir fırsat olarak görüyor.

2023'teki genel seçimlerde hezimet

yaşayan düzen muhalefeti ise derin bir kriz içerisinde. Genel seçimler öncesinde iktidar ve rant paylaşımı üzerine kurulan "Millet İttifakı"nın günler içerisinde çözümlü dağılması, düzen muhalefetine yaşanan krizin öncesi olduğunu açıkça ortaya koydu. Genel seçimlerin ardından yaşananlar ise her türden gericilikle malul, bu konuda adeta iktidar partileri ile yarışa tutuşan burjuva muhalefetin çapsizliğini ortaya koydu sadece:

"Seçimi izleyen gelişmeler düzen muhalefetinin gerçek yapısı konusunda ek açıklıklar sağlamıştır. Başarısını sandığa endeksleyen ve bunu da önden neredeyse kesin bir sonuç sayan düzen muhalefeti seçim yenilgisinin hemen ardından birbirine düşerek hızla dağılmış, siyasetten buharlaşıp çökmüştür. Dağılmış haliyle halen bir kriz ve iç parçalanma içindedir. Derin bir hayal kırıklığına uğrattığı kitleler nezdinde artık bir inandırıcılığı da yoktur. Düzen muhalefetinin tablosu düzen krizinin önemli bir ögesi olagelmisti. Mayıs 2023 seçimleri buna yeni boyutlar eklemiştir." (TKİP VII. Kongre Bildirgesi, tkip.org)

Benzer bir durum aynı biçim ve derinlikte olmasa da reformist sol için de geçerlidir. 2023 seçimlerinde tüm umudunu düzen muhalefetinin seçim başarısına endeksleyen reformist-parlamentarist sol, seçimlerin hemen ardından temsil ettiği toplumsal kesimlerle birlikte büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Çok geçmeden tam bir tutarsızlık içerisinde çözümün "sokaktan ve mücadeleden" geçtiği söy-

lemine öne çıkardı. Tabii, yaklaşan yerel seçimlere kadar. Şimdi ise bir kez daha yaklaşan seçimler nedeniyle temel gündemlerini ittifak arayışları, aday belirleme süreçleri vb. oluşturuyor.

Hal böyleyken, 2023 yılının ilk aylarında olduğu gibi bu yıl da düzen siyasetinin ve toplumun gündemini yaklaşan seçimler meşgul etmektedir. Toplum, bir kez daha yerel seçimler üzerinden kutuplaştırılacak, sahte vaatlerle oyalanacak, son tahlilde düzen siyasetinin basit bir uzantısı haline getirilmek istenecektir.

Sınıf devrimcileri ve ilerici güçler, bu dönem boyunca düzenin seçim aldatmacası karşısında işçi ve emekçi kitleleri uyarmayı, seçim gündemini tam da bu bakışla devrimci amaçlarla değerlendirmeyi ve toplumun dikkatini sınıf mücadelesinin gerçek gündemlerine çekebilmeyle esas almalıdırlar:

“Devrimci parti, seçim atmosferinin yoğunlaştığı bir evrede bile, kitlelerin dikkatini seçim sandığına ve parlamentoya değil, devrimci sınıf mücadelesinin gerçek alanlarına, yöntemlerine ve istemlerine çeker. Seçimin yarattığı politizasyonun kendisinden tam da bu amaç doğrultusunda yararlanmaya çalışır. Dar anlamda seçim çalışmasının odağına da, seçimlerin ve burjuva temsili kurumların gerçek anlamını, işlevini ve dolayısıyla iç yüzünü sergilemeyi, tam da bu tema üzerinden işçi ve emekçi kitlelerin devrimci bilinci geliştirmeyi koyar. Devrimci hareketimizin devrimci döneminin temel önemde bir ideolojik-politik kazanımı olarak “Çözüm ne seçimde ne mecliste! Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!” şiarı, her devrimci seçim çalışmasının vazgeçilmez vurgusu olmalıdır.” (14 Mayıs seçimleri ve devrimci parti, tkip.org)

SINIFIN BİRLİĞİNİ VE MÜCADELESİNİ GÜÇLENDİRMEK İÇİN İLERİ!

Yeni bir mücadele yılına öne çıkan bir dizi gündemle girmiş bulunuyoruz: Kapitalizmin çok yönlü krizi, tırmanan faşist baskı ve zorbalık, demokratik hakların ezilmesi, yaklaşan yerel seçimler, tırmandırılan savaş ve saldırganlık politikaları vb... Başta kapitalist kriz ve bunun toplumsal yaşama yansımaları olmak üzere yeni yılda öne çıkan siyasal-toplumsal gelişmeleri işçi sınıfının bilincini, eylemini ve örgütlülüğünü güçlendirme bakışıyla mücadelenin gündemleri haline getirme sorumluluğu ise devrimci-ilerici güçlerin önünde durmaktadır. 2024 yılında işçi sınıfı ve emekçiler adına kazanımlar elde etmenin yolu, bu sorumluluğun ne denli başarıyla yerine getirildiğiyle doğrudan bağlantılı olacaktır.

2024 yılı başlarken geçen yılın özeti...

“Ya barbarlık ya sosyalizm”

DEPREM VE DOĞA TALANI

2023'ün ilk depremi Suriye'de oldu. Suriye'de büyük bir yıkıma neden olan deprem Lübnan, Kıbrıs, Irak, İsrail, Ürdün, İran ve Mısır dahil geniş bir coğrafyada hissedildi.

6 Şubat depremleri ise Maraş merkezli gerçekleşti ve Türkiye'de 11 ili etkiledi. Resmi açıklamalara göre depremler sonucunda Türkiye'de en az 50 bin 783 kişi yaşamını yitirdi. Şam yönetimi ise Suriye'de en az 8 bin 476 kişinin yaşamını yitirdiğini açıklamıştı.

Deprem öncesinde alınmayan önlemler, rant politikaları, imar afları, bilim insanlarının uyarılarının dikkate alınmaması gibi ihmal ve bilime düşman vurdumduymazlıktan dolayı resmi verilere göre on binlerce insan yaşamını yitirdi. Bazı tahminlere göre ise hayatını kaybedenlerin sayısı açıklananın üç-dört katıdır. Deprem sonrasında halkın uzun süre enkaz altında bir başına bırakılması, ulaştırılmayan yardımlar, AKP-MHP iktidarının yıkımdan rant devşirmeye dayalı politikaları, depremi çok büyük bir felakete dönüştürdü.

Çürüyen ve çeteleşen düzenin düzenini elinde tutan AKP-MHP rejimi bu yıkımın bir numaralı sorumlusudur. Bu rejim, tüm uyarılara rağmen yaklaşan İstanbul depremine karşı da kayda değer hiçbir önlem almış değil. Yeni çıkardığı yasa ile depreme karşı önlem almayı değil, yeni rant alanları devşirmeyi hedeflemektedir. Bunun ilk somut adımlarını Hatay'ın Antakya ve Defne ilçelerinde atan saray rejimi, “riskli bölge” ya da “rezerv alanı” adı altında depremedelerin topraklarına el koyamaya başladı.

SERMAYE DÜZENİNİN “2023 DÖNEMECİ”

“2023 dönemeci” olarak anılan bir seçim yılını geride bıraktık. Bu bağlamda TKİP VII. Kongresi Kapanış Konuşması'nda işaret edilen şu noktanın altını çizmek gerekir:

“Dinci-faşist iktidarın seçimi kazanmış olması, onun kendi payına bir güç ve moral tazelenmesi oldu. Büyük bir rahatlama yaşadılar ve yeni bir moral güç kazandılar. Seçimler aracılığıyla elde edebildikleri meşruiyeti artık nihayet kaybedeceklerini sanıyorlardı, ama sonuçta

bir biçimde kazandılar. Bu da tersinden abartılı bir moral güç kazandırdı onlara. Şu an bir özgüven içindedirler ve pervasız davranma eğilimi sergilemektedirler. Toplum ve kamusal yaşamı dinselleştirmek bakımından atacakları yeni adımlar üzerinden bunun belirgin yeni işaretleri var.”

2023 yılına damga vuran deprem ve emekçileri büyük bir yıkıma sürükleyen AKP-MHP iktidarının politikalarına rağmen ortaya çıkan seçim sonuçları dinci-faşist bloğun kitleleri manipüle edebilme imkanlarının göstergesi oldu. Seçimleri hile/hurda ile kazanmış olsalar da azımsanmayacak oranda oy oranı devşirebildikleri görüldü.

Seçimlerin bir diğer önemli göstergesi ise sandığa endekslenen umutların boşa çıkmasıdır. Kitleleri edilgenliğe iten düzen muhalefeti bir yandan da siyasal mücadeleyi parlamenter zemine sıkıştırmıştır. Reformist sol da boylu boyunca parlamenter hayallere kapılmıştır. Seçimlerin sonuçlanmasından sonra reformist sol güçler ve kitlelerde oluşan moral kırılma belirgin hale gelmiş, Mart'ta yapılacak yerel seçimler yaklaşınca, birkez daha seçim pazarlıkları başlatılmıştır.

Seçim sonrasında oluşan parlamenterin bileşimine bakıldığında, bu kurumun koyu bir gericilik yuvası haline geldiği ve tümüyle göstermelik, içi boş bir kovuğa dönüştüğü görülmektedir. Devletin tüm kurumlarını ele geçiren dinci-faşist rejimin elinde baskı ve zorbalık dışında bir yönetme aracı kalmamıştır. Sonu gelmeyen saldırılarla emekçilerin üzerine çullanan rejime karşı biriken tepkiler, kaçınılmaz olarak kendini göstermeye başlayacaktır.

Toplam tabloya bakıldığında, 2024 yılında işçi sınıfı ve emekçilerin kendi öz güçlerine dayalı bir örgütlenme ve mücadele arayışına yönelmeleri kaçınılmaz görünüyor.

2023: ÇOK YÖNLÜ KRİZ, BUNALIM VE DERİNLEŞEN YOKSULLUK

Seçim sonrasında devam eden kriz, emekçileri çok yönlü bir kuşatma altına almış durumda. İktisadi ve mali krizin yanı sıra devlet krizini de içinde barındıran siyasal kriz sürmektedir. Saray rejiminin toplumu dikey olarak bölerek yarattığı kültürel kriz, zinciri tamamlayan bir halka olmuştur.

Adı konulmamış IMF programının “kemer sıkma” politikaları, emekçiler için “boğaz sıkma” boyutuna varırılmış-

tır. Emekçileri hedef alan ekonomik yıkım saldırıları, toplumsal muhalefete ve örgütlü dirençli emekçilere dönük sonuç almaz saldırganlıkla tamamlanıyor.

Alım gücünün düşmesi, artan hayat pahalılığı ve değer kaybeden TL ile krizin tüm yükü emekçilerin sırtına bindiriliyor. Bir sene boyunca “yeni seçilen” Maliye Bakanı, cilalanmış Merkez Bankası başkanı ve “çalışanları enflasyona ezdirmeyeceğiz” söylemleri eşliğinde krizin ağırlaşarak devam ettiğine tanıklık edildi. Sahte müjdelere, kof nutuklarla, tutulmayan sözlerle emekçiler aldatılmaya çalışılıyor. Krizin yükünü emekçilerin sırtına yıkan dinci-faşist blok, “şirketlere teşvik” politikasından ise ödün vermedi. Bu yanı sıra çürümenin çok boyutlu hali yaşandı. Bir yanda artan intiharlar ve geçinemediği için bunalıma giren emekçiler. Diğer yanda dolandırıcılık sistemleri, futbolcusundan “fenomenine” kadar zenginlerin birbirlerinin paralarını ele geçirebilmek için çevirdiği kirli oyunlar...

2023’ün son günlerinde ise asgari ücrete yapılan sefalet zammı açıklandı. Açıklanan rakam, Saray rejiminin işçi sınıfını açık sınırının altında bir ücrete mahkum etme politikasını kalıcı hale getirdiğini gösterdi. Devam eden metal TİS’lerinde ise, pazarlıktan çok sendika ağaları ile kapitalistlerin yeni bir oldu-bitti arayışında oldukları görülüyor. MESS, devlet ve sendika bürokratları, metal işçilerine nasıl bir kumpas kurabileceklerinin arayışı içindeler.

KÜRT HALKINA DÖNÜK BASKI

2023, baskı ve zorbalığın tırmandığı bir yıl oldu. Özellikle de içeride ve dışarıda Kürt halkına dönük saldırganlığın zirve yaptığı, Kürt siyasetçilerin, gazetecilerin, avukatların tutuklandığı, mahkeme kararlarının uygulanmadığı, siyasi tutsaklar üzerinde tecridin ağırlaştırıldığı, Kürt işçilere, futbolculara, Kürt bölgelerindeki ormanlara dönük saldırıların arttığı bir yılı geride bıraktık.

AKP-MHP iktidarı Filistin’e yönelik işgal ve saldırganlığına karşı hamasi nutuklar atarken Rojava’ya yönelik saldırılarında İsrail’inkine benzer taktikler izledi. Sınır ötesinde Kürt halkının kazanımlarına göz diken saray rejimi, Kürt hareketini de çok yönlü kuşatma altına almaya çalıştı. Güney Kürdistan’daki çatışmalarda askerlerin hayatını kaybetmesi Rojava’ya dönük saldırganlığı tırmandırmanın bahanesi sayıldı. İçerde ise rejim, olayı şoven histeriyi körüklemenin, Kürt halkına düşmanlığı kışkırtmanın bir aracı olarak kullandı.

Kürt sorunu konusunda resmi ideolojiyi temsil eden saray rejiminin imha ve ilhak politikasına rağmen Kürt halkı direnmeye devam ediyor.

SALDIRILAR VE DİRENİŞ

AKP-MHP iktidarının 2023 yılı karnesi saldırganlıklarla dolu. Saldırıların karşısında ise muhalefetin her kesiminde direnme eğilimi ise öne çıktı.

Anayasa Mahkemesi, Cumartesi Anneleri’ne uygulanan Taksim yasağının “hak ihlali” olduğuna kararı verdi. Ocak ayında verilen AYM kararlarına rağmen sonrasında da Cumartesi Anneleri’nin eylemleri yasaklandı ve polis saldırısı, gözaltılar yaşandı. Cumartesi Anneleri Galatasaray Meydanı’ndan vazgeçmedi ve 11 Kasım’dan itibaren tekrar meydana açıklama yapmaya başladı.

Emek ve meslek örgütlerine dönük saldırganlık da bu yıl artarak devam etti. Belediyelerle başlayan, üniversite rektörlerine kadar uzanan kayyım politikası, sağlık alanında da uygulandı. AKP-MHP iktidarının düşman bellediği ve “amaç dışı faaliyet” yürüttüğü iddiasıyla yargılanan TTB Merkez Konseyi Başkanı Şebnem Korur Fincancı’nın da aralarında olduğu konsey üyelerinin tamamı mahkeme kararıyla görevden alındı. Saray rejimi TTB’ye kayyım atadı. İktidarın hedefinde olan ve kayyım darbesiyle karşı karşıya kalan TTB yine saray rejimine biat etmedi. “Görevimizin başındayız!” diyerek dik durdu ve mücadeleye devam kararlılığı gösterdi.

Muğla’nın Milas ilçesindeki Akbelen Ormanı’nda açılmak istenen kömür madenine karşı nöbet tutan İzköylülüler de kokuşmuş rejimin zorbalığına maruz kaldılar. Talancılara karşı ağacını/ormanını/doğasını korumak için haftalarca devam eden direniş toplumda biriken öfkenin göstergelerinden biri oldu.

Kürt halkına dönük saldırıların bir ayağı olarak Cudi Dağı’nda yaşanan ağaç kıyımı ve orman yangını da devletin vahşi bir orman katliamcısı olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Dinci-ırkçı gericilik, kadınların kazanılmış haklarına dönük saldırıları arttırdı, zorbalığa “aile kanunu” söylemleriyle kılıf uydurmaya çalıştı.

2023 yılında pek çok gazeteci saraya biat etmediği ya da Dezenformasyonla Mücadele Merkezi tarafından hedef gösterildiği için soruşturmaya tabi tutuldu, gözaltına alındı ve tutuklandı. MA ve JİNEVS editörleri, gazetecileri, Merdan Yarnadağ, Barış Pehlivan, Ayşenur Arslan, Tolga Şardan bu saldırılardan payını alan gazeteciler arasındaydı.

Yargıyı bir aparat olarak kullanan AKP-MHP iktidarı, dava süreçlerinde de tek adam rejiminin kuralsızlığını esas aldı. Sivas Katliamı davası ile Vartinis davasında verilen zamanaşımı kararlarını Hrant Dink’in katili Ogün Samast’ın tahliyesi izledi.

Katilleri sokaklara salanlar, Haziran Direnişi davasında verilen cezaları onadı. TİP Hatay Milletvekili Can Atalay ise AYM kararlarına rağmen serbest bırakılmadı. Selahattin Demirtaş, Osman Kavala gibi Atalay’da hala zindanda rehin tutuluyor.

2023, AKP-MHP iktidarının eğitimde de sömürüyü derinleştirdiği bir yıl oldu. MESEM’lerin yaygınlaştırılması ve mesleki eğitim alanının yaygınlaştırılması sömürünün derinleşmesini sağladı. Bunun yanı sıra, dinsel gericiliğin okullar üzerinden yaygınlaştırılması AKP iktidarı-

nın eğitim alanında attığı bir diğer adım oldu. Okullara din görevlisi, imam, vaiz gibi görevlilerin atanmasının önünü açan “Çevreme Duyarlıyım Değerlerime Sahip Çıkıyorum (ÇEDES)” projesi, birçok okulda hayata geçirildi. Bu proje ile dinci-ırkçı saray rejimi, karanlık zihniyetini küçük çocuklara empoze etme konusundaki pervasızlığını gösterdi. Bundan dolayı pek çok ilerici kurum, parti veya kişi bu uygulamaya karşı çıktı. Ancak tepkiler, bu saldırıyı püskürtebilecek düzeye henüz ulaşabilmiş değil.

2023 yılı baskı ve zorbalığın tırmandığı bir yıl olurken, AKP-MHP iktidarının gemi azağına alacağı yeni bir yıl başlamış bulunuyor:

“Seçim başarısıyla yeni bir özgüven kazanmış bulunan dinci-faşist iktidar, toplumsal muhalefeti etkisizleştirmek ve her türden direnme eğilimini ezmek için her zamankinden daha pervasız davranacağını ilk işaretlerini şimdiden vermiş bulunmaktadır. İlerici-devrimci parti ve gruplar, her zamankinden çok daha ağır siyasal koşullar altında devrimci siyasal mücadeleyi yürütmek görev ve sorumluluğu ile yüz yüzedirler. Partimiz açısından bu, bir yandan ağırlaşan siyasal koşullara rağmen devrimci siyasal mücadeleyi etkin biçimde yürütmeyi, öte yandan Mayıs seçimlerini izleyen umutsuzluk ve karamsarlık dalgasına göğüs germe görevi gerektirmektedir.” (TKİP VII. Kongresi bildirgesi)

Gerici faşist iktidarın “sadaka” rejimi

K. Düşgör

Türkiye kapitalizminin bugünkü temsilcisi AKP-MHP rejimi, tercih ettiği politikalarla bir grup azınlığı zengin ederken, milyonları derin bir yoksulluğa iten politikalarını sürdürüyor.

Sermayeyi ülkeye çekmek için faiz artışları, ücretlerin baskılanması, sermayedarlara teşvikler, vergi indirimleri, emekçilere fahiş vergi zamları gibi icraatlar emekçilerin yaşam koşullarını daha da ağırlaştırdı. “Ekonomimiz büyüyor”, “Uçuyoruz”, “gözlerimiz ışılıyor”, “emekçileri enflasyona ezdirmeyeceğiz” gibi her tarafından sahtekarlık taşan söylemlerle hayata geçirilen bu ekonomi politikaları ile saray rejiminin etrafına çöreklenmiş bir avuç yandaş sermayedar ihya edildi / ediliyor. Geniş emekçi kitleleri ise düşük ücret, hak kayıpları ve ağır çalışma koşulları altında yaşam savaşı vermekle baş başa bırakılıyor.

AKP-MHP rejiminin, işsizliğin yaratacağı oy kaybından duyduğu korkudan kaynaklı yürüttüğü “geniş istihdam düşük ücret” politikasına rağmen DİSK’in son verilerine göre en az 8 milyon kişi işsizdir. Yine iş aramayı bıraktığı için verilere dahil edilmeyen milyonlarca genç var. Binlerce öğrenci barınma, ulaşım, beslenme gibi temel ihtiyaçlarını karşılayamadığı için okuduğu üniversiteyi bırakmak zorunda kaldı. Geçinemediği için intihara sürüklenenlerin sayısında da gözle görülür bir artış yaşanıyor.

HER BEŞ KİŞİDEN BİRİ YARDIMA MUHTAÇ

AKP-MHP rejiminin yarattığı bu tablonun bir başka yanında ise sosyal yardımlara muhtaç duruma itilen milyonlar yer alıyor. Geçtiğimiz günlerde sarayın Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Mahinur Özdemir Göktaş, sosyal yardım alanların sayısındaki artışla övünerek yıkım tablosunun öteki yanına ışık tuttu. 4,4 milyon haneye 17,6 milyon kişiye yoksul olduğu için yardım yapıldığını aktaran Göktaş, “7/24 çalışan destek hattımızla vatandaşlarımız yardımlara artık daha kolay erişebiliyor” diye konuştu.

Bu sayının AKP’nin iktidara getirildiği 2002’de 1 milyon olduğu biliniyor. Sosyal yardım almanın şartlarına bakıldığında 4,4 milyon hanede çalışan bulunmuyor. Öte yandan 17,6 milyon kişinin sosyal yardım alması demek bir başka ifadeyle;

ülke nüfusuyla (84,78 milyon) oranlandığında her beş kişiden birinin sosyal yardımla yaşadığını gösteriyor. Ki bunlar yalnızca resmi veriler...

SADAKA İLE KONTROL ALTINDA TUTULAN KİTLELER

Derin yoksulluğun başlıca sorumlusu olan rejimin övündüğü “sosyal yardım” verileri, bu rejimin ne kadar “hayırsever” olduğunu değil; yardıma muhtaç, üretme katılmayan dev bir kitlenin yaratıldığını gösteriyor. Kitlesele olarak yardıma muhtaç hale getirilen emekçiler sosyal yardım politikaları ile daha da edilgenleştirilmiş ve “karın tokluğuna” gerici rejime bağlanmıştır. AKP-MHP iktidarı sahip olduğu kitle desteğini yarattığı bu sadaka rejimine de borçludur.

Açlık sınırının çok altında bir maaşla yaşayan emeklilerin maaşlarına zam yerine bir seferliğine mahsus 5 bin TL verilmesi, depremde her şeyi kaybeden depremedelere kalıcı konut sağlamak yerine tek seferliğine ödeme yapılması, pandemi döneminde sağlıklı beslenme koşullarından yoksun milyonların küçük bir kısmına yine tek seferlik ödemeler yapılması, barınma sorunu yaşayan gençlerin cemaat yurtlarına ve burslarına mecbur bırakılması, doğa talanına sebep olan projelerin “size iş veriyoruz” diye pazarlanması, seçim dönemlerinde emekçi mahallerine bir torba kömür, iki

paket makarna dağıtılması, AKP-MHP rejiminin izlediği, “yoksullaştır, sadaka dağıt, oy al” politikasının bazı örnekleridir. Bunlar devlet kurumları aracılığıyla bilinen bazı icraatlar olsa da “sadaka dağıtım” esas olarak tarikat, cemaatler ve vakıflar eliyle yürütülmektedir. Vakıflar aracılığıyla devletten muazzam ödenekler alan tarikat ve cemaatler yoksulluğa itilmiş milyonları, din istismarının yanı sıra iş-aş sadakaları ile de kontrol altında tutmaktadır.

Gerici faşist rejim, iktidarı boyunca kendisinin ve çevresinin servetine servet katarken, üzerinde oturduğu zenginliği üreten emekçilere kırıntılar dağıttı. Zengininin daha zengin olması ancak böyle mümkün olabilirdi.

Cumhurbaşkanlığının 2023’te 6,6 milyar olan bütçesi 2024 yılında yüzde 85 artırılarak 12,3 milyar liraya çıkarılacak. Saray önümüzdeki yıl günde 33,6 milyon lira harcayacak, saatte 1,4 milyon, dakikada 23 bin lira, yani önümüzdeki yıl sarayın dakikalık harcaması 2 asgari ücrete eşit olacak.

Sarayın milyarlık harcamasının konuşulduğu bütçe görüşmelerinde konuşan AKP’li vekil Saffet Bozkurt sosyal yardım için ayrılan kaynakları artırarak toplumun tüm kesimlerini gözeteceklerini iddia etti. Yoksulluğun geldiği boyutu

yardımlarla örtme telaşı içinde olan bu küstah takımı sosyal yardımları artırarak lüks ve şatafata olan düşkünlüklerini unutturacaklarını sanıyorlar.

Sermayedarların gasp ettiklerine baksak; sadece son dört yılda sanayi sektöründe sermayenin cirosu yüzde 528 artarken, aynı süreçte işçilik maliyetlerindeki artış ise yüzde 74 oranında kaldı. TÜİK tarafından yayınlanan resmi verilere göre, 2021 yılında işçiler tarafından 9 trilyon 85 milyar TL’lik değer yaratılırken, işçiler yarattıkları bu değerden yalnızca 1 trilyon 2 milyar TL pay alabildiler. Genel imalat sanayinde ise 2017 yılında yüzde 9,1 olan ciro içinde emek maliyeti oranı 2021 yılı sonuna gelindiğinde yüzde 6,9’a kadar geriledi. Benzer bir tablo, ücretli emeğin milli gelirden aldığı paydaki dramatik gerilemede de görülebilir.

Hakları gasp edilen milyonlarca emekçinin sosyal yardımlarla yaşamaya mahkûm edilmesi ve durumdan vazife çıkaran sarayın bakanının pişkince övünmesi milyonların yoksulluğunu nasıl istismar ettiklerini göstermektedir. Saray eşrafi bu cüreti, işçi ve emekçilerin henüz bir sınıf olarak hakları ve onurları için mücadele sahnesine çıkmamış olmasından alıyor. İşçi ve emekçiler emeğin kurtuluşu için ayağa kalktığı zaman “muhtaçlık” olgusunu da parçalayacak, onları yoksullaştırıp sadaka dağıtanlardan da hesap soracaktır.

AKP-MHP koalisyonu:

“Yerli/ milli” NATO’cular

“Sonu gelmeyen NATO genişlemesi, Ukrayna savaşı ve Tayvan gerilimi vb. gelişmeler, gerçekte aynı olgunun farklı yansımalarıdır. Tümünün gerisinde ABD emperyalizminin kendi liderliğindeki dünya düzenini koruma, bu çerçevede yarınki rakiplerini bugünden sınırlama ve güçten düşürme stratejisi yatmaktadır. Başarıya ulaşma şansından yoksun bu emperyalist strateji uluslararası gerilimi tırmandırmakta, militarizmi azdırmakta, silahlanma yarışını körüklemekte, emperyalist müdahalelerin ve savaşların yolunu düzlemekte ve en tehlikelisi, yeni bir emperyalist dünya savaşı riskini artırmaktadır.” (TKİP VII. Kongre bildirisi)

Emperyalist savaş aygıtı NATO’nun genişleme politikası, ABD’nin hegemonya savaşının merkezinde yer alıyor. İki yıldır Ukrayna’da devam eden savaşın esas nedeni de NATO’nun genişleme politikasıdır. Zira başını ABD’nin çektiği emperyalist blok, Ukrayna’yı NATO’ya dahil ederek Rusya’nın boğazını sıkımsayı hedefliyorlardı. Bu provokatif girişim Rusya’nın Ukrayna’ya saldırmasıyla sonuçlandı. İki yıldır devam eden yıkıcı savaşı fırsat sayan ABD Finlandiya ile İsveç’i de savaş aygıtına dahil etmek için hamle yaptı.

Rusya ile kurduğu ilişkilere, “dos-tum Putin” hitaplarına rağmen “Ukrayna NATO üyesi olmayı hak ediyor” diye açıklama yapan AKP şefi Tayyip Erdoğan, Finlandiya-İsveç ikilisinin NATO üyeliğini güya onaylamayacaktı. İç politikaya hitap eden nutuklarını, saray beslemesi medya, “Erdoğan NATO’ya meydan okuyor” havasında pazarladı. Oysa sorunun meydan okumakla ya da NATO’nun genişlemesinin yeni bir emperyalist savaş riskini arttırmasına karşı olmak hiçbir ilgisi yoktu. Finlandiya’dan sonra İsveç’in NATO’ya katılımının onaylanması AKP-MHP sahtekarlığını bir kez daha şekilde gözler önüne sermişti.

İrkçi-Siyonist İsrail rejimi ABD-NATO desteği ile Gazze’de soykırım yaparken, Erdoğan İsveç’in üyeliğini onaylayıp Meclis’e gönderdi. ABD-İsrail cephesini memnun eden bu adımı atarken, Siyonistlerin Gazze’de işledikleri savaş suçlarına dair nutuklar da atıyordu utanmadan. “Yerlilik/millilik” üzerine tiksinti verici ırkçı

nutuklar atan faşist partinin şefi Devlet Bahçeli ise Erdoğan’ın ABD-NATO-İsrail cephesine hizmet eden her icraatının bir numaralı suç ortağıdır. AKP-MHP koalisyonu her icraatıyla NATO’culuğunu ispatlarken, iç politikada dinci-şeriatçı, şoven-ırkçı söylemin dozunu arttırıyor. Riyakarlığı bu kadar aşık olan, toplumla bu kadar küstahça alay eden sermaye politikacısına dünyada rastlamak zordur.

Irak topraklarındaki çatışmalarda 12 askerin hayatını kaybetmesi üzerine ortalığı velveleye veren Erdoğan sözüm ona emperyalistlere yani ABD’ye laflar etti. Bu nutukların atılmasının hemen ardından İsveç’in NATO üyeliğini mecliste onayladılar. Devlet Bahçeli ise, emperyalist savaş aygıtı NATO’nun sadık bir uşağı olduğunu bir kez daha ispatladığı gün en azgın faşist nutuklarından birini attı. Ölen askerlerle ilgili AKP-MHP bildirisine imza atmayan CHP ile DEM Parti’ye saldırdı, Özgür Özel’i doğrudan hedef aldı.

Faşist partinin başı İsveç’in NATO üyeliğini onayladığı gün CHP’ye, DEM Parti’ye ve sola kin kusarken, onları “Batının uşakları” olmakla itham etti. Hızını alamayıp şu tiksinti verici tehditleri de savurdu:

“Peki siz neyi biliyor, nereye hizmet

ediyorsunuz? Milli şerefimizi çiğnetmeyeceğiz. Kararımız kesin mücadelemiz bıçkındır. Herkes dikkat etsin, yayı gerilmiş ok gibiyiz. Kınından çekilmeyi bekleyen keskin bıçak gibiyiz.”

MHP şefi, bu iğrenç keskin söylemlerle tam bir NATO uşağı olduğu gerçeğini gizleyebileceğini sanıyor. Tıpkı “emperyalizme laf atan” ama aynı anda emperyalist savaş aygıtının sadık hizmetkarı olduğunu ispatlayan Tayyip Erdoğan gibi...

“Yerli/millî” söylemi üzerinden tiksinti verici demagojilere sık sık başvuran AKP-MHP koalisyonu NATO’nun genişlemesine hiçbir zaman karşı çıkmadı. Finlandiya-İsveç üyeliği gündeme gelince Erdoğan bunu ABD ile pazarlık yapmanın fırsatı olarak gördü. Hem bu ülkelerde yaşayan Kürt hareketi mensupları üzerindeki baskının arttırılması hem silah alımı, özellikle F16 savaş uçaklarını ABD’den alabilmek için pazarlık yaptı. Baştan beri belli olan şey gerçekleşti: Önce Finlandiya dün de İsveç’in NATO üyeliği onaylandı.

İşçi sınıfına emekçilere karşı sermayenin demir yumruğu misyonuyla hareket eden dinci-faşist rejim, dış politikada

da emperyalist ABD-NATO cephesinin sadık hizmetkarlığını yapmaktadır. Bu iki tutumu birbirini tamamıyor: Sermayenin iktidardaki temsilcileri, emperyalizmin Türkiye’deki iç dayanaklarıdır aynı zamanda. Hal böyleyken “yerli/millî” çığırkanlığının dozunu arttırmaları, sefalete mahkum ettikleri işçi ve emekçileri aldatmak için baş vurulan kaba riyakarlıklardır.

CHP ile DEM Parti’nin İsveç’in NATO üyeliği konusunda aldıkları tutum da bu partilerin NATO’ya/emperyalizme bakış açıları hakkında net bir fikir vermiştir. Her ikisinin doğrudan ya da dolaylı bir şekilde NATO’nun genişlemesine destek vermeleri utanç vericidir. Ancak her şey rağmen bu kararın alınmasında belirleyici rolü oynayan AKP-MHP iktidardır. İç politikaya dönük keskin nutuklar atmaları, oynadıkları rezil rolü örtme telaşından da kaynaklanıyor. Emekçileri “yerli/millî” söylemle zehirlemeye çalışan AKP-MHP ikilisinin ABD imalatı olduklarını ve savaş aygıtı NATO’nun sadık uşakları olduğunu her vesileyle emekçiler nezdinde teşhir etmek büyük bir önem taşıyor.

Saray rejimi: Yine şoven histeri yine saldırganlık

Türk devletinin Irak Kürdistan Bölgesi'nde devam saldırıları kapsamında yaşanan çatışmalarda 12 askerin hayatını kaybetmesi, AKP-MHP rejimi tarafından ırkçılığı körükleme kampanyasına çevrildi. Her olayı sefil siyasi çıkarları için istismar eden saray rejimi, şimdi de ölüme sürüklediği askerlerin cenazeleri üzerinden siyasi rant devşirmeye çalışıyor.

Gerici rejimin ilk yaptığı şey AKP, MHP, İYİ Parti, Saadet Partisi dörtlüsü tarafından imzalanan ortak bir bildiri yayınlamak oldu. İktidardaki dinci-ırkçı AKP-MHP, 'muhalefetteki' dinci-ırkçıları da kervana katarak tiksinti verici bir şoven kampanya başlattılar. Haması, ırkçı, savaş kışkırtıcısı laflardan ibaret bildiriye imza atmayan CHP ile DEM Parti'ye karşı ilk saldırıya geçen AKP şefi Tayyip Erdoğan oldu. Onu sokak çeteleri, saray beselemesi medya ve maaşlı trol ordusu takip etti. Yanı sıra sarayın dalkavukluğundan vaz geçmeyen Perinçekçi tayfa da şoven-ırkçı histeriyi körükleme taburuna katıldı. Bu arada Perinçekçi Aydınlik gazetesi ise dinci-faşist medya ile aynı telden çalarak sarayın "lağım korusu" içinde hak ettiği baş köşeye yerleşti.

IRAK'TA İŞGALCI GÜÇ BULUNDURMAK KİME HİZMET EDİYOR?

Saray rejimi "Pençe-Kilit operasyon bölgesi" adını verdiği alanda onlarca askeri üs kurdu. Oysa bu bölge Irak sınırları içinde yer alıyor. Buna rağmen Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) yıllardan beri bölgeye yığınak yapıyor. TSK'nin belli bölgeleri işgal etmesini "teröre karşı savaş" demagojisi ile meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Oysa işgal işgaldir. Nitekim hem Bağdat'taki Irak hükümeti hem bölgede yaşayan halklar TSK'nin işgal ettiği bölgelerden çekilmesini talep ediyor.

TSK fırsat bulduğunda PKK gerillalarına saldırmakla kalmıyor, sık sık sivilleri de hedef alıyor. Birçok kez sivil halk üzerinde bombalar arttı. Ancak TSK'nin tek derdi PKK ile savaş olsaydı onlarca askeri üs kurmasına gerek olmazdı. Bu işgal, saray rejiminin yayılmacı/ilhakçı politikasına dayanmaktadır. Kürt halkına düşmanlıkla yayılmacı hırsın içiçe geçmesinin yansıması olan bu politika gereği TSK bölgeden çekilmiyor. Tersine, halen yeni üsler kurmaya çalışıyor.

TSK'nin Irak topraklarını işgal etmesi

ne halkların ne işçi ve emekçilerin talebidir. Zira yayılmacı/ilhakçı politikanın maliyetinin tüm yükleri de emekçilerin sırtına yıkılıyor. Irak topraklarını işgal etmek, işsiz kaldığı için sözleşmeli er olanların talebi de değildir. Bu, olsa olsa saray rejimi ile onun etrafındaki semirmiş kapitalistler ve vurgun peşinde koşan mafyatik şirketlerin çıkarına hizmet edebilir. Hal böyleyken ölüme sürüklenen askerlerin ardından "vatan savunmasında şehit düştüler" nutukları atılması kaba bir riyakarlıktan başka bir anlam taşımıyor. Zira birtakım gerekçeler uydurup komşu bir ülkenin topraklarını işgal etmek meşru olmadığı gibi, orda ölmenin vatan topraklarını savunmakla bir ilgisi de yoktur.

NATO'ULARIN "ANTI-EMPERYALİZM" SAHTEKARLIĞI

Hayatını kaybeden askerlerle ilgili peşe konuşmalar yapan AKP şefi, olayı şimdiden başlattığı seçim kampanyasının malzemesi olarak kullanmaya başladı. İrkçı-saldırgan üslubunu sertleştirirken, TSK'nin kayıplar vermesini "emperyalist güçlere" bağladı. Önceki nutuklarında ortaya attığı "terörü bitirdik" iddiasının uydurma olduğunun ortaya çıkmasından hareketle "olayın arkasında dış güçler" var diyerek yine uydurma bir yalanla sorumluluğu üstünden atmaya çalışıyor.

"Emperyalist güçler" lafı ile ABD'yi kasteden Erdoğan, NATO zirvesinde boy gösterip ABD ile ilişkileri geliştirmekten söz eden, İsrail Gazze'de soykırım yaparken İsveç'in NATO üyeliğini imzalayıp meclise gönderen kendisi değilmiş gibi "emperyalistlere karşıymış" havalarda laflar ediyor.

Oysa askerlerin hayatını kaybettiği günlerde saray rejiminin temsilcileri Washington'da emperyalistlerle "savunma" ile ilgili üst düzey görüşmeler

yapıyordu. Her fırsatta NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip olmakla övünen, batılı emperyalistlerden buna göre ilgi bekleyen de Erdoğan'dan başkası değildir. Ülkenin dört bir yanındaki NATO ve ABD üslerine "iftiharla" ev sahipliği yapan Erdoğan'ın saray rejimi, tüm bunlar yetmiyormuş gibi Malatya Kürecik'te İsrail'e istihbarat sağlayan bir radar üssünün kurulmasına da onay vermiştir. Bu zihniyette olan birinin "emperyalizm karşıtlığı" havalara girmesinin bir nedeni kaba riyakarlıksa bir diğeri ise bu sahte söylemlerle oy devşirme hesapları yapmasıdır.

YENİDEN SİYONİST İSRAİL TETİKLERİNE DÖNÜŞ

İrkçı-siyonist rejimin Gazze'ye dönük savaşı başlamadan kısa bir süre önde AKP şefi, Rojava'daki özerk yönetimi ve orada yaşayan halkları tehdit etmiş, altyapı tesisleri, elektrik santralleri, fabrikalar, işletmeler gibi yaşamın devam ettirilmesinde kritik yeri olan tesisleri "meşru hedef" ilan etmişti. Saldırıları başlatan saray rejimi, Gazze olayı patlak verince saldırılara ara vermek zorunda kalmış, ancak buna rağmen SİHA'larla yapılan suikastlar devam etmişti.

Görüldü ki, saldırılara ara verilmesi politika değişikliğini yansıtan bir tutum değil. Belli ki, İsrail'le aynı kefeye konulmaktan çekindiği için frene basmak zorunda kalmıştı. Çünkü kendisi bir benzerini yaparken, siyonist rejimin işlediği savaş suçlarına dair nutuk atması kolay olmazdı. Şimdi 12 askerin yaşamını yitirmesini bahane ederek histerik bir şekilde bombalamaya başladı. Kürt kaynakların verdiği bilgiye göre sivil altyapının hedef alındığı saldırılarda farklı kentlerde çok sayıda fabrika da bombalandı.

Mezopotamya ajansı saldırılarla ilgili

haberinde şu bilgilere yer verdi: "Türkiye, 23 Aralık'tan bu yana Kuzey ve Doğu Suriye bölgelerinin altyapısına, kent merkezi ve hizmet merkezlerine saldırıyor. Saldırlara karşı bölge bileşenleri ve yurttaşlarından yüzlerce kişi alanlara çıkararak protesto etti."

Rojnews'in haberine göre ise Kobani'de Kürt Kızılay'ı Heyva Sor'a ait bir hastane de bombalandı. Haberde şu bilgilere de yer verildi:

"Türk devletinin bu sabah Kobanê ve Qamişlo kenti ve civarına düzenlediği saldırılarda onlarca altyapı merkezi hedef alındı. Saldırıları sonucunda 7 sivil katledildi, 9 kişi de yaralandı."

PYD: "Uluslararası Koalisyon saldırıların sonuçlarından sorumludur"

Türk ordusunun günlerdir hiçbir sorunla karşılaşmadan bombardıman yapması, hava sahasını kontrol eden ve başını ABD'nin çektiği Uluslararası Koalisyon ile anlaşmalı olduğu kanısını güçlendiriyor. PYD'nin bu güçlere "sessizliğimize son verin" diye çağrıda bulunması da buna işaret ediyor.

Rojnews'in haberinde yer verdiği PYD'nin çağrısında şu ifadeler de yer aldı: "Bu saldırılara karşı sessizliğiniz, saldırıların sonuçlarından sorumlu olduğunuz anlamına geliyor. Bu nedenle çocuklarımızın katledilmesine neden bu sessizliğimize son vermeye ve gerekli tutumu göstermeye çağırıyoruz. Demokratik Güçlere de bölge halkını desteklemeleri çağrısında bulunuyoruz."

PYD, "uluslararası topluma" da şu ifadelerle seslendi: "Bu bir soykırım saldırısıdır, Kürt, Arap, Süryani, Asurî, Türkmen, Çerkez ve Ermeni halklarına yönelik bir saldırıdır. Tüm dinlere karşıdır, ortak yaşam ve geleceğe karşıdır. Tüm insani ve savaş hukukunu ihlal ediyor. Uluslararası toplumun utanç verici tutumunu kınıyoruz ve sorumluluklarını yerine getirmesi çağrısında bulunuyoruz."

İsrail'in Gazze'deki soykırımına bile seyirci kalan "uluslararası toplum", görüldüğü kadarıyla işlevsiz bir acizlik içindedir. Hal böyleyken dinci-faşist rejime karşı ciddiye alınabilecek bir tutum alması mümkün değil. Saldırganlık ve savaşa etkin bir şekilde karşı çıkmak ise ilerici-devrimci güçlerin, işçilerin ve bütün halklardan emekçilerin görevidir.

Saray rejimi soykırımcı İsrail'le ticareti arttırdı

7 Ekim'den beri Gazze'de soykırım yapan Siyonist İsrail ile AKP-MHP rejiminin ilişkileri farklı açılardan tartışılabilir. Bu tartışmaların gündemde kalmasının nedeni, iktidarın Filistin konusunda kaba riyakarlığa dayalı bir politika izlemesidir.

AKP şefi Tayyip Erdoğan ile önde gelen bazı müritleri attıkları her nutukta Filistin halkından yana oldukları havası estiriyorlar. Saraydan beslenen dinci-gerici medya ise hem sorunu "din çatışması" parantezine sıkıştırıp çarpıtıyor hem Filistin halkının savunucusu pozları takınıyor. Tüm bu riyakarca vaazlara, dinci medyada yazılıp çizilenlere rağmen Gazze'de soykırım yapan siyonist rejime karşı en ufak bir yaptırım uygulamayan saray rejimi, İsrail'le ticareti arttıran icraatlara ise devam ediyor. Bu kadar riyakarlığa dünyada pek az rastlanır: AKP-MHP rejimi, İsrail'in Filistin halkını soykırıma uğrattığı savaştan bile rant devşirecek kadar düşkün ve gayri insani olduğunu sergilemekten bir sakınca görmüyor.

"SERMAYE SAHİPLERİ AYAĞINI DENK ALSIN!"

2024 yılının ilk günü AKP şefi Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan'ın başını çektiği bir yığın dinci-gerici kurum, tarikat, vakıf vb. oluşumların katıldığı "Filistin'e destek mitingi" yapıldı. Sabah namazı çıkışında mitingi başlatan gericiler, Filistin için bir takım demagojik laflar etseler de esas dertlerinin hilafet çağrısı yapmak olduğunu gizlemediler. İsrail karşıtı "keskin" laflar etseler de Filistin halkına uygulanan soykırımı, hilafet talebini dile getirmenin bir aracı olarak kullandılar.

Mitingde riyakarlığın tüm sınırlarını altüst eden kişi, Erdoğan'ın oğlu oldu. Bilal Erdoğan, mitingde yaptığı konuşmada, 7 Ekim sonrası Filistin'de yaşananları soykırım olarak niteledi. İsrail'i Nazi Almanyası'na benzeten oğul Erdoğan, "Filistin davası sürdükçe boykota devam edeceğiz ki sermaye sahipleri ayağını denk alsın" dedi.

AKP şefinin oğlunun bu tür laflar etmesi doğal olarak garipsendi. Zira İsrail'le ticaret yapan şirketlerin ezici çoğunluğu saray rejimi ve AKP'ye yakın kişilere aittir. Daha vahim olanı, Gazze'de çocukların üstüne bomba yağdıran İsrail savaş uçaklarının yakıtını taşıyanlar arasında

damat Albayrak ile Burak Erdoğan'a ait şirketlerin de olmasıdır. Büyük ihtimalle kendisi de bu ticaretten pay alan Bilal Erdoğan'ın İsrail'e karşı "sert" ifadeler kullanması, din istismarı üzerinden siyaset yapanların ne kadar riyakar ve ahlaksız olabileceğini göstermesi açısından çarpıcıdır. Bu kadar pişkinlik, bu kadar riyakarlık, bu kadar vicdansızlık kapitalist bir tüccar için bile fazla sayılır.

"İSRAİL'E İHRACAT YÜZDE 34,8 ORANINDA ARTTI"

Din istismarcısı tüccar takımının kepa-zelikleri, Bilal Erdoğan'ın ucube laflarıyla son bulmuyor, bu zincir uzayıp duruyor. Saraya yakınlığıyla bilinen şirketlerin siyonist İsrail rejimiyle geliştirdikleri "yağlı" ticaretin teşhir edilmesi AKP-MHP rejimini rahatsız edecek boyuta ulaşınca, sansür uygulamaya başladılar. Zira Tayyip Erdoğan İsrail'e ağır ithamlarda bulunurken, kendisinin kanatları altına sığınmış olan kapitalistler, İsrail ordusuna soykırım yaparken ihtiyaç duyduğu malzemeleri tedarik etmeye devam etti. Pek çok kişi veya çevre tarafından tiksintiyle karşılanan bu kaba riyakarlığa saray

rejiminin bulduğu "çözüm", İsrail'le yapılan ticarete dair haber ya da eleştirilere yasak getirmek oldu.

Konuyla ilgili haberlere sansür uygulanırken, İsrail'le ticaret dolu-dizgin devam etti. Sarayın Ticaret Bakanlığı tarafından yayınlanan veriler, soykırımcı siyonistlerle yapılan ticaretin devam etmekte kalmadığını, yılın son ayında büyük bir artış gösterdiğini de gözler önüne serdi.

Karar yazarı İbrahim Kahveci'nin aktardığı Ticaret Bakanlığı verilerine göre, kasım ayında 319,5 milyon dolar olan İsrail'e ihracat aralık ayında yüzde 34,8 oranında artarak 430,6 milyon dolara yükseldi. Petrolün yanı sıra, İsrail'e halen demir-çelik, çimento, otomotiv, plastik ürünler, tekstil, elektronik ekipman, silah, mühimmat gibi kalemler ihraç edilmektedir.

Aralık ayında görülen %34,8'lik artış, Gazze'deki soykırımın devamı için gerekli malzemelerin çoğunun saray rejiminin açtığı kanallardan İsrail'e taşındığını gözler önüne seriyor. İsrail'e silah, mühimmat gibi savaş malzemeleri taşıma merkezi olan Türkiye'deki ABD ve NATO üsleri de tıkır tıkır işliyor. Soykırımcı siyo-

nistlere istihbarat sağlayan Kürecik üsünde de herhangi bir aksama yaşanmış değil.

AKP'nin iktidara geldiği 2002'de iki ülke arasındaki ticaret hacmi 1,41 milyar dolar iken 2022'de 8,91 milyar dolara kadar çıkmış. Yani yüzde 500'ün üzerinde artış yaşanmış. Hal böyleyken AKP-MHP rejimi, kendi bakanlığı tarafından yapılan açıklamaya kılıf uydurmaya çalışarak, siyonistlere yaptığı hizmeti örtbas etmeye çalıştı. Ancak içine düştüğü panikten dolayı olsa gerek saçma sapan bir takım boş laflar (İsrail'de sadece Yahudiler yaşıyor. İsrail'in Yahudi olmayan bölgeleri vb.) etmenin ötesine geçemedi.

Tiksinti verici rezaletler zincirinin bu kadar uzaması, dinci-gerici rejimle himaye altına aldığı kapitalistlerin kar için her şeyi yapmaya hazır olmalarından kaynaklanıyor. Aynı anda hem Filistin halkından yana görünmek hem soykırım yapan Siyonistlerle işbirliğine devam etmek tam bir ucubeliktir. Bunu yapan saray rejimi ve himayesindeki kapitalistler hem kendilerini rezil ettiler hem kendilerine inananları salak yerine koyarak hiçbir değer ya da kural tanımadıklarını dünya-aleme gösterdiler.

2023 yılı geride kalırken...

İşçi ve emekçilerin direniş panoraması!

2023 yılında, işçi sınıfı ve emekçiler hak gasplarına, baskı ve sömürüye karşı onlarca direniş gerçekleştirdi.

Ocak

10 Ocak: Adana'da Arçelik Yetkili Servisi'nde çalışırken işten atılan Rıdvan Altınçınar mobbinge, ağır iş dayatmasına, düşük ücretlere karşı direndi.

16 Ocak: Trendyol Go kuryeleri düşük zam dayatmasına ve çalışma koşullarına karşı tüm illerde kontak kapattı. Eylemler sonucu anlaşma sağlandı.

16 Ocak: Diyarbakır'da yüzlerce fırın işçisi "Ortaçağ köleleri değiliz!" diyerek iş bıraktı. Düşük ücret ve sosyal hakları için iş bırakan işçiler Dağkapı Meydanı'nda toplandı

20 Ocak: DİSK/Dev Turizm İş Sendikası Marmara Bölgesi Şubesi, Beyoğlu'nda bulunan Soho House Otel'de grev hakkı oylamasında işçi iradesinin tanınmamasını protesto etti.

24 Ocak: TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan Schneider Enerji işçilerinin grevi, greve çıktıkları günün gecesinde "milli güvenliği bozucu" nitelikte olduğu gerekçesiyle AKP şefi Erdoğan tarafından yasaklanmıştı. Yasak kararını tanımadıklarını açıklayan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler ise grevlerine devam etti ve grev anlaşmayla sonuçlandı.

25 Ocak: İstanbul Dudullu OSB'de bulunan Omega Motor'da Türk Metal'e üye olduğu için 17 işçinin işten atılması üzerine direnişe başladı.

28 Ocak: İstanbul'un Esenyurt ilçesinde LC Waikiki deposunda Kod-46 ile işten çıkartılan 13 işçinin talepleri, direnişin 19'uncu gününde kabul edildi.

Şubat

6 Şubat'ta meydana gelen Maraş depremlerinde işçi sınıfı "dayanışma yaşatır" şiarıyla deprem bölgesiyle dayanışmak için seferber oldu. Maden işçileri, itfaiye işçileri, sağlık emekçileri, belediye işçileri, deprem bölgesine giderek arama-kurtarma ve yardım çalışmalarına doğrudan katıldı. Öte yandan, tüm işyerlerinde yardımlar toplandı.

27 Şubat: İstanbul Tuzla'daki Deri ve Endüstri Serbest Bölge'de bulunan Mata Otomotiv'de işçiler iş güvenliği ve işçi sağlığının sağlanması ve ek zam talebiyle direnişe başladı.

Mart

Bursa'da Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde (OSB) faaliyet gösteren Barutçu Tekstil'de Öz İplik-İş Sendikası'na üye olan 9 kadın işçi işten atıldı. Önce 4, yaklaşık bir ay sonra ise 5 işçi işten çıkarılırken, fabrika önünde başlayan direniş 130 günü aşkın devam etti.

30 Mart: Uluğ Enerji ile DİSK Enerji Sen arasında süren toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde, kendilerine dayatılan sefalet zammını kabul etmeyen enerji işçileri direnişe başladı. Sendika yöneticileri de Uluğ Enerji'nin Bursa'daki merkezi önünde süresiz oturma eylemi başlattı.

Nisan

14 Nisan: Birleşik Metal-İş'in yetkisinin düşürüldüğü ve sendikasızlaştırılan ABB Elektrik'in Dilovası fabrikasında işçiler direniş başlattı. Düşük ücrete ve ağır çalışma koşullarına karşı 4 gün boyunca iş durduran işçilerden 12'si Kod-46 ile işten çıkarılmıştı. Hiçbir hakkını alamayan işçiler fabrika önünde direniş gerçekleştirdi.

Haziran

14 Haziran: İstanbul Finans Merkezi Halkbank şantiyesinde çalışan inşaat işçileri gasp edilen hakları için direniş

başladı ve polis saldırısına uğradı.

23 Haziran: Tez-Koop-İş üyesi işçiler, toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine İTÜ yemekhanesi önünde toplanarak rektörlük önüne yürüdü.

Temmuz

14 Temmuz: TİS görüşmelerindeki anlaşmazlık nedeniyle Corning Kablo işçileri greve çıktı. Lastik-İş üyesi işçiler, fabrika yönetimi ile yapılan son toplantıda anlaşmaya vararak grevlerini 156. günde sonlandırdı.

25 Temmuz: Dicle Elektrik Dağıtım A.Ş.'de (DEDAŞ) çalışan işçiler insanca çalışma koşulları ve yaşanabilecek ücret talebiyle iş bıraktı. 70 ilçeye yayılan eylemlerin ardından çok sayıda işçi Kod-49'la işten çıkarıldı.

Ağustos

5 Ağustos: Türkiye merkezli inşaat şirketi Yapı Merkezi'nin Tanzanya'daki demir yolu şantiyesinde çalışan ve yedi aydır maaş alamayan yaklaşık 2 bin işçi greve çıktı. Grevin 13'üncü gününde işçiler haklarını aldı.

5 Ağustos: Renault işçileri maaşlarının asgari ücretin altına düşmesi üzerine "ek zam" talebiyle eylemler başlattı.

8 Ağustos: Ankara'da Mamak Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğü ve Temizlik İşleri Müdürlüğü birimlerinde çalışan işçiler ek zam talebiyle iş bıraktı.

8 Ağustos: Ege Üniversitesi Hastanesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde çalışan Türk-İş'e bağlı Türkiye Sağlık İşçileri Sendikası üyesi işçiler, geriye dönük alacaklarının ödenmesi için iş bırakma eylemi başlattı. 8'inci günde ödeme sözü alan işçiler işbaşı yaptı.

8 Ağustos: Gaziantep Başpınar Organize Sanayi Bölgesi'nde (OSB) işçiler, düşük zam dayatmasına karşı eylemler gerçekleştirdi. Koza Halı, Şireci Cotton, Şireci Akrilik'ti, Asko Tekstil işçileri düşük zam dayatmasına karşı eylem yaptı. Şireci Tekstil işçileri patronun yüzde 34 zam teklifine karşı yüzde 40 zam talebiyle iş bıraktı. İşten atma ve gözaltı saldırısının yaşandığı direniş, 14 Ağustos'ta anlaşma sağlanmasıyla bitirildi.

9 Ağustos: Kazancı Holdinge bağlı Fırat EDAŞ'ta çalışan enerji işçileri 9 Ağustos'ta iş yavaşlatma ve 16 Ağustos'ta iş bırakma eylemleri gerçekleştirdi.

10 Ağustos: Ankara'da Mamak, Etimesgut ve Çankaya Belediyesi işçilerinin ardından Yenimahalle Belediyesi işçileri

de ek zam talebiyle iş bıraktı

11 Ağustos: Zamlar karşısında eriyen ücretlerine karşı ek protokol isteyen belediye işçileri iş bıraktı. İzmir'de Bornova, Buca ve Bayraklı Belediyesi'nde çalışan işçiler iş yerlerine geldi ancak iş başı yapmadı.

15 Ağustos: Sputnik'te grev kararı alan 23 TGS'linin işten çıkarılmasının ardından Sputnik'in Ankara ve İstanbul ofislerinde grev başladı.

14 Ağustos: İstanbul Büyükşehir Belediyesi iştiraki Ağaç AŞ'de çalışan DİSK'e bağlı Birleşik Tarım-Orman Sendikası (BTO-SEN) üyeleri ücretlerinin iyileştirilmesi talebiyle Saraçhane'deki İBB binası önünde direnişe başladı. Direnişin 8'inci gününde işçilerin talepleri karşılandı.

26 Ağustos: PTT-Sen ve DGD-Sen'e üye olduğu için işten atılan Trendyol Depo işçileri direnişe başladı. İşten atılan işçilerin geri alınması, sendikalı çalışmak ve insani çalışma koşulları talepleriyle direnen işçiler eylemlerini Esenyurt Depo ve Trendyol Genel Merkezi önünde sürdürdü.

28 Ağustos: Eskişehir'in Mihalıççık ilçesine bağlı Koyunağılı Köyü mevkiinde bulunan, Yıldızlar SSS Holding'e bağlı Doruk Madencilik'te çalışan işçiler, ödenmeyen maaşları ve kıdem tazminatı ödemeleri için eyleme başladı. 31 Ağustos'a kadar yapılan oturma eylemi sonrası işçiler, 1 Eylül'de madene inerek açlık grevine başladı. Açlık grevinin beşinci gününde Maden-İş'in tazminatların ödeneceğine ilişkin şirketin taahhüttü verdiğini açıklaması üzerine grev sonlandırıldı.

Eylül

2 Eylül: İzmir'in Dikili ilçesinde bulunan ve dünyanın en büyük domates serasına sahip olduğunu söyleyen Bayburt Grup'a bağlı Agrobay Seracılık'ta işçiler, Tarım İşçileri Sendikası (Tarım Sen) üyesi oldukları gerekçesiyle işten çıkarıldı. İşçiler gasp edilen haklarının ödenmesi talebiyle direnişe başladı.

16 Eylül: İzmir Narlıdere Belediyesi'nde sendikalarını değiştirerek Genel-İş'e üye olan işçiler işten atıldı. Bir işçi işten atmaya tepki göstererek intihara kalkıştı. Eylemler sonucu işçiler işe iade edildi.

16 Eylül: Kocaeli'nin Gebze ilçesinde bulunan Tekno Kauçuk'ta Petrol-İş üyesi işçiler ek zam talebiyle eylem yaptı.

16 Eylül: Gebze merkezde ve Güzeller OSB'de iki fabrikası olan, Petrol İş Sendikası Gebze Şubesi'ne üye Trelleborg işçileri taleplerinin görmezden gelinmesi üzerine üretimi durdurdu.

18 Eylül: Bağımsız Maden-İş'e üye olduğu için işten atılan Ramazan Gündoğan Soma TKİ önünde direnişe başladı. Gündoğan, 11 gündür eylemini sürdürdüğü Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) Soma Linyit İşletmeleri'nin çatısına çıkarak

ışe iadesini istedi.

Gündoğan'ın şirketin çatısındaki bekleyişi devam ederken yapılan görüşmelerin ardından anlaşmaya varıldı.

19 Eylül: Gebze'de bulunan Tekno Kauçuk'ta Petrol-İş üyesi işçiler ek zam eylemleri yaptı.

23 Eylül: Antep'te Özsever Tekstil işçileri baskılar nedeniyle iş bıraktı.

26 Eylül: Kocaeli'de Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye Bekaert işçileri ek zam eylemleri gerçekleştirdi.

Ekim

2 Ekim: Ataşehir Belediyesi'nde çalışan ve onayları olmadan zorla emekli edilen 9 işçi belediye önünde direnişe başladı. Direnen işçiler yaptıkları görüşme sonucu işe geri dönerek direnişi 7 Aralık'ta sonlandırdı.

3 Ekim: Bekaert fabrikasında çalışan Birleşik Metal-İş Kocaeli Şube Yöneticisi Selçuk Atmaca işten atıldı. Arkadaşlarının geri alınmasını isteyen işçiler fabrikaya kapandı.

6 Ekim: Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, MESS grup sözleşmesi sürecinde talepleri için birer saat iş bırakma eylemleri yaptı.

9 Ekim: Antep'te Vera Kâğıt Bobin Ambalaj işçileri, maaşlarının geçinmeye yetmediğini ve çalışma şartlarının ağır olduğunu belirterek greve çıktı.

17 Ekim: Genel-İş Sendikası İzmir 2 ve 9 No'lu şubeye bağlı İZENERJİ işçileri ikramiyelerinin gecikmesi nedeniyle iş bıraktı.

19 Ekim: İstanbul'da Beylikdüzü Belediyesi'nde çalışan Genel-İş üyesi işçiler ve TOSB'de bulunan Novares fabrikasında çalışan Petrol-İş üyesi işçiler Filistin halkıyla dayanışma eylemi düzenledi.

22 Ekim: Mamak Belediyesi'nde çalışırken işten atılan Murat Kaplan direnişe başladı. Kaplan direnişini 6'ncı gününde

sonlandırdı.

23 Ekim: Zonguldak'ta Entegre Madencilik işçileri maaşların geç yatması ve haftalık tatil hakkının gaspına karşı iş bıraktı.

30 Ekim: Zonguldak'ın Kilimli ilçesinde TTK'ya ait maden ocağını rödevans yöntemiyle işleten özel Enka Madencilik'te çalışan işçiler sosyal hakları için maden ocağı önünde direnişe geçti.

Kasım

6 Kasım: Raporluyken hakkında tutulan asılsız tutanak yüzünden işten atılan İBB-İsper işçisi Tülay Çal, Saraçhane'deki İBB önünde polislin engelleme girişimine rağmen direnişe başladı.

9 Kasım: Kartal'da Asır Plast fabrikası patronu hileli iflas yoluyla işçilerin haklarını gasp ederek fabrikayı kapatıp yurt dışına kaçtı. İşçiler fabrika önünde direnişe başladı. İşçiler 27 Aralık'ta haklarını aldıklarını duyurdu.

16 Kasım: ODTÜ'de hakları gasp edilerek Kod-46 ile işten atılan Serdal Delibal işe iade talebiyle direnişe başladı. Direnişe öğrenciler de destek verdi. Delibal direnişini 6 Aralık'ta sonlandırdı.

20 Kasım: Hendek'te Burda Bebek fabrikasında Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçiler direnişe başladı.

24 Kasım: Çiğli Belediyesi'nde Ekim ayı maaşlarının zamanında yatırılmaması üzerine işçiler iş bıraktı.

27 Kasım: Öztek Tekstil'de işçilerin sarı sendika Öz İplik İş'ten istifa ederek Birtek-Sen'e üye olması üzerine patron ve sarı sendika iş birliği ile başlayan saldırı sonrası bir kadın işçi işten atıldı. Bunun üzerine işçiler üretimi durdurarak direnişe başladı.

Aralık

1 Aralık: Tuzla'da bulunan Sedef Tersanesi'nde taşeron Ünveras şirketi

bünyesinde çalışan ve aylardır ücretleri ödenmeyen işçiler direndi ve haklarını aldı.

7 Aralık: DİSK'e bağlı Limter-İş üyesi tersane işçileri gasp edilmek istenen hakları için Ada Tersanesi önünde direnişe başladı ve haklarını aldı.

19 Aralık: Kocaeli Aslanbey OSB'de bulunan Tezcan Galvaniz fabrikasında kışlık kıyafet ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talepleri ile iş bırakan işçilerin talepleri kabul edildi.

21 Aralık: Bursa'da bulunan Şahinkul Makina'da yetkili Birleşik Metal-İş ile patron arasında süren toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine işçiler greve çıktı.

22 Aralık: Yalova Altınova Tersaneler bölgesinde Gemak Tersanesi'ne bağlı Ünveras firmasının işçilerin 2 aylık maaşını ödememesi üzerine direniş başladı.

25 Aralık: İstanbul'un Esenyurt ilçesinde bulunan Krom Evye fabrikasında çalışan Birleşik Metal-İş üyesi Besra Demir işten atıldı. Demir, sendikaya üye olmaması ve Alevilerden uzak durması yönünde tehditlerde bulunan ustabaşını şikâyet ettiği için işten atıldı. Demir direnişe başladı.

29 Aralık: Kolin İnşaat şirketine ait Sefine Tersanesi'nde çalışan işçiler ücretleri gasp edilerek işten çıkarıldı. DİSK'e bağlı Limter-İş Sendikası Yalova'da bulunan Sefine Tersanesi önünde direniş başlattı.

29 Aralık: Ankara Üniversitesi İbni Sina ve Cebeci Hastanesi bünyesinde Anıtip A.Ş. çalışanları hukuksuzca işten atıldı. İşten atma saldırısına karşı İbni Sina Hastanesi önünde işçiler açıklama yaptı.

Özak Tekstil'de işçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Hakkımız olanı almanın yolu mücadelede!

2023 yılını farklı şehirlerde ve sanayi havzalarında gerçekleşen ve süren direnişlerle birlikte geride bırakıyoruz. İşçi sınıfına dönük saldırıların yoğunlaştığı, temel hak ve özgürlüklerin gasp edildiği, işçi ve emekçilerin yaşam koşullarının ağırlaştığı, derinleşen ekonomik krizin faturasının işçi sınıfına kesildiği ve tüm toplumsal kesimlere dönük saldırıların yoğunlaştığı bir yıl oldu 2023. AKP-MHP iktidarı toplum üzerine kara basan gibi çökmeye çalışırken, kapitalist sınıfların çıkarlarını korumak için çalıştı, devletin tüm kurumlarını onların hizmetine sundu.

Sermaye sınıfının vurucu gücü olan saray rejiminin yarattığı sorunlara ek olarak kapitalistler de işyerlerinde baskıyı arttırdılar. Esnek-güvencesiz çalıştırma, düşük ücret dayatma, mobbinge başvurma, sendikal hakları tanımama gibi sorunlar derinleştirildi. İşçi sınıfı sermaye iktidarına karşı bir mücadele geliştirmeye de iş yerlerindeki dayatmalara karşı durmaya, hakları için mücadeleyi büyütmeye çalıştı.

2023 yılında işçi sınıfı farklı kentlerde hakları için mücadele etti. Antep'te Ocak zamları için gerçekleştirilen Şireci Tekstil direnişi, İstanbul'da LC Waikiki, Trendyol depo işçileri, Dersim'de DEDAŞ Elektrik işçileri ve İzmir'de AGROBAY işçileri sermayenin kendilerine dayattığı ağır çalışma koşulları ve düşük ücrete karşı direndiler. Sendikal örgütlenme haklarını savundukları için işten atılan işçiler iktidarın ve sermayenin karşısına dikildiler. Hakları ve gelecekleri için sermayenin ve devletin saldırılarına karşı mücadelelerini sürdürdüler.

2023 yılını geride bırakmadan işçi sınıfı tarihine önemli bir direniş daha eklendi. Urfa'da bulunan Özak Tekstil işçileri, kendilerine ihanet eden Öz İplik-iş sendikasıyla istifa ederek güçlerini BİR-TEK-SEN sendikasında birleştirdiler. Bir işçinin Özak kapitalisti tarafından işten atılması ile birlikte diğer işçiler arkadaşlarına sahip çıkarak üretimi durdurdular. Günlerdir devletin-patronun saldırılarına karşı mücadelelerini sürdürüyorlar.

İşçi ve emekçilere "bu devlet hepimizin devleti" diyenler, Özak Tekstil işçilerine pervasızca saldırarak yıldırıya çalıştı. İşçilere saldıranlar, bu devletin

kapitalistlerin bir şiddet aracı olduğunu birkez daha gösterdiler. Her şeye rağmen işçiler, jandarmanın-polisin vahşi saldırılarına direndiler. Tüm baskı ve zorbalıklara rağmen taleplerinin kabul edilmesi için ısrarla mücadele ederek işçi ve emekçilere izlenmesi gereken yolu gösterdiler.

Özak direnişinin bir diğer önemli yanı ise gericiliğin kuşatması altında olan Urfa gibi bir şehirde yaşanması ve direnişte kadın işçilerin öne çıkmasıdır. Sınıf mücadelesinin gelişimi ve işçiler üzerindeki gerici kuşatmanın kırılması açısından da direniş dikkate değer bir örnek yarattı. Devlet, sermaye, cami imamı ve işbirlikçi Öz İplik-iş haklarını talep eden işçilerin karşısında birleşti. İşçiler sadece ekonomik-sosyal talepleri için mücadele yürütüyor, bu gerici "şer ittifakı" karşısında da direniyor.

Burada andığımız ve anmadığımız fabrika ve işletmelerde işçiler mücadele etti, saldırılara karşı direndiler. Ancak bu mücadele örnekleri yazık ki, bir kanalda birleşip "sınıf hareketi" oluşturabilecek düzeye ulaşamadı. Bu ise sermayenin vurucu gücü olan saray rejimine saldırılara devam etme olanağı sağlıyor. Fabrika ve işletmelerdeki mücadelenin yaygınlaştırılıp bir kanalda birleştirilmesi özel bir önem taşıyor. Zira kapitalistlerin ve onların hizmetindeki saray rejiminin sal-

dırılarını püskürtebilmenin yegane yolu budur.

Güneydoğu Anadolu bölgesinde işçi ve emekçilerin çalışma koşulları büyük kentlere göre daha ağır ve fabrikalarda azgınca sömürü koşulları hakimdir. Kapitalistler örgütlü bir şekilde hareket ederek işçilerin örgütlenmesini engellemek için her yola başvuruyorlar. Yasal hakları tanımıyor, her türlü hukuksuzluk ve keyfiyeti pervasızca işçilere dayatıyorlar.

AKP iktidarı sermayeye her türlü desteği sunmakla kalmıyor. Bizzat işçilerin direnişlerini kırmak için özel bir çaba sarf ediyor. Ocak zamları sonrasında açığa çıkan direnişlerden biri olan Şireci Tekstilde bunu gördük. AKP'li Antep Büyükşehir Belediye Başkanı Fatma Şahin işçilerin direnişini kırmak için bizzat devreye girmiştir. Şireci patronun ne kadar iyi bir insan olduğunu, okul ve cami yaptırdığını, çok hayır sever bir iş insanı olduğunu anlatarak, işçilerin direnişini kırmak için adeta çırpınıp durdu. Sadece iktidar sermayenin yanında değil aynı şekilde CHP'li ve İYİ partili vekiller de utanmadan Şireci patronunu korumaya soyundular.

Devlet de sermaye de saldırganlığı hiçbir şekilde elden bırakmayacak. Onlar karları daha çok artsın, kasaları daha çok

dolsun diye işçi ve emekçilere yeni yılda da sefaleti dayatacaklar. Var olan hakları tırpanlanmaya devam edecek, çalışma ve yaşam koşullarını daha kötüleştiren icraatlarına devam edecekler.

AKP iktidarı ihracat yapmakla, ülke ekonomisinin büyüdüğü ile övünüyor. Ayrıca 2024 yılında enflasyonu tek haneli rakamlara düşüreceğiz diyerek, büyük bir utanmazlıkla yalanlar sıralamaya devam ediyor.

Kendileri saraylarda sefahat sürerken işçi ve emekçilerden kırıntılarla idare etmesini ve sefalete şükretmesini isteyecekler. "Hayır! Kırıntıları istemiyoruz!" demeli, insanca çalışma ve yaşam koşullarını kazanabilmek için mücadeleyi büyütmeliyiz.

Saldırıları karşısında Özak direnişinde olduğu gibi yan yana gelerek, devletin ve sermayenin karşısına dikilmeliyiz. Hakkımız olanı almanın, insani koşullarda çalışmanın yolu örgütlü mücadeleden geçiyor. Yapmamız gereken yaşadığımız sorunlara karşı işyerlerinde tabandan birliğimizi oluşturmak ve komitelerimizi kurmaktır. Örgütlenip mücadele ediyorsak her şeyiz, örgütsüz isek hiçbir şeyiz.

DEV TEKSTİL

Erdoğan asgari sefalet ücretini belirledi

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun düzenlediği birkaç çirkin seremoniden sonra, son sözü AKP şefi Tayyip Erdoğan söyledi. Bunun böyle olacağı bilinmesine rağmen hükümet, kapitalistler ve sendika ağalarının temsilcilerinin katılımıyla seremoniler düzenlendi. Bu düşkün takımı, sonunda 'büyük şefin' huzuruna çıkarak 2024 yılında geçerli olacak asgari ücreti öğrendi.

Tayyip Erdoğan'ın taraflarla yaptığı görüşmelerin ardından sahneye çıkan sarayın Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhan şu ifadelerle belirlenen asgari ücreti açıkladı: "Temmuz ayında net asgari ücret, devletimiz tarafından verilen 500 lira asgari ücret desteği ile birlikte 11 bin 402 lira olmuştu. Şimdi de 700 lirası asgari ücret desteği olmak üzere 1 Ocak 2024 tarihinden itibaren geçerli olacak net asgari ücreti 17 bin 2 lira olarak belirmemiş bulunuyoruz."

Nedense açıklamanın yapıldığı mekana dair bir karışıklık oldu; kimi haberlere göre 1100 odalı sarayda, kimilerine göre ise AKP Genel Merkez'inde yapıldı. Vurgulamak gerekiyor ki, her iki mekan da olağan koşullarda asgari ücretin açıklanacağı yerler değil. Belli ki Erdoğan ücrete iyi bir zam yaptığını var sayıyor ve bunu propaganda imkanı olarak görüyor. Çünkü artık tüm hesaplarını yaklaşan seçimler üzerine yapıyor. Çalışanlarla aileleri hesaba katıldığında, doğrudan 30 milyon kişiyi ilgilendiren bir konudur asgari ücret konusu.

DISK/Birleşik Metal-İş Araştırma Merkezi (BİSAM) tarafından yapılan hesaplama göre dört kişilik bir ailenin sağlıklı ve dengeli beslenmesi için aylık yapması gereken harcama tutarı Kasım 2023 için 13 bin 745 liradır. Yoksulluk sınırı 47 bin 544 lira olarak gerçekleşmiştir.

Bu koşullarda asgari ücretin 17 bin liraya çıkarılmasının sanki bir lütufmuş gibi algılanması, bunun üzerinden propaganda yapılabileceğini var saymaları dikkate değerdir. Zira bu zihniyete göre işçilerle aileleri, ortalaması açlık sınırı olan bir ücrete talim etmek zorundalar. Aylarca açlık sınırının altında kalan ücretleri bu sınırın biraz üstüne çıkınca şükretmeliler. Yozlaşmış düşkün takımı saraylarda sefahat sürmeye devam etsinler, kapitalistler karlarına kar katsınlar diye sömürü ve kölelik çarklarının bu şekilde

dönmeye devam etmesi gerekiyor.

Ücreti yıllık olarak belirleyen AKP-MHP rejimi, Mart'ta yapılacak yerel seçimler döneminde asgari ücretin açıklık sınırının üstünde olmasını uygun gördü. Seçimden sonrası nasılsa onlar için çok da önemli değil. Nitekim enflasyon oranını hesaba katan kimi ekonomistler, nisan ayında ücretin yeniden açıklık sınırının altında kalacağını hesaplıyorlar.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantılarında güya işçi sınıfını temsil eden Türk-İş Konfederasyonu şefi Ergün Atalay, yaptığı açıklamada, "İki, iki buçuk saatir Cumhurbaşkanımızla dördümüz bir toplantı yaptık. 27 gündür süren bir süreç. Türk İş olarak iki saat evveline kadar resmi bir rakam söylemedik" dedi.

Sarayın dalkavuklarından biri olan Atalay, utanmadan Tayyip Erdoğan'ın huzuruna çıkana kadar resmi bir rakam söylemediği anlatıyor. Sonra da şerh düşüyor diyor. Ağa takımı 18 bin istediklerini, ama sarayın tevaccühü olan 17 bini kabul ettiklerini söylüyor. Atalay "ücretin yılda iki defa belirlenmesi gerektiği-

ni de dile getirdik" diyor. Ancak ne çare ki saray rejimi de kapitalistler de yıllık belirlenmesini tercih ettiler. Atalay'a da şerh düşerek görevini savmak kaldı.

Kapitalistleri temsilen seremonilere katılan TİSK Başkanı Özgür Burak Akkol ise memnuniyetini şu değerlendirme ile dile getirdi:

"Tüm paydaşlarımızın faydası için azami çaba gösterdik... Biz devlet-işçi-işveren ayrımına karşı olduğumuzu her fırsatta ifade ediyoruz..."

Kutuplaştırmak, ayırmak, çatışma bu aileye yakışmaz. Asgari ücret bir taban ücrettir. Hedefimiz ortalama ücretin artması olmalıdır. Belirlenen rakamların üzerine çıkma ihtimali olan işletmelerimizi, ilave atlabilecek adımları da atma çağrısında bulunmak istiyorum."

Akkol "devlet-kapitalistler-sendika ağaları" bileşimini bir aile olarak görüyor. Kendisi "işçi-işveren" tanımını kullansa da işçilerin bu ailenin bileşeni olmadığı açıktır. Ancak Atalay gibi sendika ağaları aileye dahil edilebilir. Elbette onlara düşen rol aileye uşaklık etmektir. Gerçek aile ise kapitalistler ve onların çıkarlarını

koruyan devlettir. Verili koşullarda bu saray rejimidir.

Belirlenen ücret on milyonlarca işçi ile ailelerini ilgilendiriyor. Ancak buna rağmen konuya dair söz hakkı olmayan taraf da işçi sınıfı oldu. Türk-İş ağalarının seremonilere üç-dört işçi ile katılmalarının göstermelik bir şey olduğunu herkes biliyor.

Belirlenen ücretle işçiler en iyi ihtimalle iki-üç ay açlık sınırının üstünde bir gelir elde edecek. Ardından ise sefaletin adım adım derinleşmesi başlayacak. Yine de bu, işçi sınıfının kabul etmesi gereken bir kader değildir. Fabrikalarda, işletmelerde taban örgütlerini kurarak birleşik mücadeleyi yükseltmek bu kirliliği ortadan çıkarabilir. Kaldı ki işçi sınıfı ne sarayda sefahat süren Tayyip Erdoğan'la müritlerine ne asalak kapitalistlere eyvallah demek zorundadır. Birleşik, fiili-meşru mücadele ile onları dize getirebilir. Aksi halde seremoniler düzenleyip asgari sefalet ücretini belirleme ayrıcalığı devlet-kapitalistler ailesinin tekelinde kalmaya devam edecektir.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu tiyatrosu

A. Vedat Ceylan

Devlet, sermaye ve sermayenin işbirlikçisi sendika temsilcilerinden oluşan “muhteşem” bir koreografiye sahip “Asgari Ücret Tespit Komisyonu” tiyatrosu sarayın ve Ruhbanın başı Erdoğan’ın ayağına giderek perdeyi kapattı.

Türk-İş ağası, “Son ana kadar resmi bir rakam telaffuz etmedik” dedi. “Biz 18 bin istedik, onlar 17 verdi” diyerek şerh koydu. Halinden “buna da şükür” anlaşıyordu.

Perde kapandı. Oyun bitti. “Asgari yaşamın”, ölmek için çalışmanın maliyeti 17 bin 2 Lira.

“HARCA HARCA BİTMEZ” TÜRÜNDEN...

“Türkiye büyüyor” yani sermaye büyüyor. İşçi sınıfı yoksullaştıkça sermayedarlar sermayelerini büyümeye devam ediyorlar. İşçinin yoksullaşmasına sermayenin-kapitalistin büyümesi eşlik ediyor. İşçi sınıfı yoksulluğun pençesine itilirken, sermayedarlar kendi aralarındaki çelişki ve didişmeye rağmen, işçiye karşı aynı cephede buluşuyorlar. Şirketler, holdingler birleşerek devasa kartellere dönüşüyor.

Karl Marks 1844 Felsefe Yazıları adlı eserinde şöyle der:

“Ücretler, kapitalist işçi arasındaki düşmanca boğuşma yoluyla belirlenir. Zaferi kazanan zorunlulukla (genellikle) kapitalist olur. İşçinin kapitalistsiz yaşayabileceğinden uzun yaşar kapitalist işçisiz. Kapitalistler arasında birleşme alışılmış bir şeydir ve etkilidir; işçilerin birleşmesi yasaktır ve kendileri için acı sonuçlar verir”

Aynı eserde devamında ise şunları vurgular:

“En aşağı ve tek gerekli ücret oranı, işçinin çalışması süresince hayatta kalmasını ve bunun dışında yalnızca ailesini geçindirmesini ve işçi soyunun ölüp tükenmemesini sağlamaya yetecek orandır. Normal ücret, Smith’e göre, ortak insanlığa verilebilecek en aşağı ücrettir yani, sığırlar gibi bir varoluşu sürdürebilecek kadar.”

İşçilere, birleşmenin yasak olduğu “yasayla belirlenmiş bir hak” olarak sunulması, sendikal özgürlüklerine ipotek konulması, işçilerin birleşmesine, kendileri için bir sınıf olabilmesine duyulan korkudandır.

İşçi sınıfına işbirlikçi sarı sendikalar dayatılarak örgütsüzlük ve dağınıklık yaratılır. Emekçilerin kendi gücüne güvenmede güvensizlik yaratılır. Kapitalistler ise kendi sendikalarını kurarak, örgütlülüklerini perçinleştirirler. Aralarındaki rekabet ve çelişkilere rağmen, emekçilerin isyanı karşısında din, devlet ve kapitalistler kol kola aynı cephede fotoğraf verirler.

Urf’a da Özak Tekstil işçilerine karşı sarı sendika, polis-jandarma, cami ve il müftüsünün birleşmesinde görüldüğü gibi. Bir tek fetva eksikti.

İşçilerin birleşmemesi için verilen uğraşının altında yatan gerçek neden, daha fazla kâr, daha fazla sömürüdür. Ve tabii ki, işçilere çalıştıkları sürece “soylarının tükenmemesini sağlayacak kadar” bir ücret “bahşedilecektir.”

“Devletimiz sağ olsun”, “kolluk güçlerimizin ayağına taş değmesin”, “bugüne şükür”

İşçiye karşı oluşturulan din-devlet-sermaye-sarı sendika koreografisi işçiden, “devletimiz sağ olsun”, “kolluk güçlerimizin ayağına taş değmesin”, “bugüne şükür” demesi ve “nankörlük” yapmaması istenir. “Ne de olsa boğazımızdan geçen lokmayı onlara (işverenlere) borçluyuz” algısına inanmamız ve iman etmemiz beklenir, istenir.

Böylece, işçinin “metalaşması” ve kendine yabancılaşması sağlanır. Kapitalist çarkın bir dişlisine dönüştürülür adeta.

İşçi üç kuruşa çalışmaya, mesai yapmaya zorlanır. Buna paralel bir işsizler

ordusu yaratılır.

İşçinin kendisine bir “alıcı”, bir “ekmek kapısı” bulması (işe girmesi) bir “nimettir” artık. Çalışmak zorunda olan, “ekmek kapısını, nimetini” bulan işçi, haklarından yoksun ve “ölmek için çok, yaşamak için az” bir ücretle işine dört elle sarılır. Kendisine ve hayata yabancılaşır.

Tek bir amacı vardır artık. Evine eklemek götürebilmek. Karnını doyurmak, hayatta kalabilmek ve ertesi gün tekrar işe gitmek.

İşini dışarda dolaşan “işsiz canavara” kaptırmamak için bunu yapmak zorunda olduğuna ‘ikna’ olmuştur artık.

Onun içinde her türlü ödünü vermeye “razı olmuştur.” Güvenebileceği bir birliktelik, örgütlülük (sendika-parti-örgüt) yoksa, kendi başına kalmış işçi “nimete ihanet olmaz” diyerek boyun eğmeyi kaderden bilir.

“Hepimiz aynı gemideyiz. İşveren kaybederse işçide kaybeder” denilerek daha fazla çalışmamız istenir ‘kaybetmemek’ için.

TİSK Başkanı Özgür Burak Akkol “Tüm paydaşlarımızın faydası için azami çaba gösterdik... Biz devlet-işçi-işveren ayrımına karşı olduğumuzu her fırsatta ifade ediyoruz” diyor.

Ne var ki işveren kazandığında, kârlarına kâr eklediğinde işçiler kazanmıyor. Uzun sözün kısası, bize dayatılan “ölmek için çok, yaşamak için az” olan ücret, asgari ücrettir.

Milyonlarca insan asgari ücretlidir. Neredeyse nüfusun yarısını etkileyecek

bir seviyededir. Asgari ücret artık genel ücrettir. Yani milyonlarca çalışan ve aileleri 17 bin iki TL ile ölümle kalım sınırında gidip gelmektedir.

Asgari ücret değil, temel ihtiyaçların karşılanabileceği bir ücret için mücadele edilmekle birlikte, kapitalist sistemde insanca yaşamak için bir ücretin mümkün olmadığını, olsa da geçici olacağını anlatılması ve bilince çıkarılması bir zorunluluktur.

“Dinci-faşist rejimin yarattığı boğucu politik atmosfer, temel hak ve özgürlükler uğruna mücadeleye çok özel bir önem kazandırmıştır. Gerçekte bu alandaki sorunlar, işçi hareketinin kendine özgü ihtiyaçları yönünden de yakıcı bir hal almıştır. Örgütlenebilmek ve direnebilmek, sendikalaşabilmek ve grev hakkını etkin biçimde kullanabilmek için bile işçiler, bu mücadele alanına geçmek, temel siyasal özgürlükler uğruna mücadele etmek zorundadırlar. Aynı şekilde parti de içinden geçmekte olduğumuz dönemin özgün koşullarını göz önünde bulundurarak, sınıf hareketine politik müdahalesinde temel hak ve özgürlükler uğruna mücadeleyi özel bir biçimde öne çıkarmak durumundadır.” (TKİP VII. Kongresi)

Asgari ücret üzerinden yürütülen kirli pazarlıklar insan onuruyla bağdaşmayan pazarlıklardır. Asgari Ücret Tespit Komisyonu da bu pazarlıklarda bir koreografi olmanın ötesinde hiçbir işleve sahip olmadığını döne döne göstermiştir. “Her şey emeğin olmalı” mücadelesinde kuruluş işçinin kendi elindedir.

TKİP VII. Kongresi kapanış ko

TKİP VII. Parti Kongresi'nde Cihan yoldaş tarafından yapılan kapanış konuşmasının kayıtlarının bir bölümüdür. Kayıtlar yayın için elden geçirilmiş, başlık ve ara başlıklar da bu vesilesiyle konulmuştur...

Pandemi ve ona eşlik eden ağırlaşmış siyasal koşullar nedeniyle biraz gecikerek de olsa VII. Parti Kongresi'ni toplamış ve gelinen yerde de başarıyla sonuçlandırmış durumdayız. Partinin gündemindeki sorunları çeşitli yönleriyle tartışmalara ve değerlendirmelere konu ettik. Önemli sonuçlara ulaştık ve kararlar aldık. Geriye söylenecek ya da eklenecek pek bir şey kalmamış olsa da, kapanış konuşması kapsamında önemli gördüğüm bazı noktaların altını çizmeye çalışacağım.

PARTİDE DEMOKRASİ VE DISİPLİN ÜZERİNE

VII. Parti Kongresi, 2007'de toplanan II. Parti Kongresi ile başlayan düzenli bir kongreler serisinin son halkasını oluşturmaktadır. Bunun kendisi başlı başına önemlidir. Bu, partinin örgütsel düzeyine ve birikimine olduğu kadar, devrimci iç yaşamına, dolayısıyla iç demokrasisine de bir göstergedir. Partimizde güçlü bir örgütsel demokrasi var, buna kuşku yok. Parti içi demokrasiyi daha en baştan önemsedik ve zaman içinde güçlü bir biçimde kurumsallaştırdık.

Halen bunu devrimci disiplinle daha güçlü bir biçimde birleştirmek sorunu ve ihtiyacıyla yüz yüzeyiz. Bu ikisini ayrı düşünemeyiz. Devrimci bir partide biçimsel değil ama özü itibarıyla güçlü bir iç demokrasi, tam da sağlam bir parti disiplini içindir. Bu açıdan parti demokrasisi, parti disiplininin bir ön koşuludur. Fakat parti disiplini de parti içi demokrasinin zorunlu bir tamamlayıcısıdır. Tam da bu nedenle, demokrasiyi disiplinle daha sağlam bir biçimde birleştirip kaynaştırmak durumundayız. Halen partide demokrasi sorununda daha az, disiplin sorununda daha çok sorun alanımız var. Yeni dönemde bu gerçeği ve bunun gereklerini önemle gözetmek durumundayız.

Bunu şundan dolayı da önemsemek gerekir. Parti ideolojik, örgütsel ve moral bir birliktir. Halen ideolojik ve örgütsel birlikte esasa ilişkin bir sorunumuz yok. Moral ya da manevi birlikse, öteki şeyler yanında demokrasi ile disiplinin orga-

nik birliğin yaratabileceği devrimci bir örgütsel iç yaşam üzerinden oluşabilir. Parti içi demokrasinin buradaki önemi ve işlevi açıktır. Ama aynı şekilde disiplinli bir partide, herkesin görev ve sorumluluklarının gereklerini az çok yerine getirebildiği, getiremediği bir durumda ise hesap verebildiği bir partide, moral birlik de sağlam biçimde oturur. Bu alanda da kuşkusuz halen esasa ilişkin bir sorunumuz yok. Ama bunu daha da güçlendirmeye yine de ihtiyacımız var. Bunu güçlendirebildiğimiz oranda sorunlarımızın çözümü ve çalışmamızın çok yönlü başarısı için son derece uygun bir moral ortam elde etmiş oluruz.

Çoğu kere yıpratıcı olan, ilişkilerde zaafiyet yaratan, tam da görev ve sorumluluklar alanındaki zaafılar, zayıflıklar, ihmallere ya da yetersizlikler olabiliyor. Tüm bunlarsa disiplin kapsamına girmektedir. Partide devrimci demokrasi ile devrimci disiplini birleştirmek ve kaynaştırmak, bunların devrimci diyalektik bütünlüğünü kurmak, halen de önemli bir sorun alanıdır.

Devrimci diyalektik bütünlük dedim. Zira biri diğerinin ayrılmaz bir parçası, olmazsa olmaz bir koşulu, zorunlu bir tamamlayıcısıdır. Bunu bugüne kadar birçok kez önemle dile getirdik. VII. Parti

Kongresi vesilesiyle burada altını bir kez daha çizmiş oluyorum.

Bir şey kaybetmiş değiliz, zira bir şey kazanmış olmayacaktık!

Yeni parti kongresi Türkiye'de "2023 dönemeci" olarak anılan bir dönemin sonrasına denk geldi. İyi de oldu. Böylece boş hayaller ve temelsiz beklentilerin yıkıldığını görmüş olduk. Seçim sonuçlarıyla birlikte hayaller yıkıldı, gerçekler yerli yerine oturdu. Seçimler sürecinde kitlelerde olduğu kadar reformist solda da düzen muhalefetine ilişkin büyük hayaller, düzen muhalefedinin muhtemel bir başarısına endeksli abartılı beklentiler vardı. Seçimin hemen öncesinde bu adeta bir cereyan halini almıştı. Bununla salt propaganda ile başa çıkmak olanağı da yoktu. Çevremizdeki bir kısım işçiler bile bu konuda bizi anlamakta güçlük çekiyorlardı. İçlerinden, bu ülkede onca sol siyasal parti ve grup var, bir tek siz mi doğruyu görebiliyorsunuz diyebilenler bile oldu. Sola egemen hayallerin ve beklentilerin gücünü, dahası kendinden öteye etkisini gösteriyordu bu.

Ama bizim haklılığımız olaylar ve olgularla doğrulanmış bulunuyor. Kitleler edilgenliğe hapsedilerek temelsiz, boş, belirsiz bir beklentiye sokulmuşlardı. Arkası kaçınılmaz olarak bir hayal kırıklığı,

moral yıkım, umutsuzluk, haliyle yılgınlık ve dağınıklık oldu. Taşınan boş hayallere ve temelsiz beklentilere karşı çıkarken tümüyle haklı olduğumuz da böylece anlaşıldı.

Kongremizin konuya ilişkin tartışmalarında en kritik noktanın altını çizmiş bulunuyoruz: Düzen muhalefeti kazanıyordu da işçi sınıfı, emekçiler ve ezilenler, toplumsal muhalefet, ilerici-devrimci hareket, demokratik Kürt hareketi, bir şey kazanmış olmayacaktı. Dolayısıyla düzen muhalefedinin kaybetmiş olmasıyla da esasta bir şey kaybedilmiş değil.

Seçimleri düzen muhalefeti kazanmış olsaydı, şimdiki dinci-faşist iktidarın daha cilalı ve bu nedenle de daha tehlikeli bir başka versiyonu iktidar olacaktı. Sözde solcu CHP'li cumhurbaşkanı da bu gerçeği gizleyen bir şal işlevi görecekti, böylece kitlelerin bir dönem daha aldatılmasına, "solcu başkan"ın işini zora sokmamak adına edilgen bir konum içinde tutulmasına hizmet edecekti. Bir sözüm ona solcu başkan, 7-8 gerici, dinci ya da faşist başkan yardımcısı, bu arada içişleri bakanı olarak da gideni aratmayacak sicilli bir başka faşist ve onun partisinin denetimine verilmiş bir istihbarat teşkilatı... Yani dinci-faşist koalisyonun bir yeni versiyonu!

nuşması: Yeni dönem ve parti

Düzen muhalefetin muhtemel seçim başarısı işte bu anlama gelecekti.

ÇOK YÖNLÜ KRİZ

Ülke halen büyük bir kriz içerisinde. Çok yönlü bir kriz bu. Temelinde ağır bir iktisadi ve mali kriz var. Devlet krizi de içinde olmak üzere siyasal kriz bu temel üzerinde yükseliyor. Ve bunları, toplumu dikey olarak bölen bir kültürel-moral kriz tamamlıyor. Dış politika krizin bir başka alanı, halen çok büyük dönüşlere sahne olan. Düne kadar düşman sayılan hemen herkesle utanç verici biçim ve koşullarda yeniden yakın ilişkiler kuruldu. Bu bir dış politika iflasıdır.

Toplumu bunaltan bu çok yönlü krizle uğraşmak, seçimleri kazanan dinci-faşist iktidarın kendisine kaldı sonuçta. Böyle olması iyi de oldu. Diğer türlü bu krizin sonuçlarıyla düzen muhalefeti uğraşmak zorunda kalacaktı. Bunun siyasal faturası da düzen muhalefetine kesileceği için, şimdiki dinci-faşist iktidar tazelenmiş bir güçle kısa zamanda yeniden iktidarın dümenine dönmek olanağı bulacaktı. Seçimi kaybetseydi bile devlet bünyesindeki ve kamusal alandaki mevzilerini zaten kaybetmiş olmayacaktı. Bunlara da dayanarak iktidar meşruiyetini yeniden elde eden çok daha uzun süreli bir dinci-faşist iktidar süreci yaşamakla yüz yüze kalacaktık. Seçimlerin ardından oluşan açıklıklar üzerinden bunu daha iyi görebiliyoruz. Seçimleri muhalefetin kazanmasının sağlayacağı tek yarar, kitlelerde geçici ve tümüyle aldatıcı bir psikolojik rahatlama, nihayet bunlar gitti duygusu olacaktı. Oysa onlar bir yere gitmiş olmayacaklardı. Edilgen bir seçim başarısıyla onları yerlerinden söküp atmamak mümkün değildi.

Kaldı ki, bunu yinelemiş oluyorum, onlarla aynı genetik yapıdan gelen bir başka ekip işleri devralacaktı. Sadece başında göstermelik olarak bir sözde solcu cumhurbaşkanı olacaktı. İmzalayacağı herhangi bir kararname, kendisini kuşatmış çok sayıda gerici dinci ya da milliyetçi faşist başkan yardımcısı tarafından onaylanmak durumundaydı. Buradan bakıldığında, esasında değişen bir şey olmayacaktı. Ama en tepede güya solcu bir başkanın olması, ilerici kitleleri yeni bir beklentinin içine sokacaktı. Ve bu da

işimizi çok daha zora sokacaktı. Biz kitlelere, birleştirmek, örgütlemek ve mücadeleye çekmek üzere gidecektik. Onlarsa bize, kendilerine pompalanacak güçlü propagandanın da etkisi altında, başta solcu bir başkan var, işini zora sokmayalım, provokasyonlara zemin hazırlamayalım, "solcu başkan"a fırsat ve zaman tanıyalım diyeceklerdi. Böylece biz, bu kez de böylesi boş hayaller, temelsiz beklentiler duvarı ile yüz yüze kalacak, yeni yıllar yitirmiş olacaktık.

Uzatmak istemiyorum, tüm bunları kongremizde çok yönlü olarak değerlendirilmiş bulunuyoruz.

PARLAMENTER AVANAKLIK

Seçimleri yitirmiş düzen muhalefeti bir krize ve kargaşaya sürüklenmiş durumda. Abartılı beklentilerin boşa çıkması olmasının kaçınılmaz sonucu bu olmuştur. Bu iç kriz ve kargaşa CHP'de özellikle belirgin. Artık görünür bir gelecek için kitlelerde bir umut yaratması kolay olmayacaktır. İleride yeni ve özel çabalarla parlatılmış bir yeni liderlik altında yeniden sahneye sürülecektir, bu ayrı bir mesele. Fakat şu an işçi sınıfı, emekçiler ve yoksulların ilerici katmanları, Kürtlerin ve Alevilerin emekçi katmanları yeni bir beklenti değil fakat derin bir hayal kırıklığı içindedirler.

Öte yandan ağırlaşarak sürmekte olan kriz emekçilerin yaşamını sürekli olarak kötüleştirmekte, daha da çekilmez hale getirmektedir. Kitleler, özellikle de işçiler, buna mutlaka tepki vereceklerdir. Bunun da bilincinde olmak, buna hazırlanmak, buna önderlik etmeye yönelmek gerekir.

Devrimci çıkış yolu daha baştan devrimci seçim politikamız üzerinden ortaya konulmuştur. Değişmez görevimiz üretim birimleri, sanayi havzaları ve yaşam alanları üzerinden kitlelere gitmek, özellikle işçileri birleştirmek, örgütlemek, eyleme çekmek ve böylece mücadele içinde eğitmektir. Devrimci parti için mevcut koşullarda tutulacak biricik devrimci çıkış yolu budur. Yoğunlaşma ve yüklenme bu alana yapılmalıdır. Seçim çalışması üzerinden de söylemeye çalıştığımız buydu, halen de budur.

Devrimci parti seçimlere, tam da parlamenter hayalleri yıkmak için katılır. Reformist solun tüm kesimlerine ise güçlü bir parlamenterizm eğilimi egemendir. Öylesine ki, reformist solun tam da parlamenter "başarı" üzerinden şu sıra ön plana çıkan bir temsilcisi, üç milyon oy aldığımızda işçilerin başına artık cop indirmek gücünü kendilerinde bulamayacaklar diyebilmiştir. Benzer konuma heveslenenlerden bir başkası, seçim ön

sürecinde, kitlelerin sorunlarını parlamentoya taşıyabildiğimiz ölçüde, böylece parlamentoyu anlamlı hale getirir, ona saygınlık kazandırır diyebilmiştir. İşte bu, Marksizmin devrimci işçi hareketi tarihi boyunca "parlamenter avanaklık" olarak tanımladığı durumun ta kendisidir. Bu, reformist solun '60'larda Aybar-Boran ikilisi tarafından temsil edilen parlamentarizm çizgisine daha beterienden bir geri dönüştür.

Partimizin seçimleri önceleyen dönemde yayınladığı Seçimler ve Sol İttifaklar başlıklı değerlendirmesi (Ekim, Sayı:327, Kasım 2022) şimdi çok daha büyük bir anlam ve önem kazanmıştır. Günümüz sol hareketini anlamak için bu değerlendirmeye yeniden yeniden başvurmak zorundayız. Solda baş gösteren parlamenter avanaklıkla sistemli bir biçimde mücadele etmek durumundayız. Devrimci parti için çıkış yolu işçi sınıfına ve emekçilere, üretim birimlerine ve işçi havzalarına gitmek, oralara yerleşmek, oralarda kök salmaktır. Kurulu düzene karşı devrimci direnme mevzilerini buralarda inşa etmektir.

İktidar istediği her yasağı parlamenter çoğunluğu ile çıkarıyor, parlamenter muhalefetin bunun karşısında yapabileceği bir şey yok. Komisyonlarda aldatıcı bir muhalif görüntü vermek dışında bir

şey yapmıyor, yapamıyor, yapamaz da. İktidar istediği politikaları uyguluyor, istediği kanunları çıkarıyor. Bunu ancak kitlelerin örgütlü mücadelesi dizginleyebilir, dizginleyebildiği kadarıyla. Kitlelere tam da bunu anlatacağız; ancak birleşip örgütlenir ve böylece fiili direnme yolunu tutarsak kazanabiliriz, kısa vadede bile ancak bu yolla bir şeyler elde edebiliriz, ötesinde zaten bir şansımız yok, olamaz da, diyeceğiz. Herşeye rağmen bazı geri adımların gene de eylemin ve mücadelenin gücüyle atılabileceğini, bazı kazanımların ancak böylece elde edilebileceğini, ya da hiç değilse korunabileceğini anlatacağız.

Güncel planda bizim devrimci çıkış yolumuz ve yönelimimiz budur. Bunun dışındaki her yol bir aldatmacadır, arkası da derin bir hayal kırıklığıdır. Büyük parlamenter hayaller taşıyan ve budalaca beklentilere giren sol bile, seçim yenilgisinin ardından bu basit gerçeği itiraf etmek zorunda kalmadı mı? Kitlelerle birleşmeden, örgütlenmeden bir şey yapılamaz, seçim sonuçları bile etkilenebilir, yani parlamenter başarı bile elde edilemez demek zorunda kalmadı mı? Oysa daha baştan, daha seçim ön sürecinde, kendilerine vurgulu bir biçimde hatırlatılan tam da buydu. Üstelik yıllardan beri ve özellikle de her seçim ön sürecinde. Bunun için hiç de yeni bir seçim deneyimine gerek yoktu. Ama seçimleri önceleyen zaman diliminde bunu unutmak, seçimlerin ardından da ise derin bir gerçeğin yeniden keşfi havalarında hatırlamak, reformist solda artık kabak tadı veren bir davranış biçimi oldu.

Türkiye’de Ecevit’in çok övülen yüzde 41’lik parlamenter başarısı devrimci bir yükselişin, bir halk hareketinin üzerine gelmiştir. 12 Eylül’den sonra SHP’nin ‘89 başarısı, 12 Eylül’e duyulan tepkinin ‘86’dan başlayarak işçi hareketi, öğrenci hareketi, Bahar eylemlilikleri, vb., tüm bunların yarattığı dalganın üzerine gelmiştir. Kürtlerin seçim başarısı Serhıldanların üzerine gelmiştir. Latin Amerika’da reformist solun başkanlık seçimlerindeki başarıları, oradaki halk hareketleri üzerine gelmiştir.

Kitle mücadelesi yoksa reformist sol çizgide bile bir parlamenter başarı şansı yoktur. Her ne kadar bu türden bir sözde başarı, tüm örneklerin açıklıkla gösterdiği gibi, kitlelerin mücadelesinin yarattığı birikimi boşa çıkaran bir rol oynasa da. Yani parlamenter hayalleri bile ancak sosyal mücadelenin, kitle hareketinin hazırladığı imkanlar üzerinden kurabilirsiniz. Oysa düzen muhalefetinin politikası neydi? Seçimlere kadar suskunluk ve tam edilgenlik. Kitleleri hareketsiz tutmak, atomize durumdaki seçmen bireyler olarak bırakmak. Başta CHP olmak

TKİP VII. Kongresi kapanış konuşması

Kitle mücadelesi yoksa reformist sol çizgide bile bir parlamenter başarı şansı yoktur. Her ne kadar bu türden bir sınıf hareketi ve partinin sınıf çalışması üzerine

İl ve alan çalışmalarının kendi belirlediği özel hedeflere ulaşılması, itiraz ve sesizlik bir sınıf eylemi için

Bugün sınıfa ilgi gösteren anlayışların önemli bir kesimi, pratikte ekonomik eksenli mücadeleyi esas

Temel fabrikalar stratejik konularından kaynaklı

İşçi ve emekçi kitleleri ile yüz yüze gelebilmek, bağ

Yükselen kadın hareketinin ortaya koyduğu bir başka ölü ise, kadın hareketinin aramazlarıdır. Farklı

üzere tüm düzen muhalefetinin politikası buydu. Reformist sol işte bu türden bir sözde alternatifte umut bağladı. Böylece düzen muhalefetinin soldan destekçisi konumuna düştü. Halen bunun açık ve dürüst bir muhasebesi de yapılmış değil, yapılacağı da yok.

ZOR KOŞULLAR VE DEVRİMCİ PARTİ

Dinci-faşist iktidarın seçimi kazanmış olması, onun kendi payına bir güç ve moral tazelenmesi oldu. Büyük bir rahatlama yaşadılar ve yeni bir moral güç kazandılar. Seçimler aracılığıyla elde edebildikleri meşruiyeti artık nihayet kaybedeceklerini sanıyorlardı, ama sonuçta bir biçimde kazandılar. Bu da tersinden abartılı bir moral güç kazandırdı onlara. Şu an bir özgüven içindedirler ve pervasız davranma eğilimi sergilemektedirler. Toplum ve kamusal yaşamı dinselleştirmek bakımından atacakları yeni adımlar üzerinden bunun belirgin yeni işaretleri var. Bu, düne göre daha da zor koşullara girdiğimizi gösteriyor. Ama kongre tartışmaları sırasında da dile getirildiği gibi, yine de bunun belli sınırları var. Onlar bu topluma keyiflerince ve sınırsızca hükmedemezler. Bunu bilmeli ama daha zorlu bir döneme girmiş bulunduğumuz konusunda da gerçekçi olmalıyız. Siyasal görevlerimizi hayata geçirme alanındaki güçlükleri değerlendirirken, bu gerçeği hesaba katmak durumundayız.

Bu koşullarda devrimci parti için öncelikle ayakta kalabilmek önemlidir. Ayakta kalabilmek gerçekte son otuz senenin sorunudur. Dinci gericilikten önceki iktidarlar da devrimci hareketi yok etmek için her yola, yöneme ve araca başvurular. Sistemli örgütsel saldırılardan zindan politikalarına, giderek hücre ve tecrit politikalarına, bunun için de zindan katliamlarına kadar...

Bu, bu düzenin genetik kodudur. Dinci iktidar konumunu güçlendirene kadar belli bakımlardan farklı bir görüntü ver-

mek zorunda kaldı. Ama yirmi yıllık iktidarlarının ikinci yarısından itibaren onlar da aynı geleneksel çizgi gereğince harekete geçtiler. İlerici-devrimci hareketi yok etmek için sistemli bir çaba içerisine girdiler. Bu konuda faşist 12 Eylül rejimini bile geride bırakmış durumdalar. Son seçim başarılarının ardından bunu yeni bir düzeye çıkaracaklarına kuşku yok.

Öte yandan, ayakta kalmak, devrimci kimlik kararlılıkla korunabildiği ölçüde bir anlam taşıyabilir. Bu kararlılığı ve tutarlılığı gösteremezseniz eğer, belki bir biçimde ayakta kalırsınız ama bu arada devrimci kimliğinizi de yitirmiş olursunuz. Demek ki ayakta kalmak kendi başına bir amaç olamaz. Devrimci konum ve kimliğinizi koruyarak ayakta kalmayı başarabilmelisiniz.

Hayati önem taşıyan nokta budur. Bu ise herşeyden önce ideolojik kimliği, bunun bir parçası olarak devrimci programı ve stratejik hedefi korumak demektir. Bunun bir uzantısı olarak taktik politikada, ilkelere ve stratejik doğrultuya bağlılık demektir. Elbette her türden cereyana direnmek, dolayısıyla gerekli durumlarda akıntıya kürek çekmesini bilmek demektir.

Ayakta kalmak, bunu yaparken de devrimci konum ve kimliğini korumak ihtiyacına, stratejik ve taktik planda sınıfa tarihi devrimci buluşma ihtiyacını eklemek gerekir. Ayağınızı bir toprağa basmadığınız zaman ayakta kalamıyorsunuz. Burada sınıfa buluşmanın, kitlelerle iç içe geçmenin önemi ortaya çıkıyor. Sınıfa uyandırmak, birleştirmek, örgütlemek alanındaki tarihsel görevlerinizi başarıyla yerine getirebildiğiniz ölçüde, böylece ayağınızı sağlamca sizi yaşatabilecek biricik toplumsal alana basmış, kendinize bir meşruiyet ve korunma alanı yaratmış olursunuz.

Öte yandan, akıntıya kürek çekmekle, cereyanlara göğüs germekle yetinmemeli, reformist solun farklı eğilimlerine

karşı ilkelere dayalı bir ideolojik-politik mücadele de yürütmeliyiz. Sol kemalist çizgiye oturmuş ulusal reformist akımla olduğu kadar “radikal demokrasi” adı altında burjuva demokrasisi çizgisine oturmuş demokrat reformist akımla da ideolojik olarak hesaplaşmalıyız. Dolayısıyla teorik çalışmayı ve ideolojik mücadeleyi yeni dönemde daha da güçlü tutmalıyız.

SOLDA ÜÇ ANA AKIM

TKİP IV. Parti Kongresi’nde (Ekim 2012) yeni dönemde Türkiye sol hareketi üç ana programatik çizgi üzerinden tanımlanmıştı.

İlki, demokratik cumhuriyet çizgisidir. Bu, kurulu düzeni kendi temelleri üzerinde demokratikleştirmek, böylece demokratik bir cumhuriyet hedefine ulaşmak anlamına gelmektedir. Kürt hareketi eksenli sol bloklaşmanın o günden bugüne programı budur. Bu çizginin ideolojik önderi ise Abdullah Öcalan’dır.

İkincisi, bağımsızlık, planlı devletçilik ve laiklik programına dayanan ulusal cumhuriyet çizgisidir. Solun ulusalçı kandanın, daha uygun bir ifade ile, günümüzün sosyalizm iddialı sol kemalistlerinin programıdır bu. İlk grup, demokrasinin önemi adına anti-empyalizmi bir yana, ya da hiç değilse geri plana itmiştir. Bu ikincisi, bağımsızlık adına temel siyasal özgürlükler mücadelesini bir yana, ya da hiç değilse geri plana atmaktadır. Bir on yıl öncesine kadar bu çizgisinin ön plandaki temsilcisi Perinçekçi partiydi. Onun dinci-faşist iktidara eklememesinin ardından ise artık SİP hizipleri, esas olarak da SİP-TKP’dır.

‘70’li yılların devrimci demokrasininin bağımsızlık ve demokrasiye dayalı devrimci programının mekanik biçimde bölündüğünü, bir kesimin demokrasi istemi ekseninde, öteki kesimin de bağımsızlık istemi ekseninde kümelenildiğini, bugüne kadar birçok vesileyle dile getirdik. ‘70’li yılların devrimci demokratik programı

bütünlüğünü yitirdiği ölçüde, eklektik tutarsızlığı içinde herşeye rağmen devrimci olan niteliğini de yitirir. Demokrasi eksenli demokratik sol bloklaşma ile bağımsızlık eksenli ulusal sol akım, bu köklü değişim ve dönüşümün ürünüdürler. Devrimci hareketimizin yeniden doğuşunun 50. Yılında, dünyanın önemli bir bölümüyle devrimci olan sol parti ve gruplarının bugün geldiği yer budur.

Bu iki ana bloklaşmanın karşısında ise devrimi olduğu kadar devrimci hareketimizin geçmiş birikimini de savunmaya kararlı partimiz var.

GÜÇ VE EYLEM BİRLİĞİ

Devrim perspektifi açısından alındığında aramızdaki köklü konum farklılıkları ne olursa olsun, partimiz, solun tanımlanan her iki kanadı da güç ve eylem birliği çabası içinde olmalıdır. Solun reformist kesimleri tüm kollarıyla ilerici toplumsal muhalefetin bir parçasıdır. Toplumsal mücadele alanında onlarla birlikte yapabileceğimiz herşeyi yapmaya çalışacağız. Bunu yaparken, ve elbette olanağı da varsa, herşeye rağmen devrimci kalmak çabamızdaki güçlerle bir devrimci eksen oluşturmak için de çabalamalıyız.

Öte yandan, bu iki sol gruplaşma arasında belli bir ayırım da yapmak durumundayız. Zira HDP eksenli kanat, toplumun kanayan yarısı olan Kürt ulusal sorunu üzerinden ayrıca özel bir önem taşımaktadır. İlkın, ulusal sorun eksenli mücadelesi tümüyle haklı ve meşrudur. İkinci olarak, tam da buradan gelen bir soluğu ve direnci var. Bunun da ayrıca bir önemi var, devrimci mücadelenin vazgeçilemez bir imkanı olarak. Türkiye’de Kürt sorunu temel önemde bir toplumsal-siyasal sorundur. Tam da bundan dolayı, bu sorun ekseninde büyük bir güç biriktirmiş durumdaki Kürt hareketi ayrı bir önem taşımaktadır ve bunun gerektirdiği bir ilgiye konu olmalıdır.

Temel demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin taktik planda özel bir önem taşıdığı bir konjonktürün içindeyiz. Bu mücadele, işçi sınıfı ve emekçilerin yanısıra, özgürlük ve eşitlik mücadelesi içindeki Kürt halkı için de yakıcı önemdedir. Öte yandan Kürt halkı, siyasal bilinci, örgütlenme düzeyi ve mücadele deneyimi ile, bugünün Türkiye’sinde temel demokratik hak ve özgürlükler alanında verilecek mücadelenin vazgeçilmez bir dinamizmidir.

Bütün bu nedenlerle demokratik Kürt hareketini politik olarak gereğince önemsemeliyiz. Dostluk kurmalıyız, birlikte iş yapmalıyız. Ama Kürt hareketinin devrimci hareketin en duyarlı kesimlerini demokratik cumhuriyet programına yedeklediğini, bu açıdan da son derece

olumsuz tasfiyeci bir rol oynadığını da önemle göz önünde bulundurmalıyız. Bundan bir kez daha ideolojik mücadele görevlerinin özel önemi, dolayısıyla araya güçlü ideolojik-politik ayırım çizgileri çizmek görevi çıkar.

İŞÇİ SINIFI VE LAİKLİK

İşçi sınıfının karşısına laiklik mücadelesi adı altında çıktığınız ölçüde, gerçekte onun önemli bir bölümünü dinsel gericiliğin kucacağına itmiş olursunuz. Komünistler sınıflar mücadelesi alanından giderek işçi kitlelerini dinci ve milliyetçi önyargılardan kurtarmak çizgisi izlemelidirler. Partimizin dinsel gericiliğe karşı mücadeleye, dolayısıyla laiklik mücadelesine bakışı budur. AKP’yi işçilere, dinci kimliğinden çok sermayenin hizmetinde bir gerici siyasal odak olarak sunmalı, bu kimliği üzerinden teşhir etmeliyiz. Burjuvaziye sömürü koşullarını en uygun şekilde yaratan, işçi sınıfı ve emekçilere düşman bir parti olarak sunmaya bakmalıyız. Yani iktisadi, sosyal sınıfsal içeriği ön plana çıkarmalıyız. AKP’nin çok belirgin, çok net, sınıfa, yoksul katmanlara ve ezilenlere karşı politikası var. Bunu hep öne çıkarmalıyız. AKP’yi laiklik düşmanı değil sınıf düşmanı olarak, işçilerin ve emekçilerin baş düşmanı olarak sergilemeliyiz. Erdoğan, “Bu ülkede grevi yok ettik. İşçi sınıfının grev hakkını elinden aldık. Bitir-dik grevi” diyor. Sınıf içindeki çalışmada dinci iktidara bu tür sorunlardan giderek vurması bilmeliyiz. Kuşkusuz AKP’nin dinci kimliğini ve dolayısıyla işçi sınıfı kitlelerini laik bir bilinçle eğitmeyi önemsemeliyiz. Fakat bunun bir propaganda sorunu değil, ancak sınıf mücadelesinin mantığı ve akışı içinde kazanılacak bir gelişme olabileceğini de unutmamalıyız.

Biz dine ve dinsel gericiliğe karşı mücadeleyi böyle ele alırız. İşçi sınıfını sermayeye köleliği karşısında çaresizlikten kurtarabildiğimiz ölçüde dinin etkisinden kurtarmış oluruz. Bu, Lenin’in meseleyi

ortaya koyuş tarzıdır ve temel önemdedir. Önemli olan gericiliğin kuşattığı işçi kitlelerini mücadeleye çekmektir. Burada kendi içinde bir laiklik mücadelesi büyük bir tuzak ve sonuçsuz bir çabadır. Bugünün Türkiye’sinde bu çizgiyi izleyenler, gerçekte CHP tabanının bir kesimi üzerine hesap yapanlardır. Amaç, CHP’nin bu soruna duyarlı kesimlerini kazanmak, böylece düzen siyaseti içinde ve parlamenterde kendine bir yer açmaktır. Bizimse sorunumuz işçi sınıfının devrimci hareketini geliştirmektir. Bu olmaksızın devrim umudu bir hayaldir. İşçi sınıfı zeminini, dinci gericiliğe karşı mücadelenin sermaye düzenine karşı mücadele içinde anlamlandırılabilirliği, devrimci siyasal mücadelenin sınıflar mücadelesi eksenine kavuşturulabileceği biricik gerçek ve tayin edici alandır.

BAZI DEĞİNMELER...

Sınıfın öncüsünü ideolojik olarak eğitmek, onun önyargılarıyla ideolojik olarak hesaplaşmak çok önemli bir görev. Sınıfın öncüsünü ideolojik olarak kazanmak aynı zamanda reformizmle hesaplaşmak demektir. Liberal işçi politikacılığıyla araya sınırlar çizmesini bilmek demektir. Bunu kırıp dökerek yapmamalıyız. Sendika bürokrasisine karşı mücadelede bundan böyle göstermemiz gereken dikkati ve özeni, reformist akımlarla ideolojik mücadele yürütürken de gözetmeliyiz. Politik süreçler içinde onlarla yakın ilişkilerimiz olabilmeli. Yeter ki bu bize kendi konumuzun köklü farklılığını, oradan gelen ideolojik mücadele görevlerimizi unutturmasın, bir liberal yakınlaşma eğilimi doğurmasın.

Bütün sol parti ve gruplarla düzeli ve olabildiğince dostça ilişkilere özen göstermeliyiz. Yayın politikamızda da bunu gözetmeliyiz. Onların pratikte emek ürünü olarak ortaya koyduğu her başarıya sahip çıkmalıyız. Mezhep değil ama gerçek bir sınıf partisi olmanın, ola-

bilmenin temel kıstaslarından biridir bu. Politikada esneklik, ilkelerde kesinlik ve kararlılık. Bu temel leninist ilke sol ile ilişkilerimize de ışık tutmalıdır.

Sağlam bir örgüt, nitelikli kadrolar, artı nicelik... Nitelik tabii ki belirleyicidir, aslolanıdır. Ama bir yerden sonra da nitelik kendi başına yeterli değildir. Bir sürü sıkıntının kaynağıdır nicel yetersizlik. Niteliği ön planda tutarak kadrolaşmak ama bu arada nicel olarak da gelişip güçlenmek durumundayız. Zor koşulları göğüsleyebilmemiz, bu alanlardaki başarılarımızla sıkı sıkıya ilintili olacaktır.

İşte içinde bulunduğumuz zor koşullarda partinin taktik çizgisinin bazı unsurları olarak bunlara işaret etmiş oldum.

Merkezi önderlik tayin edicidir

Başarılı ve yeni düzeyde bütünleştirici bir kongre oldu VII. Parti Kongresi. En sıkıntılı konu ya da sorunları bile açıklıkla tartıştık. Açıklık kongrenin egemen ilkesiydi. Bütün delegeler düşüncelerini açıklıkla ortaya koydular. Her zaman önemseydiğimiz parti içi demokrasimizin oluşturduğu bir zemindir bu. Bunu önemsemeye devam etmeli ama daha baştan da vurguladığım gibi, aynı ölçüde güçlü bir parti disipliniyle de birleştirebilmeyiz.

Her zaman olduğu gibi, her kongre sonunda altını çizdiğimiz gibi, MK’nın önderlik yeteneği ve pratiği bu yeni kongre sonrasında da tayin edici önemdedir. MK kendi önderlik sorumluluğu kapsamında başarılı bir pratik sergilemediği sürece partide gerçek bir gelişme bekleyemeyiz. Yerel örgütlerin sorunlarını çözmesini, başarılı bir gelişme çizgisine oturmasını bekleyemeyiz. Dolayısıyla MK kendi sorumluluklarının gereklerini yerine getirdiği ölçüde, bu kaçınılmaz olarak partinin bütününe yansır ve gerçek bir gelişmenin önünü açar.

Ve aynı konuda son bir nokta. Bir önceki kongrenin, VI. Parti Kongresi’nin kapanış konuşmasında da dile getirmiştik: Bu hiç de basitçe bir niyet sorunu değil fakat tümüyle bir doğru çalışma tarzı sorunudur. Çalışma tarzımızı genişçe tartıştık, iki kongre arası son deneyimlerin ışığında belli esaslara bağladık. Kongrenin seçtiği yeni MK olarak bizi bu esaslara tam bir bağlılık göstermek görev ve sorumluluğu bekliyor.

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır)

Yeni bir yıla girerken...

Emperyalist hegemonya krizinin tablosu

A. Engin Yılmaz

Günümüz dünyasında birbirini izleyen olaylar dizini hız kazanmış bulunuyor, büyük değişimler ve gelişmeler yaşanıyor. Öteki bir dizi faktör ve uluslararası alanda yaşanan gerilimler bir yana, devam eden ve yeni yılda bitip bitmeyeceği belli olmayan Ukrayna krizi ve Filistin'de devam eden işgal saldırıları, dünyanın bir "dönüm noktasında" olduğunu gösteriyor. Dünya çapında tarihsel öneme sahip değişim ve gelişmeler daha önce hiç olmadığı kadar hız kazanmış bulunuyor ve dünya yeni bir türbülans ve çalkantı dönemine çoktandır girmiş bulunuyor.

Hali hazırda devam eden dünya olaylarının ya da olası yaşanacak gelişmelerin ve belirsizliklerin gerisinde tarihin gidişatına yön verecek bazı temel dinamikler yer almaktadır. Bunlardan biri de emperyalist-kapitalist sistemin yapısal olarak ürettiği emperyalistler arası hegemonya bunalımıdır.

Hegemon gücünü dönüşsüz bir biçimde yitiren ABD emperyalizmi, hegemonyasını yeniden tesis etmek için savaşlara dayalı politikalar izlemek zorunda kalan bir güçtür ve olası bir dünya savaşını tetiklemenin de öncüsü konumundadır. ABD'nin izlediği politikalar, dünyayı barut fıçısına çevirecek ve giderek üçüncü dünya savaşını riskini büyütecek seyir izlemektedir. Düne kadar ekonomik, askeri, diplomatik ve kültürel olarak neredeyse her ülkenin derinliklerine hükmeden ABD, halihazırdaki devasa gücüne rağmen kendi "dünya düzenini" sürdürmekte giderek daha fazla zorlanıyor. Karşısında ise küresel çapta yeni emperyalist odaklar yükseliyor ve ABD'nin egemenliğine dayanan tek kutuplu emperyalist dünya düzenine itiraz ediliyor. Bu itirazın öne çıkan iki önemli temsilcisi Rusya ve Çin'dir. Fakat, yükselen ve küresel düzeyde rol oynamak isteyen bu iki ülke hegemonya mücadelesinde ABD ile henüz doğrudan karşı karşıya gelebilecek güçte değiller.

Ancak "çok kutuplu bir dünya düzeni", "ekonomik küreselleşme", "uluslararası ilişkilerin demokratikleşmesi", "küresel liderliğin daha adil ve akılcı bir şekilde gelişimini teşvik etme" vb. çağrılar, bu rakip güçler tarafından daha yüksek sesle dillendiriliyor. Bundan da ötesi, ABD hegemonyasına meydan okuyan adımlar atılıyor. Rusya, Suriye ve Ukrayna üzerinde bu adımları askeri ve siyasi olarak

somutlarken, Çin aynı meydan okumayı bir çok cephede sürdürmekte, ABD emperyalizminin Uzak Doğu'daki saldırgan politikalarını kararlılıkla karşılamaktadır. Hegemonya mücadelesinde giderek büyüyen bir etkinlik kazanan Çin, hemen her bölgede ABD'nin egemenliğini aşındırıyor. Çoğu ABD'nin uydu ülkeleri olan Orta Doğu'da bile nüfuzunu güçlendiriyor. Suudi Arabistan ile İran arasında "dönüm noktası" olarak değerlendirilen bir anlaşmaya varılmasına aracılık etmesi, Suudi Arabistan'a Çin'in önderlik ettiği Şanghay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) ile diyalog ortağı statüsü verilmesi, ABD'nin bölgedeki konumunu darbeleyen ek adımlar oldu.

Dünyanın ikinci büyük ekonomisi olan Çin'in önlenemez yükselişi, ABD'nin küresel ekonomi içindeki göreceli ağırlığının azalması anlamına gelmektedir. Çin'in dış ilişkiler ve güvenlik politikasının unsurlarından biri olan Kuşak ve Yol Girişimi Stratejisi, Çin'i ekonomik koridorlar, ticaret merkezleri ve iletişim yolları aracılığıyla Avrupa, Afrika ve Latin Amerika'ya bağlamayı amaçlayan devasa bir yatırım programıdır. Bu projeye Çin, Asya ve Avrupa arasındaki eski ticaret yollarının çok ötesine geçerek hem sa-

nayilemiş ülkelere hem de gelişmekte olan bölgelere rekor meblağlarda yatırım yapıyor. BRICS projesi üzerinden ekonomik etkinlik alanını genişletmede devasa adımlar atmış bulunuyor.

Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika gibi beş ülkenin kurucu üyesi olduğu, dünya nüfusunun yüzde 42'sinden fazlasını temsil eden BRICS ülkeleri, batı emperyalizminin egemenliğine karşı bir meydan okuma olarak görülüyor. "Küresel dinamikleri şekillendiren ve dünya ekonomisinde ve uluslararası ilişkilerde önemli değişikliklere yol açan" BRICS, Arjantin, Mısır, İran, Etiyopya, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nden oluşan ülkeleri gruba almaya hazırlanırken, onlarca ülke de katılma talebini açıkladı. Grubun içinde yer alan Brezilya, Güney Afrika ve Hindistan gibi ülkeler Batı emperyalizmiyle uyumlu ilişkiler sürdürseler de bir dizi konularda "bağımsız" bir yol izleyecek kadar kendilerini güçlü görüyorlar. G7 grubuna karşı kurulan BRICS ve NATO karşısında olan ŞİÖ (Şanghay İşbirliği Örgütü) hegemonya mücadelesinde dikkat çekici adımlar oldu.

Çin'in bir dünya gücü olarak yükselişi, Rusya'nın uluslararası alanda giderek

daha meydan okuyan tutum sergilemesi, ABD'nin dünya polisi copunu artık eskisi kadar hoyratça kullanamaması ve uzun süredir ABD'nin müttefiki olan güçlerin Washington'un dayatmalarına eskisi kadar boyun eğmiyor oluşu, hegemonya krizinin derinleşmekte olduğunun göstergeleridir. Bu gelişmeler aynı zamanda, ama özellikle de Ukrayna savaşı üzerinden "ABD emperyalizminin artık dünyanın değil fakat yalnızca NATO eksenli emperyalist Batı blokunun patronu olduğunu" gösterdi. "Bu durum, emperyalist dünya sahnesindeki güç dengelerinde önemli ve aynı zamanda tehlikeli sonuçlara yol açmış bulunmaktadır.

Daha henüz kendisiyle hesaplaşabilecek güçte değillerken egemenliğine tehdit olarak gördüğü Çin ve Rusya'yı dizginlemek hedefiyle attığı adımlar, ABD'nin konumunu daha da zayıflatacak sonuçlar yarattı. Ukrayna kışkırtması ve savaşı üzerinden Rusya'ya boyun eğdirebileceği ve sarsılan hegemonyasını yeniden tesis edebileceği öngörüsü, bu sonuçlardan biri oldu. Savaş, emperyalist dünyadaki çelişkileri şiddetlendirmek ve hegemonya bunalımını yeni bir evreye taşımakla kalmadı, aynı zamanda ABD'nin gücünün sınırlarını gösterdi ve onun hegemonik

konumuna yeni bir darbe oldu. Bu gelişmeler, büyük emperyalist güçler arasındaki çatışmaların önümüzdeki yıllarda daha sert biçimler alacağını işaretleri sayılmalıdır.

RUSYA YALNIZLAŞTIRILAMADI VE YAPTIRIMLAR GERİ TEPTİ

Başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin kışkırttığı ve her adımında körüklediği Ukrayna savaşı başladığından bu yana, batı medyası kirli bir propaganda makinesi işlevi görerek Rus olan her şeye düşmanlığı körükledi, Rusya'nın dünyada dışlanarak yalnız kaldığını iddia etti. İddiaya göre, ABD ve onun liderliği altında birleşen batı emperyalizmi başta olmak üzere tüm dünya, Rusya'ya karşı birleşmiş oldu. Ancak, ABD Ukrayna savaşıyla Avrupa'daki ve NATO'daki nüfuzunu artırmayı başarsa da gerçekler farklıdır. Zira, ABD Rusya'yı yalnızlaştırmayı başaramadı. "Öylesine ki Asya'da güçlü ilişkilere sahip olduğu Hindistan'ı, Ortadoğu'daki temel dayanakları sayılan İsrail ile Suudi Arabistan'ı bile Rusya'yı tecrit çabalarına dahil edememiştir. Latin Amerika'dan Afrika'ya gerçekte şu veya bu düzeyde emperyalist bağımlılık ilişkileri içinde olan bir dizi ülke, ABD ve emperyalist müttefiklerinin baskı ve dayatmaları doğrultusunda hareket etmekten geri durabilmişlerdir." (TKİP VII. Kongre Bildirgesi)

ABD'nin politikalarına alet olan batılı emperyalistler, Ukrayna'ya büyük miktarlarda ağır silah verdiler, ekonomik ve istihbarat yardımı sağladılar. Rusya'ya ikinci emperyalist paylaşım savaşından bu yana gerçekleşen en katı yaptırımları uyguladılar. Ancak, bu politikaların artık geri tepmeye başladığının işaretleri çoğalıyor. Yanı sıra, batılı olmayan ülkeler ne Rusya'ya ne de Rus oligarklarına yaptırım uygulamayı kabul etmediler.

NATO'nun önemli bir üyesi olan Türkiye, küresel güçler arasındaki çatlaklardan yararlanarak ABD ve onun batılı müttefiklerinin dayatmalarına mesafeli davrandı. Sermaye devletinin dümenini elinde tutan Erdoğan, Rusya ile geliştirdiği "özel ilişkiye" övgüler dizerek yaptırımlar uygulamayı reddetti. Ukrayna savaşının başlamasından bu yana Türkiye'nin Rusya'ya ihracatı ve ithalatı büyük oranda arttı. ABD'nin geleneksel uşak ruhlu müttefiki Suudi Arabistan ve Körfez ülkeleri, Rusya'ya karşı ABD'nin arzulanı türden bir tutuma yönelmeyerek Rusya'ya dönük ambargolarla katılmadıkları gibi, petrol arzının artırılmasına yönelik baskılara da boyun eğmediler. Benzer bir tutumu ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki kanlı hançeri olan İsrail de göstererek Ukrayna'ya silah sağlamayı ve Rusya'ya yaptırım uygulamayı reddet-

ti. Ukrayna savaşının Ortadoğu'da açığa çıkardığı bu önemli olgu, sadece Ortadoğu'da değil, aynı zamanda dünyadaki emperyalist güç dengelerinde yaşanan değişime de işaret eden önemli bir gelişme oldu.

Hindistan ise, Rusların kaybettiği petrol ve gaz satışlarının neredeyse tamamını telafi etmesine yardımcı oldu. Rus petrolü ve gazının piyasa fiyatlarının altında olması anlaşmayı cazip kıldı. Rusya, petrol ihracatının neredeyse tamamını Çin ve Hindistan'a yönlendirdiğini söylüyor. Dünyanın en kalabalık iki ülkesi (yüzde 45 ila 50'si Çin, yüzde 40'ı Hindistan) Rus petrolünün neredeyse yüzde 90'ını satın alıyor. Basına yansıyan haberlere göre Hindistan, Rusya'dan indirimli ham petrol alıp rafine edip Avrupalı müşterilere satıyor. Enerjiden sorumlu Bakan Alexander Nowak, daha önce Avrupa'ya ulaştırılan petrol ve petrol ürünleri ihracat hacminin yüzde 40 ila 45 olduğunu, bu rakamın yıl sonuna kadar yüzde 4 veya 5'i aşmamasını beklediğini açıkladı. Nowak'a göre Rusya, 2023'te petrol ihracatından yaklaşık 88 milyar Euro'ya eşdeğer gelir elde etti. Rusya'nın Çin'e gaz ihracatı da geçen yıl arttı. Rus gaz şirketi Gazprom birkaç hafta önce Çin'e gaz sevkiyatının bu yıl 15,5 milyar metreküpten 22 milyar metreküpe çıkmasını beklediğini açıklamıştı. (Kaynak: Tagesschau, 27 Aralık 2023)

Ukrayna savaşı, ucuz Rus doğalgazının kaybı nedeniyle AB ekonomisini önemli oranda etkiledi. Bu durum, özellikle de Alman ve Fransız emperyalizminin dünya pazarındaki rekabet gücünü zayıflattı. Bu nedenle tüm büyük AB ülkeleri, ABD politikalarının destekçisi olsalar da onun her dayatmasını kabul etmek konusunda tereddüt ediyorlar. Bu tereddütün bir ifadesi olarak ABD, Avrupa'nın en önemli ticaret ortağı olan Çin ile yaşadığı çatışmaya AB ülkelerini daha derinlemesine ortak etme çabasında pek başarılı olamadı. Birçok ülkeyi de Rusya'ya karşı seferber edemedi. Çünkü "Günümüzün kapitalist dünya ekonomisi, birbirine bin bir bağla sıkı sıkıya bağlı organik bir bütündür. Dolayısıyla şu veya bu ülkeyi hedef alan ekonomik-finansal ambargo, aynı zamanda sistemin bütünü de gerisin geri vuran bir silahtır. Hele de hedef ülke, özellikle pazar ve hammadde kaynağı bakımından son derece önemli bir büyük ülke olarak Rusya'ya. Rusya'ya uygulanan ambargo batılı kapitalist tekeliler kadar özellikle yakıt ve gıda fiyatları üzerinden geniş tüketici kitlelerini de derinden etkileyecek, böylece sistemin çok yönlü krizini de ağırlaştıracaktır." (Emperyalist dünya ve Ukrayna krizi, TKİP açıklaması 27 Şubat 2022)

Nitekim Ukrayna'daki savaş petrol,

gaz, gıda ve gübre fiyatlarını gözle görülür şekilde artırdı. Bunlar özellikle küresel ekonomik kriz nedeniyle milyonlarca insanın yoksulluğa sürüklendiği ülkelerde yaşamsal öneme sahip ürünlerdir. Rusya'nın tahıl ve gübre ihracatı Afrika ve Latin Amerika'da arttı. Pek çok ülke, fiyatların daha da yükselmesine neden olacak yaptırımlar uygulamak yerine, kendilerine piyasa fiyatlarının altında mal sağlayabilecek Rusya ile işbirliği yapmayı tercih etti. Dolayısıyla ABD, batılı ortaklarının da desteğiyle görülmemiş kapsamda uyguladığı ambargolarla Rusya'nın ekonomisini çökertmekte başarısızlığa uğradı. Bazı sektörleri darbe alsada Rus ekonomisi çökertilmedi. IMF, Ukrayna'daki savaşa ve batı yaptırımlarına rağmen Rusya ekonomisinin 2023 yılının Temmuz tahminlerinden daha hızlı büyümesini bekliyor. IMF daha önce yüzde 1,5 olan beklentisini yüzde 2,2'ye çıkardı. Bu, geçen yıl Rusya'nın gayri safi yurt içi hasılasında (GSYH) belgelenen yüzde 2,1'lik düşüşün ardından önemli bir artış. Gelecek yıl ise GSYH'nın yüzde 1,1 büyümesi öngörülüyor. (Kaynak: Berliner Zeitung, 10 Ekim 2023)

"BATI İTTİFAKINA" DAİR ÇİZİLEN PEMBE TABLO

Batılı emperyalistler, ABD emperyalizminin politikalarını (aslında dayatmalarını) sadakatle izliyor gibi görünüyor. Ancak gene de birleşik bir "Batı ittifakına" dair çizilen tablo fazlasıyla pembe. ABD, Ukrayna savaşıyla batılı emperyalist kamp ve NATO içindeki konumunu güçlendirmiş olsa da bunun küresel düzeyde rol oynamak isteyen Almanya ve Fransa'yı rahatsız etmediği düşünülemez. "Ukrayna savaşının ardından Batıda asıl önemli gelişme, Almanya'nın yeniden geniş çaplı bir silahlanma yolunu tutmasıdır. Bu gerçekte Batılı emperyalist kamp içindeki kenetlenmenin orta vadedeki en zayıf noktasıdır... bu adımın daha şimdiden Avrupa'nın kendi bünyesinde geleceğe dönük kaygılar uyandırdığından kuşku duyulmamalıdır. Almanya iktisadi, mali ve elbette politik planda çoktandır Avrupa'nın tartışmasız lideridir. Fakat... Almanya aynı zamanda askeri açıdan da Avrupa'nın lideri konumuna yerleşecektir... Almanya'nın yeniden geniş çaplı bir silahlanma yolunu tutmasının herkesten çok ABD'yi rahatsız edeceği de kesindir." (Ukrayna krizi sonrası dünya, TKİP açıklaması)

Şansölye Olaf Scholz, bağımsız bir politika izlediğini kanıtlamak amacıyla Kasım ayında Çin'i ziyaret etti. Scholz'un ziyaretini, Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un Pekin'e resmi ziyareti izledi. Macron'a, Fransa'nın Çin ile ticaretinin önemini göstermek ve iş yapmak

için birçok sermaye temsilcisi de eşlik etti. Avrupa krizi olmayan krizlere buluşmanın "Avrupa için bir tuzak" olacağını söyleyen Macron, Fransız-Avrupalı bir şirket olan Airbus'ın Çin'e 200 yolcu uçağı satmak için anlaşmaya varıldığını belirtti ve Tianjin'de yeni bir Airbus fabrikasının açılacağını duyurdu. Bunlar, ABD'nin kilit önemdeki Avrupalı müttefikleri arasındaki gerilimin göstergesidir. Zira, Fransa ve Almanya gibi AB'nin bel kemiği olan ülkelerin kendi emperyalist hedefleri var ve nüfuz mücadelesinde bağımsız bir rol oynamak istiyorlar.

ÇOK KUTUPLU DÜNYA GERÇEKLİĞİ VE BÜYÜYEN SAVAŞ TEHLİKESİ

1989-91'de Doğu Bloku ve SSCB'nin dağılmasıyla birlikte ABD dünyanın tek süper gücü olarak kaldı ve gücünün sınırsız olduğu fikrini tüm dünyaya dayattı. 21. yüzyılı yeni Amerikan yüzyılı olarak müjdeledi. Her türlü itaatsizliği cezalandırmak ve olası rakiplerine boyun eğdirmek için birçok ülkeye müdahale etti. Fakat, özellikle de 2000'li yıllardan itibaren dünya jandarmasının sınırları ortaya çıkmaya başladı. Bir dizi gelişme, ABD'nin hegemonyasındaki çözülme sürecini hızlandırdı. Yeni rakip güçler yükseldikçe, çok kutuplu dünya düzenine geçiş somut bir gerçeklik haline geldikçe ve ABD'nin dünya patronluğunun son bulduğu somutluk kazandıkça, bölgesel güçler nüfuzlarını genişletmenin ve daha bağımsız davranmanın yollarını aramaya giriştiler. ABD, Çin ve Rusya arasındaki hegemonya mücadelesinde daha fazla manevra imkanı elde ederek kendi çaplarında rekabet mücadelesine katıldılar.

21. yüzyıl yeni Amerikan yüzyılı olarak müjdelendi. Ancak bu yüzyılın ABD'nin dünya egemenliğinin son bulacağı bir yüzyıl olacağı fikri giderek güç kazanıyor. Hegemon konumunu korumak ve güçlendirmek için ABD, dünya egemenliğini kendisinden devralabilecek güçten düşürme stratejisi izlemektedir. Bu strateji, uluslararası gerilimi tırmandırmakta, çılgınca bir silahlanma yarışını körüklemekte ve daha da önemlisi yeni bir emperyalist dünya savaşı tehlikesini büyütmektedir. Zira, silahlanma yarışında artış, genel ekonomik kriz ve hegemonya krizi, dünya savaşı tehlikesinin önemli belirtileridir. Yanı sıra, ABD'nin tek kutuplu dünya düzenini eskisi gibi yönetemediği koşullarda, karşısında yükselen emperyalist güçler tek kutuplu dünyaya meydan okuyorlar, daha da önemlisi politika ve pratikleriyle dünya hegemonyasını devralmak istediklerini ortaya koyuyorlar. Bu durum yeni bir dünya savaşının eşliğine geldiğini göstermektedir.

2024 yılı başlarken...

Gazze'de Siyonist soykırıma karşı direniş

Filistinli direnişçilerin El Aksa Tufanı saldırısıyla fiyakası bozulan ırkçı-siyonist İsrail rejimi, geçtiğimiz yılın 7 Ekim'inden beri Gazze'de insanlığa karşı ağır savaş suçları işliyor. ABD başta olmak üzere batılı emperyalistlerin desteğine yaslanarak barbarca saldırılarını sürdüren İsrail, 10 binden fazlası çocuk, 22 bine yakın Filistinli katletti. Tarihin tanık olduğu en ağır yıkımlardan birini gerçekleştirdi. Halkın yaşadığı konutların büyük bir çoğunluğunu tahrip etti. Altyapı, hastaneler, okullar, camiler ve kiliseler yerlebir edildi... Siyonistler geçen yılı böyle kapattı, yeni yıla böyle giriş yaptılar.

Emperyalist/siyonist güçler, Gazze'de yaptıklarıyla ne kadar barbar olabileceklerini dünyaya gösterdiler. Gazze'de yapılanları gören dünya halkları ise batılı emperyalistler ile himaye ettikleri İsrail'in ne kadar vahşi, derin bir ahlaki ve insani çöküş içinde olduklarını fark ettiler. İsrail'in yaptığı soykırımı gözlerden saklamaya çalışan batının medya tekellerinin inandırıcılığı da ciddi bir sarsıntı geçirdi. Kitleler, bu medyanın emperyalist/siyonist savaşta yer alan bir tabur gibi hareket ettiğini somut bir şekilde görme imkanı buldu.

SOYKIRIM VAR ASKERİ/SİYASİ BAŞARI YOK

Gazze'de soykırımı yapan İsrail olmakla birlikte, Filistin halkına karşı savaş bir Amerikan savaşıdır aynı zamanda. İngiltere, Almanya, Fransa, İtalya gibi emperyalist devletler de savaşta açık birer taraftır. 7 Ekim'de sergiledikleri histerik tutum, bunun dolaysız yansımalarından biriydi. Siyonist barbarlık karşıtı protesto ve gösterileri yasaklama, kriminalize etmek girişimleri, Filistinlileri hedef alan iğrenç/ırkçı saldırılar, söz konusu devletlerin kimyasında bir bozulma olduğunun somut göstergeleriydi.

Sadece Joe Biden yönetiminin İsrail'e taşıdığı silah ve mühimmatlar devasa boyutlara ulaştı. Soykırım saldırısının finansmanı için on milyarlarca dolar da harcadı. İngiltere, Almanya, Fransa, İtalya gibi devletler de suç ortağı olduklarını ispatlayacak miktarda silah ve para akıttılar dinci-faşist Binyamin Netanyahu hükümetine. Siyonist rejime o kadar odaklandılar ki, Rusya ile savaşa ittikleri Ukrayna'yı neredeyse unuttular. Tüm

bunlara ek olarak ABD savaş aygıtının iki uçak gemisi ile bir nükleer denizaltısı bölgeye konuşlandırıldı.

Her biri öbüründen histerik olan bu çabalar, 7 Ekim'de darbelenen İsrail savaş aygıtına zafer kazandırmak için harlandı/harcıyor. Zira İsrail'in yenilgisi bütün bu haydut takımının da yenilgisi olacaktır. Bu kadar silah ve para akıtmaları, barbar olduklarını tüm dünyaya gösteren bir soykırımı desteklemeleri, olaya nasıl yaklaştıklarını net bir şekilde gözler önüne sermektedir.

Filistin halkının direniş iradesini kırmak, onlar için en kritik sorundur. Bunu başarabilirlerse ilan ettikleri hedeflerine ulaşmanın önünde bir engel kalmayacağına sanıyorlar. Silahlarına ve barbarlıklarına güvenerek üç temel hedef ilan ettiler: Filistin direniş hareketini tasfiye etmek, İsraili esirleri kurtarmak, Gazze'de etnik temizlik yapmak...

Emperyalist/siyonist şefler, birkaç hafta içinde bu iddialı hedeflerine ulaşabileceklerini var saymıştı. O durumda Filistin halkının direnişi kırılır, siyonist savaş aygıtı zafer ilan edip imajını düzeltebilirdi. Oysa Filistin halkının direnişi, savaş baronlarının heveslerini kursaklarında bıraktı. Ne halka ne direniş hareketlerine bir milim geri adım atılabildiler.

ÜÇ AYIN ARDINDAN DİRENİŞ KARARLILIĞI DEVAM EDİYOR

Filistinli direnişçiler, karşılarındaki ordunun güçlü, son teknoloji ürünü silahlarla donanmış, bütün savaş kurallarını çiğneyen bir ölüm ve yıkım makinesi olmasına rağmen üç aydan beri kararlılıkla savaşıyorlar. İşgalci İsrail ordusuna ağır kayıplar verdiriyor, psikolojik yönden yıpratıyor, reklamı çok yapılan tank ve zırhlı araçlarını tünellerde üretilen füzelerle tahrip ediyorlar. ABD-İsrail ortaklığı ile yapılan tüm gözetlemelere rağmen, halen Tel Aviv'e ulaşan füzeler atılabiliyor.

İşgalci siyonist ordu, kara saldırısını "en seçkin" diye tanımlanan birliklerini

savaşa sürerek yürüttü. Oysa bu birliklerin kayda değer bir başarıya ulaşamadıkları ancak ağır darbeler aldığını İsraili emekli subaylar da açıklıyor. Kimileri "seçkin birliklerin" en az %25'inin, Filistinli direnişler tarafından savaş dışı bırakıldığını ifade ediyor. Nitekim Netanyahu rejimi, bu birlikleri oluşturan bazı alayları geri çekmek zorunda kaldı. Geri çekilmeleri, o alayların ağır kayıplar verdiğini gösteriyor. Öldürülen ya da yaralanan İsrail askerleri arasında çok sayıda subayın olması da savaşa kapasitesini yıpratın faktörlerden biridir.

İşgalcilere verdirilen kayıplar, " Hamas (kastedilen Filistin halkının direnişi) yok edilmeleridir" diye vaaz verenlerin bir kısmını farklı yorumlar yapmaya zorladı. Siyonizm destekçisi birçok yetkili, emekli asker veya analist " Hamas'ı yok etmek yıllar alabilir. Bu gerçekçi bir hedef değil" yönü açıklamalar ya da analizler yapmaya başladı. Bu ise hem siyonist rejimi hem Joe Biden yönetimini açmaza alan bir sorun alanına işaret ediyor. Zira savaşta son vermek İsrail ordusunun yenilgisi anlamına gelecektir. Çünkü sivilleri toplu şekilde katletmek orduların hanesine zafer olarak yazılmaz. Soykırım ve işgal saldırısını sürdürmek ise, sürekli kayıplar veren siyonist ordunun savaşa kapasitesini yıpratıyor. Gazze'ye karşı savaşta geline nokta, kuşatma altında tutulan, aç-susuz-ilaçsız bırakılan bir halkın kararlı direnişinin, dünyanın en güçlü savaş makinelerinden birini aciz duruma düşürebileceğinin yeni bir örneği olmuştur.

"DİRENİŞ EKSENİ" ABD'NİN "CAYDIRICI GÜCÜ"NE MEYDAN OKUYOR

İşgalci İsrail ordusu Gazze'ye saldırdığı gün harekete geçen Joe Biden yönetiminin siyonist rejimi koruma telaşı dikkat çekiciydi. Filistin halkıyla dayanışma içinde olan direniş eksenine güçlerine dört koldan "sakın savaşa katılmayın, aksi halde..." diye başlayan tehdit mesajları

göndermeye başladı. Yansıyan kimi bilgilere göre ABD, Lübnan Hizbullah'ı başta olmak üzere direnişçi güçlere birtakım rüşvetler de önermiş. Beyrut'a, Şam'a, Bağdat'a, Tahran'a, Sana'ya elçiler göndererek savaşın Gazze dışına taşırılmasını önlemeye çalıştı. Bunun için hem tehditler savurdu hem havuç uzattı.

Halen dünyadaki en güçlü emperyalist güç olarak kabul edilen ABD'nin tüm çırpınışları direnişçileri caydıramadı. Hizbullah 8 Ekim'de savaşa dahil oldu. Lübnan sınırına konuşlanmış işgalci İsrail ordusunun birliklerine sayısız saldırı düzenledi. Bu sınırdan da üç aydan beri çatışmalar devam ediyor. İşgal edilmiş Filistin topraklarına yerleştirilen 220 bin Yahudi bölgeyi terk etmek zorunda kaldı. Irak'taki direnişçiler ise, yine tehditlere aldırılmayarak hem Suriye'deki hem Irak'taki ABD üslerine saldırı düzenliyorlar. En etkili çıkış ise, Sana'daki Yemen hükümetinden geldi. Ansarullah Hareketi (Husiler) liderliğindeki hükümet, Gazze üzerindeki kuşatma devam ettiği sürece İsrail'le bağlantılı ya da İsrail'e mal taşıyan gemilere Babülmendep'ten geçiş izni verilmeyeceğini ilan etti.

Ansarullah liderleri, Gazze üzerindeki abluka kaldırılmadan bu kararın geri alınmayacağını defalarca ilan ettiler. Yemenliler ABD'nin tehditlerine, Kızıldeniz'de görev gücü oluşturmasına da meydan okudular. Ansarullah liderleri, ABD ya da işbirlikçilerinin Yemen'e saldırımları durumunda, sert bir şekilde karşılık vereceklerini hemen her açıklamada dile getiriyorlar. ABD'nin caydırıcı gücünü tartışmaya başlayan siyonist medya, Biden yönetiminin bu alanda başarılı olmadığını, tehdit ve uyarıların etkili olduğuna dair bir gösterge bulunmadığını dile getiriyor.

Filistin halkı ile ona destek veren direnişçi güçlerin geri adım atacağına dair hiçbir veri bulunmuyor. Emperyalist/siyonist güçlerin soykırımı sürdürme konusunda ısrar etmeleri ise, bölgesel savaş riskini arttıracaktır. Verili koşullarda emperyalist/siyonist saldırganlığa karşı duruş ve Filistin halkıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltmek halen kritik bir önem taşımaktadır.

Filistin direnişi, İsrail'in barbarlığı ve artan uluslararası "baskı"

Gazze Şeridi'ndeki çatışmalar daha da kanlı bir hal alırken, siyonist İsrail üzerindeki uluslararası "baskılar" da artıyor.

BM Genel Sekreteri Antonio Guterres sesini yükseltmeye başladı, BM Genel Kurulu ise insani ateşkes çağrısında bulundu. İsrail'in suç ortağı ABD bile sivil kayıpların yüksek olduğunu dile getiriyor ve insani yardım malzemelerinin Gazze'ye girişine izin verilmesi için Siyonistlere çağrıda bulunuyor. Filistin direniş güçlerinin belini kırma, esirleri kurtarma, Gazzelileri Mısır'a sürme hedeflerine ulaşamayan işgalci İsrail ordusunun kayıpları günden güne yükseliyor. Siyonist İsrail'e karşı uluslararası tepkiler, Filistin'de işlediği katliamlar ve savaş suçları nedeniyle giderek büyüyor.

Savaşın başından bu yana Siyonist savaş aygıtına "koşulsuz destek" veren emperyalist devletler, soykırımcı İsrail'e karşı dünya halklarının sokağa taşan tepkilerine artık sessiz kalamıyorlar. Önce 12 Aralık Salı günü BM Genel Kurulu, acil "insani ateşkes" çağrısında bulunan bir kararı ezici çoğunlukla onayladı. Akabinde ABD Başkanı Joe Biden İsrail'in savaşta tutumunu eleştiren bir açıklama yaptı. 12 aralıktaki oylamada, bir grup Arap ülkesinin öncülük ettiği kararı 153 ülke kabul etti. Ve tabii ki aralarında ABD ve İsrail'in de bulunduğu sadece 10 ülke reddetti. 23 ülke ise çekimser kaldı. Ekim ayında benzer bir karar için yapılan oylama yalnızca 120 evet oyu almıştı. 12 aralık salı günü alınan karar bağlayıcı olmasa da bir yandan, 153 artı 23 ülkenin İsrail'in Filistin'de işlediği savaş suçlarını onaylamadığını, Filistin halkına çektilen acılardan duydukları rahatsızlığın boyutunu yansıtıyor. Diğer yandan, ABD'nin İsrail'e verdiği "sınırsız destek" nedeniyle ne kadar yalnızlaştığını da gösteriyor. Bu nedenledir ki Washington'un "Siyonist" başkanı da giderek daha eleştirel tonda açıklamalar yapmak zorunda kalıyor.

SAVAŞ SONRASI "ERTESİ GÜN" TARTIŞMALARI

Daha önce "Eğer İsrail olmasaydı, mevcut olmasaydı onu icat etmemiz gerekirdi" diyecek kadar 'cüretkâr', "Siyonist olmak için Yahudi olmaya gerek yok, ben bir siyonistim" diyecek kadar histerik açıklamalar yapan ABD Başkanı Joe Biden, 12 Aralık'ta net ifadelerle "İs-

rail dünyanın büyük bir kısmı tarafından destekleniyor. Ancak gelişigüzel yapılan bombalamalar nedeniyle bu desteği kaybetmeye başlıyorlar" diyerek Gazze kasabı Netanyahu'yu "uyardı."

Biden, Binyamin Netanyahu'nun dinci-faşist koalisyon ortaklarını isim vererek eleştirdi ve "İki devletli çözüme yaklaşan hiçbir şeyi istemiyorlar" demek durumunda kaldı.

ABD ile İsrail arasında "derinleşen çatlağın" temel nedeni, savaş sonrası Gazze Şeridi'nde ne yapılacağı konusundaki anlaşmazlıklardır. Washington, Batı Şeria'yı yöneten Filistin Yönetimi'nin kıyı bölgesinin kontrolünü geri alması konusunda ısrar ederken, Netanyahu bunu kategorik olarak reddediyor. Aslında bırakın Gazze'yi, Batı Şeria'nın birçok yerinde bile kontrolü kaybetmiş olan zayıf ve yozlaşmış "otoritenin" mevcut haliyle Filistin cephesinde bir güvenilirliği olmadığı gibi, ABD ve İsrail için de işlevsel olduğu/olabileceği söylenemez.

Siyonist İsrail henüz "ertesesi gün" için kendisine ait bir plan sunmuş olmasa da Gazze Şeridi'ni "yeniden" işgal etmek istediğine dair pek çok emare var. Bu hedefine ulaşması ise hiç de kolay görünmüyor. Zira savaş 70. güne yaklaşmasına rağmen işgalci savaş aygıtının kayıpları günden güne artıyor.

Netanyahu 12 Aralık Salı günü yaptığı açıklamada, " Hamas'ın ertesesi günü konusunda anlaşmazlıklar var" dedi. Biden'ın ulusal güvenlik danışmanı Jake Sullivan'ın 14 Aralık Perşembe günü görüşmeler için İsrail'e gitmesi planlanıyor. Ancak gelen haberlere göre İsraili yetkililer, Sullivan'ın İsrail'e savaşı sona erdirmesi için bir süre vermesinden korkuyorlar.

SAVAŞ KIZIŞIYOR

İsrail'e yönelik "diplomatik pencere" kapanıyor gibi görünürken, çatışmalar olanca hızı ve sertliği ile devam ediyor. Bu sertlik sadece İsrail'in katlettiği sivil

Filistinlilerin sayısına değil, işgalci ordunun askeri kayıp sayısının artmasına da yansıyor.

Her ne kadar İsrail Savunma Kuvvetleri (IDF) şu anda Gazze'nin büyük bir bölümünü kontrol ettiğini iddia etse de direniş kırılmıyor ve "sürpriz" saldırılarla İsrail ordusuna ağır kayıplar verdiriyor.

Aralık ayının başından bu yana güney Gazze Şeridi'ne doğru ilerleyen İsrail, Filistinli sivilleri hedef alarak, tutukladığı sivillerin toplu çıplak fotoğraflarını "Hamas üyeleri" diye servis ederek, "üstünlük" sağlamaya çalışıyor. Ancak sivillere IŞİD gibi muamele yapması, İsrail'in gücünü değil barbarlığını dünyaya gösterdi. Direnişçilerin teslim olduğuna dair tek bir somut veri gösteremeyen dinci-faşist İsrail hükümetinin yalana dayalı kurguları kısa sürede çökertiliyor.

BM tahminlerine göre Gazze Şeridi'ndeki nüfusun yüzde 85'e yakını İsrail'in vahşi bombardımanları nedeniyle yerinden edilmiş durumda.

Dünya basınına yansıyan haberlere göre İsrail, rehinelere ve Filistinli direnişçilerin bulunduğu tahmin edilen tünelere deniz suyu pompalamaya hazırlanıyor.

İsrail'in insanlıktan ve her türlü ahlak ve savaş kuralından yoksun bu barbarca tutumu dünya halkları nezdinde teşhir olmasını sağlıyor. Nitekim dünyada Siyonistlerin barbarca saldırılarına destek verenlerin sayısında büyük bir düşüş yaşandı.

PSİKOLOJİK SAVAŞ EŞLİĞİNDE BARBARLIK

İsrail ordusu "başarı" haberlerini yaymaya çalışıyor. Geçtiğimiz birkaç gün içinde yarı çıplak Filistinli erkekleri elleri havada gösteren fotoğrafları "Hamas üyeleri teslim oldu" yalanıyla servis ettiler. Akabinde iş makineleri ile özenle kazılmış geniş bir çukura topladıkları 300-400 Filistinliyi yine "Hamas savaşçısı" diye lanse ettiler. Devamında bir ordu

sözcüsü, "giderek daha fazla Hamas savaşçısının teslim olduğunu" iddia etti ve "Bu sistemin çöküşünün bir işaretidir, daha fazla baskı uygulamamız gerektiğinin bir işaretidir" diyerek, yaptıkları soykırıma gerekçe uydurmaya çalıştı. Ancak İsrail savaş makinesi son iki ayda o kadar çok yalan söyledi ki, emperyalist medya tekelleri bile artık yapılan açıklamaların asparagas olduğunu saklayamıyorlar.

Psikolojik savaş eşliğinde İsrail'in barbarlığı devam ederken, Katarlı arabulucular Hamas ile İsrail arasında daha fazla rehinenin serbest bırakılması için yeni bir anlaşma üzerinde çalışıyor. Ancak şu ana kadar her iki taraf da müzakere masasına dönmek için herhangi bir hamlede bulunmuş değil. Hamas yetkililerine göre, "anlaşma ancak İsrail'in tüm Filistinli tutukluları serbest bırakmasıyla mümkün olabilir." İsrail ise buna şimdilik yanaşmıyor.

Tel Aviv'deki savaş suçlularından İsrail Dışişleri Bakanı Eli Cohen 13 Aralık Çarşamba günü histerik bir açıklama yaptı: "İsrail, uluslararası destek olsa da olmasa da Hamas'a karşı savaşa devam edecek" ifadelerini kullanarak güya emperyalistlerin verdiği desteği küçümsedi. Oysa ABD emperyalizmi başta olmak üzere batılı emperyalistlerin çok yönlü desteği olmasaydı, İsrail'in savaşı bu kadar uzun süre devam ettirmesi mümkün olmazdı. Yine de açıklama, Tel Aviv'deki savaş suçlusunun histerik ruh halini yansıtmaya bakımdan dikkat çekici.

Dinci-faşist İsrail rejiminin dünya halkları ve kamuoyu nezdinde meşruiyeti ağır bir darbe yedi. Bu ise emperyalist devletler üzerindeki basıncı artırıyor. Biden'ın Gazze'de devam eden soykırım savaşı için yılbaşına kadar süre tanıdığı söyleniyor. Buna göre İsrail'in rejiminin zamanı daralıyor. Filistin direniş hareketi ise soluğunu tutarak, siyonistlerin Gazze'de etnik arındırma hedefine odaklanan planlarını bozmaya çalışıyor.

Dünya halklarının sokağa taşan öfkesi, emperyalistlerin siyonist barbarlığa sundukları "koşulsuz destekte" gedikler açmış görünüyor.

ABD başta olmak üzere, emperyalist güçlerin İsrail'e "koşulsuz destek" verme histerisinde çatlaklar açan sokağın bu öfkeli sesi, İsrail'in barbarlığına da dur diyecektir.

Japon emperyalizmi de silahlanma yarışına pistine çıkıyor

İkinci emperyalist paylaşım savaşından yenik çıkan Almanya ile Japonya'ya silahlanma ve silah satışları konusunda belli kısıtlamalar getirilmişti. İkisi de savaşta ağır bir yıkıma uğradıkları için bu ülkelerin halklarının da silahlanma ve militarizme karşı bir hassasiyetleri vardı. O devasa yıkımların tekrarlanamaması gerektiği konusunda bir bilinç ve duyarlılık yaygındı. Hem getirilen kısıtlamalar hem halkların duyarlılığı bu devletlerin silahlanma alanındaki hırslarını törpülüyordu.

ABD emperyalizminin NATO'yu genişletme politikasından dolayı Ukrayna savaşının patlak vermesini fırsat bilen Almanya, zaman geçirmeden silahlanma ve militarizm için 100 milyar Euro'luk bütçe ayırdı. Peşi sıra, ABD'nin NATO üyesi devletlerden savunma/savaş harcamalarının milli gelirin %2'sine çıkartılması yönündeki talebini onayladı. Gazze'de soykırım yapan İsrail'e silah satışını on kat arttırarak "çatışma bölgelerine silah satmama" kuralını çöpe attı. Artık ne silahlanma ne silah satışı konusunda bir sınır kaldı. Nazilerin işlediği suçlardan dolayı getirilen kısıtlamalar bir çırpıda kaldırıldı.

ALMANYA YOLU AÇTI JAPONYA PEŞİNDEN GİDİYOR

ABD'nin attığı atom bombaları Hiroşima ile Nagazaki kentlerini yerle bir edip yüzbinlerce kişinin katledilmesiyle sonuçlanınca, "Bir daha asla!" şiarı bu ülke halkının büyük bir kesimi tarafından benimsendi. Devlet el altından kimi zaman kuralları çiğnese de silahlanma ve silah satışı konusunda Japonya'nın hep bir sınırı oldu. Son günlerde harici.com sitesinde yer alan haberler bu devletin de bir emperyalist güç olarak sahneye çıkmak için atağa geçmeye hazırlandığını ortaya koyuyor.

İngiliz sermayesinin sesi kabul edilen Financial Times'dan (FT) aktarılan haberlere göre Japonya hem ABD'ye hem İngiltere'ye silah satacak. Bunun için kısıtlamaları kaldıran Tokyo hükümeti, düzinelerce yerli üretim Patriot hava savunma füzesinin ABD'ye gönderilmesine izin vermeye hazırlanıyor. Ukrayna'ya gönderilecek silahları, Gazze'de soykırıma devam etmesi için İsrail'e yönlendiren ABD, Kiev'deki kuklası Zelenski'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Japonya'dan

alacağı silahları Ukrayna'ya göndererek, Zelenski rejimini vekalet savaşına devam etmesi için motive etmeyi planlıyor.

Silah satışı konusundaki kuralları hafifletmeye hazırlanan Tokyo hükümeti, BAE Systems lisansı altında ürettiği 155mm top mermilerini de İngiltere'ye ihraç edecek. Ukrayna savaşına histerik bir şekilde benzin dökme politikası izleyen Londra yönetimi de bu silahları Zelenski rejimine göndermeyi planlıyor. Bu adımları atmaya hazırlanan Tokyo hükümeti, araçlar üzerinden savaşan bir ülkeye silah satmış olacak. Bu adım silah satışı konusundaki kısıtlamaların pervasız bir şekilde yok sayılması anlamına geliyor.

SAVAŞ BÜTÇESİ NATO ÜYESİ DEVLETLER DÜZEYİNE ÇIKARILACAK

Tokyo hükümeti, 'pasifist' diye tarif edilen anayasayı değiştirerek silahlanma ve silah satışı önündeki engelleri kaldırma yönünde kritik bir adım attı. İlk fırsatta 'anayasa engelini' kaldıran hükümet, diğer emperyalist devletlerin silahlanma yarışına pistine atladı. 'Pasifist' olsa bile emperyalizmin bir şiddet ve militarizm eğilimi olduğu, bu olayla birkez daha kanıtlandı.

Silah satışına hazırlanan Japonya, İngiltere ve İtalya ile yeni savaş uçağı ortak geliştirme programına da katılacak. Bir ABD hükümet yetkilisinin açıklamasına göre Japonya, silahlanma yarışına önün-

deki engelleri kaldırarak "en kritik anda ABD için sadık bir müttefik olduğunu ispatladı." Zira Tokyo hükümetinin planlarından bir yıl önce, Nisan 2025'te başlayacak mali yıldan itibaren yüzlerce ABD yapımı Tomahawk seyir füzesi almaya hazırlanıyor.

Başbakan Fumio Kishida yönetiminin silahlanma ve militarizm yarışına yaptığı bu balıklama dalış, büyük bir bütçeyi gerektiriyor. Silah alımları ve savaş uçağı geliştirme programına katılmaya hazırlanan Japon hükümeti, bütçeden bu alana ayrılan payı dramatik bir şekilde yükseltmeye hazırlanıyor.

Silahlanma ve militarizm planlarının finansmanı için arayışa geçen Japon hükümetinin vergileri arttıracağı, borç alacağı ve hükümetin diğer harcamalarında kısıntıya gideceği belirtiliyor. Yansıyan haberlere göre, 'pasifist Japonya' dönemini kapatacak olan bu histerik silahlanma yarışına için -NATO üyesi devlet gibi- milli gelirin %2'si oranında bütçe ayrılacak.

Ukrayna savaşı öncesine kadar ABD'nin baskılarına rağmen NATO üyesi birçok devlet, silahlanma ve militarizm için bütçenin %2'sini ayırma konusunda istekli değildi. Joe Biden yönetimi, hegemonya savaşında yanına çekmek istediği devletlere; "istediğiniz kadar silahlanın" diyerek militarizmi körükleyen bir politika izliyor. Bunu fırsat bilen Almanya ile Japonya, yarış pistine hızlı bir dalış yaptılar. Almanya fırsatı anında değerlendirir-

ken, Japonya ise az bir gecikme ile onu takip etti.

İki emperyalist güç, ABD'nin politikalarıyla uyumlu bir tutum alarak, Ukrayna savaşına benzin dökme suçuna ortak olurken, oluşan koşulları kendi silahlanmaları için bir fırsata da çevirdiler. ABD'nin savaş arabasına atlayan bu güçlerin, o arabada ne kadar kalacakları belli değil. Zira her birinin kendine göre yayılmacı hevesleri, hegemonya savaşından kendine pay çıkarma hesapları vardır. Bu ise tabloyu daha karmaşık bir hale getiriyor. Bir tarafta ABD, İngiltere ile AB, diğer tarafta Çin, Rusya ile müttefikleri arasındaki çatışma şiddetlenirken, ABD'den kopma ihtimali olan Almanya, Japonya, Fransa gibi emperyalist güç odakları da var. Tarafların etkilemeye çalıştığı Hindistan 'ortada' durarak her iki cephe ile pazarlık ve işbirliğine girerek konjonktürden azami şekilde yararlanmaya çalışıyor.

Gelişmeler hegemonya savaşının şiddetlenme eğiliminde olduğuna işaret ederken, Almanya'dan sonra Japonya'nın da silahlanma ve militarizm kervanına katılması, kapitalist emperyalizmin halkların geleceği açısından oluşturduğu tehlikenin ciddiyetini birkez daha hatırlattı. Emperyalist savaş, silahlanma ve militarizme karşı işçi sınıfı ile halkların birleşik direnişi geliştirilmeden, insan soyunun geleceğini tehdit eden bu riskin ortadan kaldırılması mümkün olmayacaktır.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht:

Adları barbarlığa karşı devrim ve sosyalizm için mücadele çağrısıdır!

İşçi ve emekçi kardeşler,

Alman proletaryasının unutulmaz önderleri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, 105 yıl önce hunharca katledildiler. 1914'te işçi sınıfına ihanet edip burjuvazinin savaş konvoyuna katılan SPD, Rosa ve Karl'ın katledilmesinin yolunu açmakla yetinmedi. Sonradan Nazi aygıtının omurgasını oluşturacak olan Freikorps'u devrimin üzerine sürdü. 1918-1923 Alman devrimi bu ihanet nedeniyle yenilgiye uğradı. Bugün emperyalist saldırganlık siyasetinin ileri kolunu oluşturan Alman devletinin Nazi zihniyetine dayalı temelleri o zaman atıldı.

Son yıllardaki her kritik olay ve gelişme Alman sermaye devletinin genlerine işlemiş Nazi anlayışının her zaman korunup kollandığına yeni bir kanıt oluşturuyor. Fakat Almanya bu tutumunda hiç de yalnız değil. Batılı emperyalist-kapitalist ülkelerde artık faşist akımlar, ırkçılık ve yabancı düşmanlığı revaçta. Bu gelişme, temel hak ve özgürlüklerin gaspı, savaş ve saldırganlık, militarizm ve silahlanma yarışı vb. ile iç içe yaşanıyor. Emperyalist dünya burjuvazisi için bu yönelim sadece bir tercih değil, aynı zamanda zorunluluktur. Zira dünya kapitalizmi uzun yıllardan beri tarihsel ve çok boyutlu bir

bunalım dönemi içindedir. Bunalım aynı zamanda emperyalist paylaşım ve nüfuz mücadelesini gündemine şiddetlendirmektedir. Emperyalist hegemonya ilişkileri temel bir kriz alanına dönüşmüştür. Bunun ürünü yerel-bölgesel savaşlar artık günümüz dünyasının kronik bir gerçektir.

1990'lı yılların başından itibaren gerçekleşen savaşların büyük bölümü, ABD'nin emperyalist hegemonyasını koruma stratejisine dayalı saldırgan politikasının ürünüdür. İkinci yılına yaklaşan Ukrayna savaşı, şüphesiz son aşamada Rusya'nın emperyalist hesaplarla başlattığı bir savaştır. Fakat bu savaşı hazırlayan ve ırkçı-faşist bir yönetimi başa getirerek Ukrayna'yı savaş sahnesine çeviren, ABD'nin başını çektiği NATO'dur. Halen bir barış anlaşmasını engelleyenler, savaş yangınına durmaksızın benzin dökenler de başta ABD, İngiltere ve Almanya olmak üzere Batılı emperyalistlerdir. Onlarca yıldır yürürlükte olan söz konusu saldırgan stratejiye rağmen ABD hegemonyasının çöküşü engellenememiştir. ABD, başını çektiği emperyalist blokla birlikte şimdi çok daha saldırganlaşmıştır. Yok edici yeni bir emperyalist savaş tehlikesi giderek büyümektedir.

Kapitalist bunalımın ve emperyalist hegemonya krizinin belirlediği günümüz dünyasında, en büyük acıları başta Ortadoğu ve Afrika'dakiler olmak üzere yoksul bölge halkları çekiyor. Özellikle Ortadoğu'da emperyalizmin iki baş taşeronu, Türkiye ve İsrail devletleri, emperyalist dengelerdeki değişimi kan banyosu fırsatı olarak kullanıyorlar. Dümeninde dinci-ırkçı faşist iktidarın bulunduğu Türk devleti, Güney Kürdistan, Rojava ve Küzey Kürdistan'da Kürt halkına karşı kuralsız, kirli, barbarca bir yok etme savaşı yürütüyor. Aynı şekilde dinci-ırkçı faşist yönetim altındaki Siyonist devlet de 7 Ekim'den bu yana Gazze'de soykırıma varan katliamlar gerçekleştiriyor. Yaklaşık üç ay içerisinde 9 binden fazlası çocuk, 7 bine yakını kadın olmak üzere 22 bini aşkın Filistinliyi katletti. Siyonist devlet bu barbarlığı ABD, İngiltere, Almanya başta olmak üzere Batılı emperyalistlerin verdiği sınırsız destek sayesinde sergileyebiliyor.

Önce korona pandemisi, ardından Ukrayna savaşı ve şimdi de Filistin'deki Siyonist katliam Batılı emperyalistlerin yüzlerindeki "demokrasi", "insan hakları", "söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü" vb. tüm maskeleri

de yırtmış bulunuyor. Avrupa ülkelerinde başta medya olmak üzere sermaye aygıtları baskı, yalan ve karalama makinası gibi işliyor. Emekçi halkların ve gençliğin Filistin halkıyla dayanışması yasaklarla, polis terörüyle engellenmeye çalışılıyor vb.

Kardeşler,

Bu yıl Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Lenin anısına 14 Ocak'ta, Berlin'de düzenlenecek kızıl yürüyüşü bu koşullarda karşılıyoruz. Onlar proletarya devrimi ve sosyalizm davasının ölümsüz önderleri, proletarya enternasyonalizminin kararlı temsilcileriydi. Onların anısına bağlılığın yolu, bugün emperyalist savaş ve saldırganlığa, kuralsız kapitalist sömürüye ve doğanın yağmalanmasına, temel hak ve özgürlüklerin gasp edilmesine karşı militan mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Faşist baskı ve yasaklara rağmen ezilen halklarla dayanışmayı büyütmeyi gerektiriyor. Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Lenin ölümsüzdür! Kahrolsun emperyalist saldırganlık ve savaş! Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm! Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

BİR-KAR

Veysel Akgül yoldaş Frankfurt'ta anıldı

2020 yılında Covid-19 pandemisinin dolaylı yoldan yitirdiğimiz Veysel Akgül yoldaş, 24 Aralık Pazar günü Frankfurt'ta düzenlenen bir etkinlikle anıldı.

Güneş Tiyatrosu'nda düzenlenen etkinlik Veysel yoldaşın da yaşamına mal olan pandemi günleri ve yarattığı sonuçlardan kısaca bahseden açılış konuşması ile başladı. Ardından onun şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu esnasında, "biz kazanacağız" şiiri okundu. Bunu, Veysel yoldaşın sosyal ve politik yaşamından karelerin yer aldığı sinevizyon gösterisi izledi. Salonunda duygusal anlar yaşatan ve ilgiyle izlenen sinevizyonun ardından, bir yoldaş tarafından TKİP Yurtdışı Örgütü adına hazırlanan konuşma gerçekleştirildi.

Pandemi üzerinden kapitalizmin teşhiri ile başlayan konuşma, yine Veysel

yoldaşın işçi kimliği üzerinden, yaklaşık 30 yıl çalıştığı Frankfurt Tren Garı'ndaki çalışma koşulları ile burada yaşanan insan manzaralarına vurgu yapılarak, bu düzenin insana dayattığı kötülöklere işaret edildi.

Kapitalizmin günümüz koşullarında insanlığı karşı karşıya bıraktığı krizler, bunalımlar ve savaşlara, bunların en güncellerinden biri olan Filistin'deki insan kıyımına değinildi.

Devamla dünya halkları ile emekçilerin kendilerine dayatılan bütün kötülöklere sessiz kalmadıkları, bazen ayları bulan isyanlar ve başkaldırılarıyla buna cevap verdiği; fakat kendiliğinden ve örgütsüz kitle eylemlerinin hep bir sınırı olduğu belirtilerek, öncü-devrimci partilerin rolüne işaret edildi.

Konuşma, yakın zamanda VII. Kongresini başarıyla toplayan TKİP'nin dev-

rimci kararlılık ve iddiasını bir kez daha ortaya koyduğu ifade edilerek tüm işçi ve emekçilere parti saflarında örgütlenme çağrısı ile sona erdi.

Parti konuşmasının ardından, aralarında Veysel yoldaşın oğlunun da olduğu çocuk, yetişkin ve gençlerin birlikte yer aldığı şiir grubu sahne aldı. Veysel yoldaşa ait şiirlerin de yer aldığı dinleti ilgiyle izlendi. Dinleti "karlı kayın ormanında" türküsünün hep bir ağızdan söylenmesiyle sona erdi.

Etkinlikte, Veysel Akgül'ün eşi ve aynı zamanda yoldaş tarafından da bir konuşma yapıldı. Veysel yoldaşın devrimciliğe ilk adım attığı Maraş'tan başlayarak, onunla geçirdiği uzun yıllara dair anılarını paylaştı. Politik, sosyal ve duygusal açıdan düşüncelerini dile getiren yoldaş, devrim ve sosyalizme olan inancını bir kez daha vurgulayarak, "bana

öğrettiğin herşey için teşekkür ederim" diyerek bitirdi sözlerini. İlgi ve beğenile karşılanan konuşma, salonda bir kez daha duygulu anların yaşanmasına yol açtı.

Etkinlik, Veysel Akgül'ün yoldaşları, eski mücadele arkadaşları ve devrimci dostların yaptıkları konuşmalar ile verdikleri mesajlarla sürdü. Veysel yoldaş ile 12 Eylül koşullarında Antakya cezaevinde tanışan eski bir mücadele yoldaşı, o döneme ait uygulamalar, baskılar, direnişler ile yaşadıkları ortak anıları paylaştı. İlgiyle dinlenen konuşmasını, sınıf devrimcisi olmanın önemine vurgu yaparak noktaladı.

Anmada Frankfurt- ATİK adına da bir konuşma yapılırken, MLPD ise mesaj sundu. Anma etkinliği, müzisyen dostumuz Erol Demir ile Veysel yoldaşın kardeşinin sundukları müzik dinletisi ve hep birlikte yenen yemeğin ardından sona erdi.

BİR-KAR / FRANKFURT

2023'ün ardından...

Kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesi sürüyor...

Ülkemizde kadınlara yönelik çok yönlü saldırıların yaşandığı 2023 yılını geride bıraktık. Kuşkusuz milyonlarca kadınının da yaşamlarını alt üst eden en büyük olay, 11 ili doğrudan etkileyen Maraş merkezli depremler oldu. İnsan yaşamını zerre kadar önemsemeyen kapitalistlerin kar hırsı sonucu 6 Şubat'ta on binlerce insan yaşamını yitirdi. Yüzbinlercesi yerini yurdunu terketmek, çok ağır koşullarda yaşam mücadelesi vermek zorunda kaldı. Kadınlar, depremde yakınlarını kaybetmek başta olmak üzere çok ağır yaralar aldılar. Asıl olarak depremin ardından aylar boyunca çadırlarda devam eden yaşamda; çocuk-hasta bakımının sorumluluğu, hijyen sorununun ciddi boyutlarla ulaşması, kadın sağlığı problemleri, güvenli olmayan alanlarda cinsiyetçi uygulamalarla uğraşmak gibi bir yığın sorunla boğuşmak zorunda kaldılar. 6 Şubat depreminin üzerinden 11 ay geçmesine rağmen, çok sayıda insanın istihdam, barınma, beslenme, eğitim vb. ihtiyaçları halen karşılanabilmiş değil. Bugün hala deprem bölgesinde kadınlar geleceksizlik kaygısı duymaya ve en temel yaşamsal ihtiyaçları için mücadele vermeye devam ediyorlar.

Depremin yarattığı yıkımın yanısıra, ekonomik ve sosyal sorunların arttığı, sınıfsal ayrımların daha da keskinleştiği bir yıl oldu 2023. Ekonomik krizin derinleşmesi, öncelikle emekçi kadınların çalışma ve yaşam koşullarını olumsuz yönde etkiledi. Zam yağmurları devam ederken dayatılan düşük ücretler, ağır çalışma koşulları ve yoksullukla boğuşmanın yanısıra, krizlerin sonuçlarından biri olan işsizlik arttı, kadın istihdamında düşüşler yaşandı. DİSK'in aralık ayında yayınladığı "işsizlik ve istihdamın görünümü raporu" bu tabloyu özetlemektedir. Rapora göre gerçek işsiz sayısı 8 milyon 143 bin olarak belirlenirken, geniş tanımlı işsizlik erkeklerde 16,6'ya, kadınlarda ise 29,4'e kadar ulaştı. Erkek işsizliği ve kadın işsizliği arasındaki fark 13 puan olarak açıklandı.

Yılın son aylarında, zaten en güvencesiz ve kuralısız işlerde çalışmaya mahkum edilen kadınlar için esnek ve uzaktan çalışma modellerinin yaygınlaştırılmasından söz edilmeye başlandı. AKP-MHP rejiminin sözcüleri, kadınların "ev ve işyeri arasında tercih yapmamaları" için bu modelin gündeme getirildiğini iddia

ettiler. Oysa esnek çalışmanın kadınlar için daha fazla güvencesizlik ve kuraldışı çalışma anlamına geldiğini çok iyi biliyoruz.

Tüm bu sorunlarla beraber, AKP-MHP iktidarının kadınları hedef alan gerici politikaları 2023 yılında da artarak devam etti. Mafyatik rejim için kritik bir anlam ifade eden 2023 genel seçimlerini önceleleyen süreçte burjuva düzen siyaseti, toplumun kutuplaştırılması için kadınların haklarını malzeme konusu yapmaktan da geri durmadı. Kemal Kılıçdaroğlu'nun "kamuda çalışan kadınlara türban serbestisi" önerisini Tayyip Erdoğan'ın fırsata çevirmesi sonucu yeni bir tartışmanın fitili ateşlendi. Kamu sektöründe kadınlar için türban yasağı zaten uzun süreden beri yoktu ve CHP'nin "muhafazakar kesimlerin oyunu alma" safhasının ürünü olarak gündeme getirdiği bu öneri, tüm seçim süreci boyunca "ailenin korunması" adı altında kadınların haklarını tırpanlamaya ve LGBT'leri hedefleyen Anayasa tartışmalarına vesile edildi.

Anayasa tartışmalarının yanısıra, saray rejiminin yedeğine aldığı gerici Huda-Par ve YRP'nin 6284 sayılı yasanın kaldırılması, karma eğitime son verilmesi,

medrese eğitimlerinin yasal statü kazanması gibi şartları da gündemdeki yerini korudu. Seçimlerin ardından oluşan gerici parlamentonun çoğunluğu, kadınların gasp etmek için zaman kollamaya başladı. "6284 sayılı yasadaki değişiklikler, nafaka hakkının kaldırılması, medeni kanundaki değişiklikler, anayasa değişikliği" gibi saldırılar gerici AKP-MHP iktidarının 2024 hedefleri arasında yer almaktadır.

2023 yılının ilk iş gününde İstanbul Sözleşmesi'nin Danıştay tarafından feshinin resmen onaylanması, erkek egemen düzenin temsilcilerine büyük bir güven de sağladı. Yargı zırhı altında kadın cinayetleri 2023 yılında tırmanışa geçti ve bu yıl işlenen cinayetlerde en az 320 kadın yaşamını yitirdi. 189 kadının ölümü ise "şüpheli" olarak kayıtlara geçti.

Kadınların tarikatlar/cemaatler aracılığıyla nasıl bir cendere içine alındığını gösteren birçok iğrenç suç işlendi. İsmailağa Cemaati'ne bağlı Hiranur Vakfı kurucusu Yusuf Ziya Gümüşel'in kızını altı yaşında iken bir tarikat üyesi ile evlendirmesi ve kızın 6 yıl boyunca istismara uğramasının kamuoyuna yansımaları, gericiğin sapkınlığı hangi boyuta vardığını

bir kez daha gösterdi. Sanıkların cezalandırılması ise ancak kamuoyunun yoğun tepkisi sayesinde mümkün olabildi. HKG isimli kadının yaşadıklarının tekil bir örnek olmadığı, buz dağının görünen kısmı olduğu ise kimse için bir sır değil artık.

Dinci gerici AKP-MHP iktidarı ve onların uzantısı tarikatlar/cemaatler eliyle kısıpca alınan kadınları önümüzdeki dönemde daha zorlu bir süreç beklemektedir.

KADINLAR BASKILARA VE GERİCİLİĞE KARŞI DİRENMEYE DEVAM ETTİ...

Sermayenin vurucu gücü olan AKP-MHP rejiminin kadın düşmanı politikalarının yarattığı tepkiyle gelişen, kadınların cinsel ezilmişliğine karşı mücadeleyi eksen alan kadın hareketi geride kalan yıl içinde de aktif bir mücadele sergiledi. Bundan dolayı kadınlar, sokağa çıkan kitlere kinle saldıran dinci-faşist iktidarın hedefinde oldu.

Baskı ve yasaklara rağmen kadın hareketi, toplumsal muhalefetin en diri kesimi olmaya devam etti. Deprem sürecinde aktif bir dayanışma örgütlediği gibi, sonrasında iktidarın uyguladığı poli-

tikalara yanıt veren eylemlerle mücadeleyi sürdürdü.

Sermaye iktidarının kaba cinsiyetçi temsilcisi olan AKP-MHP koalisyonunun kadınları hedef alan cinsiyetçi politikalarına karşı hareket eden ve orta sınıf duyarlılıklardan beslenen kadın hareketinin, yapısal sorunlarıyla bağlantılı bir tikanma yaşadığını söylemek mümkün.

Mayıs 2023 seçimlerinde AKP'yi geriletme ekseninde solun geniş bir yelpazesi sandığı çözüm olarak işaret ettiği ve düzen muhalefetine arkasında konumlandı. Seçim sonuçlarının ardından geniş kesimlerde büyük hayal kırıklığının yaşanması kadın hareketini de olumsuz etkiledi. Son 25 Kasım eylemleri yaygınlığına rağmen geçtiğimiz yıllara nazaran daha sınırlı katılımı, en diri güçler tarafından gerçekleştirildi. Bu zayıflamayı, sol hareketin ve paralelinde kadın hareketinin seçimlerle AKP'yi geriletme çizgisinin başarısızlığa uğramasının yarattığı moral yıkımın doğal sonucu saymak gerek.

Kadın işçiler mücadelesinde...

Kadınların cinsiyet eşitsizliğine karşı mücadeleyi esas alan kadın hareketinin yanısıra, başka bir kanaldan, emeğin sömürüsüne, her geçen gün artan ekonomik sorunlara, çalışma alanlarında cinsiyet eşitsizliğine karşı kadın işçilerin direnişi de yükseliyor.

Özellikle deprem ve seçimlerin ardından yılın ikinci yarısında Türkiye'nin farklı coğrafyalarında kadın işçiler, erkek sınıf kardeşleriyle direnişe çıktılar. Sınıfsal ezilimlikten kaynaklı sorunlar öne çıkmasına rağmen, bundan bağımsız olmayan cinsel ezilimliğe dayalı sorunlara karşı da harekete geçtiler. Kadın işçiler emekleri ve aynı zamanda onurları için direndiler/direniyorlar.

Trendyol, Agrobay, Mersin Hali, Ataşehir Belediyesi, Sarar Tekstil, Burda Bebek, Özak Tekstil işçileri direnişe çıktılar.

Başta Özak Tekstil olmak üzere bir dizi işletmede/fabrikada kadın işçiler, erkek işçilerle birlikte direnişi sürdürüyorlar. Son yıllarda varolan direnişlerde kadın işçiler belirgin bir şekilde yer alıyor. Kadınların sınıfsal olarak olduğu kadar cinsel kimliklerine dönük baskı ve eşitsizliklere karşı tepkileri de direniş alanlarında yankı buluyor. Kadın işçilerin sınıf mücadelesi içinde daha aktif bir şekilde yer almaları, kadın hareketinin sağlıklı bir zemine oturmasının potansiyellerine de işaret ediyor.

Ek olarak belirtelim ki, geride bıraktığımız yılda kadınlar sadece işçi direnişlerinde değil, toplumsal muhalefetin diğer alanlarında da ön saflarda yer aldı. Birçok yerde mücadeleyi onlar sürükledi.

Sermayenin kar hırsı sonucu doğanın talan edilmesine karşı Akbelen'de, Dikmece'de, Manisa'da sergilenen direnişlerde belirgin bir rol oynayan kadınlar ilk akla gelen örneklerdir. Keza, Kürt halkının haklı ve meşru talepleri için verilen mücadelede de Kürt kadınları sürükleyici rol oynamaya devam ediyorlar.

2024, KAVGA VE MÜCADELE YILI OLMALI...

2024 yılına düzenin yarattığı sorunların daha da ağırlaştığı koşullarda girdik. Ekonomik kriz içinde debelenen rejim, krizin faturasını emekçilere ödetmek için planlarını yaptı. Nitekim yılın ilk gününe zam furyasıyla girildi. Açıklanan OVP'lar tam da buna işaret ediyor. İşçi sınıfı ve

emekçi kitleleri daha fazla yoksulluk, sefalet, güvencesizlik, kuraldışı çalışma koşulları bekliyor. Öte yandan AKP-MHP iktidarının Anayasa değişikliğinden, 6284'e ve Medeni Kanun'daki değişikliklere kadar kadınların artık kısıntı düzeyinde kalmış haklarını da gasp etmek için planlar hazırlandığını biliyoruz.

İşçi ve emekçilere dönük çok yönlü kuşatmayı yarabilmek için devrimci sınıf hareketinin yaratılması acil bir ihtiyaçtır. Ve bu hareketin bir parçası olarak kadın işçilerin mücadelesini büyütme/örgütlemek de önümüzdeki dönemin temel görevlerinden biridir. Devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesi ise, toplumda kadın hareketine de ivme kazandıracaktır.

Kötü çalışma koşulları, güvencesiz yaşam, baskı, mobbing... Tüm bunlar, işçi ve emekçi kadınların en çok karşılaştıkları sorunların başında geliyor. Ayrıca pek çok kadın fabrikasında, işyerinde kreş olmadığı için çalışma yaşamının dışına itiliyor. Kapitalist patronlar yasa da tanımlanan, zaten sınırlı olan haliyle bile kreş açma zorunluluğunu yerine getirmiyor.

"Gebe veya Emziren Kadınların Çalıştırılma Şartlarıyla Emzirme Odaları ve Çocuk Bakım Yurtlarına Dair Yönetmeliğin" 13. Maddesi'ne göre yaşları ve medeni halleri ne olursa olsun, 150'den çok kadın çalışanı olan işyerlerinde, 0-6 yaş aralığındaki çocuklar için kreş açma ya da kamu kurumlarınca yetkilendirilmiş bir kreşle anlaşma zorunluluğu bulun-

Kreş hakkı için mücadeleye!

yor. Ancak patronlar zaten sınırlı olan bu sorumluluğu yerine getirmiyor. Sendikası işyerleri de dahil olmak üzere kreş olan işyeri sayısı çok az. Kreş giderini karşılamaya yetmeyecek miktarda kreş yardımı veren patronlar ise bunu bir lütuf gibi gösteriyor. Bu kadar pervasız davranabiliyorlar, çünkü yasal zorunluluğu yerine getirmediklerinde ciddi bir cezai yaptırımla karşılaşmıyorlar. Uygulanan cezai işlemler aylık asgari ücretin de altında kaldığı için bir caydırıcılığı bulunmuyor.

Sermayedarlar kendi kârları ve çıkarları dışında hiçbir şeyi önemsemiyorlar. Onlar için emekçilerin insanca çalışma

koşullarına sahip olmasının, kadınlara çalışma yaşamındaki haklarının ve çocuklarının eğitim hakkının bir önemi yok. Kreş açma sorumluluğunu kendileri için masraf olarak görüyorlar. Sermaye devleti ve bugün onun temsilciliğini yapan iktidar da bu konuda bir sorumluluk almıyor. Ücretsiz, nitelikli, bilimsel eğitimin verildiği, yeterli kapasitede kreşler açılmıyor. Bir yük olarak görülen çocuk bakımını kadınların üzerine yıkarak, işçi ve emekçi kadınların karşı karşıya kaldığı sömürüyü artırıyorlar, çalışma yaşamının dışına itiyorlar.

Başta işçi ve emekçi kadınlar olmak üzere; parasız, nitelikli, erişilebilir, bilim-

sel esaslara göre eğitim veren kreş talebi bütün işçi ve emekçilerin mücadele etmesi gereken bir taleptir.

-Kadınların sorumluluğu olarak görülen çocuk bakımı toplumsallaştırılsın!

-Tüm fabrikalara, işyerlerine ve OSB'lere 7/24 açık, ücretsiz, nitelikli kreşler açılmalı!

-Kreş yükümlülüğü için 150 çalışan sınırlaması kaldırılmalı!

-Kadın-erkek ayrımı yapılmaksızın tüm çalışanların çocukları için kreş imkânı sağlansın!

-Kreş yükümlülüğünü yerine getirmeme cezası caydırıcı olacak şekilde artırılmalı!

-Mahallere 7/24 açık, ücretsiz, nitelikli kreşler ve çocuk bakım evleri açılmalı!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

2023 yılı ve gençliğin mücadele tablosu

Ekonomik, sosyal ve siyasal krizlerin derinleştiği, emperyalistler arası hegemonya mücadelesinin yoğunlaştığı bir yılı geride bırakıyoruz. Açıktır ki, kapitalist sistemin yapısal olarak yaşadığı bu krizler 2024 yılında da derinleşmeye devam edecektir. Zira, Ukrayna ve Rusya arasında süren savaşın yanı sıra, yıllardır süre gelen Filistin sorunu da büyümektedir. 7 Ekim 2023'ten bu yana ABD ve batılı emperyalist güçlerin desteğiyle hareket eden Siyonist İsrail ise Filistin halkına karşı işgal ve soykırım saldırısını sürdürmektedir. Tüm bu savaş çığırkanlığının yanı sıra, milyonların yaşadığı açlık ve yoksulluk ise her geçen artmaya devam etmektedir. Başta ekonomik-mali kriz olmak üzere tüm krizlerin faturası bir kez daha işçilere ve emekçilere ödetilmektedir.

Gençlik ise yaşanan krizlerden üzerine düşen payı fazlasıyla almaktadır. Milyonlarca genç eğitim, barınma ve beslenme gibi temel insani haklarına ulaşamamaktadır. Üniversite yemekhanelerine, yurtlara ve barınmaya gelen fahiş zamlar gençliği ödetilmek istenen faturanın boyutunu göstermektedir.

Tüm bunların yanı sıra, Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimleri kazanan AKP-MHP iktidarı ağır-güvencesiz çalışma ve yaşam koşullarını, baskıyı, şiddeti daha da artırmaktadır. Seçimler sonrası hak arama eylemlerine yönelik estirilen gözaltı ve tutuklama terörü bunun en somut göstergesidir. Üniversitelerde yapılmak istenen eylemlerin, etkinliklerin, kol-kulüp, topluluk çalışmalarının yasaklanması, devrimci faaliyetin faşist saldırılar ve disiplin terörüyle engellenmek istenmesi ise baskı koşullarının gençlik alanına yansımalarıdır.

6 ŞUBAT DEPREM SÜRECİNDEN YANSIYANLAR

6 Şubat'ta Maraş merkezli gerçekleşen ve 11 kenti etkileyen depremden milyonlarca insan etkilendi. Yüzbinlerce insan göçük altında bırakılarak katledildi, on binlerce insan ise yaralandı. Kapitalistlerin çıkarı için milyonların yaşamının hiçe sayıldığını deprem sürecinin ardından bir kez daha gördük. Sermaye devletinin depremin hemen ardından ivedilikle yaptığı hamleler ise şehirlere giriş yasakları getirmek, oluşabilecek tepkile-

rin önüne geçecek yeni baskı ve yasakları devreye sokmak oldu. Deprem bölgesinde OHAL ilan edildi, eylemlere ve dayanışma gösterenlere müdahale etmek için kolluk kuvvetleri bölgeye gönderildi. Gençlik içerisinde oluşabilecek tepkiyi bölmek için üniversitelerde online eğitime geçildi ve öğrenci yurtları boşaltıldı. Yüz binlerce insanı göçük altında kendi kaderlerine terk eden sermaye devleti bu süreçte de çok açık bir biçimde yalnızca kendi çıkarları için hareket etti.

İşçiler, emekçiler ve gençlik ise deprem sürecinde dayanışmanın ve mücadelenin en anlamlı pratiklerini ortaya koydu. Üniversitelerde gençlik örgütlerinin çalışmalarıyla, kol, kulüp ve topluluklar üzerinden deprem bölgesi ile dayanışma çalışmaları örüldü.

Bu sürecin diğer bir ayağını ise online eğitimi kabul etmeyen öğrencilerin tepkileri oluşturdu. Üniversitelerde ve bazı kent meydanlarında eylemler gerçekleştirildi. Gençlik hareketinin politik gençlik örgütlerine daraldığı bir dönemde birleşik bir mücadele zemininin yaratılmaması dağınık bir sürecin yaşanmasına neden oldu. Deprem süreci bir kez daha göstermiştir ki böylesi olağanüstü durumlarda iyi refleksler gösterebilmek için örgütlü-birleşik zeminleri çoğaltmak gereklidir.

Devrimci Gençlik Birliği olarak, 6 Şubat gününden Ağustos ayına kadar dört defa Adıyaman'a üç defa ise Antakya'ya toplu gidişler gerçekleştirdik. Yaz çalışmamız kapsamında da deprem bölgesi ile dayanışmanın örülebilmesine odaklandık.

BARINMA SORUNU VE ZEREN ERTAŞ EYLEMLERİ

Genel anlamda toplumsal bir krize dönüşen barınma sorunu 2 yılı aşkın bir süredir gençliğin de en yakıcı sorun alanlarından birini oluşturuyor. Bu sene yaşanan deprem süreci ile birlikte barınma sorunu gelinen noktada daha da derinleşmiş bir vaziyette karşımızda duruyor.

Binlerce öğrenci ya fahiş fiyatlı konut, pansiyon ve özel yurtlara ya dinci-gerici tarikat ve cemaat yurtlarına ya da niteliksiz KYK yurtlarına mahkum edildi. 25 Ekim günü Aydın'da KYK yurdunda kalan Zeren Ertaş'ın asansör düşmesi sonucu katledilmesi nitelikli, ulaşılabilir barınma sorununun artık bir yaşam hakkı sorunu olduğunu daha açık bir şekilde gösterdi. Zeren Ertaş'ın ölümünün ardından başta Aydın olmak üzere İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Dersim, Çanakkale, Diyarbakır, Tekirdağ, Mardin, Muş, Samsun ve daha birçok ilde KYK yurtlarında, üniversitelerde ve kent meydanlarında "Ölmeye değil okumaya geldik!" şiarlarıyla tepkisel eylemler gerçekleştirildi.

Görüldü ki, onlarca farklı KYK'da on binlerce öğrencinin yaşadığı sorunlar genel anlamda ortak. Ancak bu sorunlara karşı birleşik, kitlesel ve militan bir zeminden yoksun olan gençlik, sözünü ve pratiğini ortaklaştırabilmekten bugün uzak bir tabloda. Bu sürecin bir göstergesi de gençliğin sisteme karşı biriktirdiği öfkenin ne denli büyük olduğudur.

2023 yılında tarihsel gündemler ve güncel olaylara dair gençlik alanlardaydı Gençlik hareketi geri, parçalı ve dağı-

nık halini korumasına rağmen toplumsal ve tarihsel gündemler üzerinden de sokaklara çıkarak eylemliliklerini sürdürdü. Gençlik 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, Newroz'da, 1 Mayıs ve 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü gibi tarihsel mücadele günlerinde alanları doldurdu. 6 Mayıs, Suruç, 10 Ekim Ankara katliamı, 12-16 Mart anmaları ve 6 Kasım YÖK'ün yıldönümü tarihlerinde ise gençlik örgütlerine daralan bir tablo hakimdi. Tarihsel gündemlerin yanı sıra genç intiharlara, Akbelen, Cudi ve Dikmece'deki doğanın ranta-talana açılmasına, özgürlüklerin kısıtlanmasına ve geleceklerinin çalınmasına karşı sokaklara çıkarak tepkisini gösterdi.

FAŞİST SALDIRGANLIK, GERİCİ KUŞATMA, BASKILAR VE YASAKLAMALAR TANINMADI!

2022 yazında yayınlanan faşist genelge 2023 yılında üniversitelerde çalışma yürüten gençlere karşı bir sopa olarak kullanılmak istendi. Ancak Boğaziçi Üniversitesi ve ODTÜ gibi örneklerden yansıyanlar gençliğin faşist saldırganlığı, gerici kuşatmayı ve yasaklamaları tanımadığını gösterdi.

Ocak ayı itibarıyla ODTÜ topluluklarına yönelik hayata geçirilen kapatma saldırısı ilerici-devrimci gençliğin mücadelesi ile geri çektirildi. 2023 yılı içerisinde ODTÜ'deki bahar şenliğinin ve devrim stadında yapılacak mezuniyetin rektörlük tarafından yasaklanması ise yine öğrenciler tarafından tanınmadı, kitlesel

eylemlerle bir kez daha yasaklar aşıldı.

BOUN'de ise kulüp odalarının rektörlük kararıyla kapatılmasına karşı öğrencilerin tepkili çıkışları oldu. Kayyım Rektör Naci İnci'nin üniversiteyi AKP'nin arka bahçesi haline getirmeyi hedefleyen saldırılarına yıl sonunda bir yenisi daha eklendi. Rektörlük, senato toplantısıyla Fen ve Edebiyat Fakültesi'nin "Fen Fakültesi" ve "Beşerî ve Sosyal Bilimler Fakültesi" olarak ikiye bölünmesine, Yönetim Bilimleri Fakültesi altındaki bölümlerin İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ne bağlanmasına karar verdi. Alınan kararın ardından fakültelerinin bölünmesini istemeyen yüzlerce öğrenci eylemler ve forumlar gerçekleştirerek saldırıya geçit vermeyeceklerini ifade etti.

Seçimlerin ardından kazandığı zaferle birlikte gençliği her alanda kuşatmak isteyen sermaye devleti her dönem olduğu gibi gerici-faşist grupları devrimci-ilerici gençliğin üzerine salarak mücadeleyi engellemek istemektedir. 2023 yılında hayata geçirilmeye çalışılan bu saldırılar gençliğin tok tutumuyla karşılandı ve sermaye devleti istediğini halan daha alamadı.

Seçim sürecinin ardından gençliği dizginlemek için hayata geçirilen saldırılardan biri de gözaltı ve tutuklamaların pervasızca artırılmasıdır. Sermaye devletin faşist saldırılarla, gerici kuşatmayla dizginleyemediği gençliğin ileri ve örgütlü kesimi gözaltı, tutuklama ve ajanlaştırma saldırıları ile yıldırılmak istenmektedir. Gençliğin saldırılara karşı yılmadan mücadeleyi büyütme iradesi ise sermaye devletin çabasının nafi olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi için ileri!

Yaşadığımız topraklar başta olmak üzere tüm dünyada krizler, baskı ve gerici tablosu derinleşiyor. Ancak bu tablonun karşısında gelişen bir başka durum ise hiç kuşkusuz toplumsal mücadele dinamikleridir. Kapitalizm barbarlık düzenidir. Ölüm, geleceksizlik, özgürlüklerin kısıtlanması, güvencesiz bir yaşam ve kirli savaşlar dışında hiçbir şey vaat edemeyen bu çürümüş düzene karşı devrimci mücadeleyi yükseltmenin tam zamanı! Krizlerin faturasını ödememek, haklarımıza, özgürlüğümüze ve geleceğimize sahip çıkmak için yeni yılda mücadeleyi daha da ileriye taşımak gençliğin omuzlarında duran bir sorumluluktur.

Birleşik, kitlesel, militan bir devrimci gençlik hareketi için adımlarımızı hızlandıralım, cüreti kuşanalım!

2024 yılında gençliğin örgütlü ve devrimci mücadelesini yükseltmek için ileri!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

ARALIK 2023

Boğaziçi Üniversitesi'ne yeni saldırı...

Söz, yetki ve karar hakkı üniversite bileşenlerine!

Dinci faşist AKP-MHP iktidarının Boğaziçi Üniversitesi'ne dönük saldırıları her geçen gün artarak devam ediyor.

Boğaziçi Üniversitesi'nde yönetim, Senato toplantısıyla Fen ve Edebiyat Fakültesi'nin "Fen Fakültesi" ve "Beşerî ve Sosyal Bilimler Fakültesi" olarak ikiye bölünmesi, Yönetim Bilimleri Fakültesi altındaki bölümlerin İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ne bağlanmasına karar verdi.

Bu sürece geçmeden önce Boğaziçi Üniversitesi'nde yaşanan sürece kısaca bir göz atmak gerekir.

Boğaziçi Üniversitesi'ne Melih Bulu'nun kayyım rektör olarak atanması ile başlayan Boğaziçi Üniversitesi Direnişi tek adam rejiminin adeta kabusu olmuş, direnişe geçen öğrenciler azgın bir devlet terörüne maruz kalmıştı. Tutuklamalar, yüzlerce gözaltı ve onlarca kez polis saldırısı ile tek adam rejimi direnişten ne denli korktuğunu gözler önüne sermişti. Tek adam rejiminin şefi Erdoğan her konuşmasında Gençlik içerisinde kültürel iktidar olmadıklarından yakınıp duruyor. Bu kapsamda dinci faşist iktidar üniversitelerdeki devrimci, ilerici birikimin tasfiyesine de özel bir önem veriyor. 2015 sonrası hız kazanan bu süreç de deyim yerindeyse üniversiteleri kendi faşist iktidarı için dikensiz gül bahçesine dönüştürmek için birçok adım attı. Ama sergiledikleri bu saldırganlık ODTÜ, Boğaziçi gibi üniversitelerde çeşitli gündemler ekseninde direnişe geçen gençlik kitleleri ile karşılaştı. Özellikle de 2021 yılında kayyım Melih Bulu'nun Boğaziçi Üniversitesi'ne rektör olarak atanması başta Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri olmak üzere ülkedeki birçok üniversitede, yüzlerce gencin katıldığı, dinci faşist iktidarın üniversitelere dönük politikalarını hedef alan politik bir çıkışa ve toplumsal muhalefetin desteklediği bir direnişe dönüştü. Temel talebi "Özerk demokratik üniversite" ve "Söz, yetki ve karar hakkı üniversite birleşenlerine" olan bu direniş gençlik mücadelesine önemli bir ivme kazandırdı. "6 ayda biter" dedikleri direniş dinci faşist iktidarın adeta kimyasını bozdu. Yandaş basın ile direnişi karalama çabaları, dizginsiz polis ve

yargı terörüne rağmen direniş uzunca bir süre sürdü. Kayyım Melih Bulu gitti. Kayyım Naci İnci geldi.

Boğaziçi Üniversitesi direnişi geçen iki yılın ardından sönümlense de direnişin yarattığı dersler ve ortaya koyduğu birikim hala dinci faşist iktidar için bir korku kaynağı. Boğaziçi Üniversitesi'ne dönük saldırılar direnişin ardından iki yıl geçmesine rağmen hız kesmeden sürüyor. Direnişin öznesi olan devrimci ilerici öğrenciler rektörlük tarafından çeşitli disiplin cezaları ile okul dışına itilmek isteniyor. Bunun yanında direnişe destek veren ilerici muhalif akademisyenler birer birer üniversiteden uzaklaştırılıyor. Kayyıma doğrudan bağlı olan, yandaş kadrolaşmanın sağlanacağı Hukuk Fakültesi, İletişim Fakülteleri bu saldırılar kapsamında açıldı.

Boğaziçi Üniversitesi'ne dönük bu saldırı dalgasının yeni bir adımı ise geçtiğimiz hafta atıldı. Boğaziçi Üniversitesi'nde yönetim, Senato toplantısıyla Fen ve Edebiyat Fakültesi'nin "Fen Fakültesi" ve "Beşerî ve Sosyal Bilimler Fakültesi" olarak ikiye bölünmesi, Yönetim Bilimleri Fakültesi altındaki bölümlerin İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ne bağlanmasına karar verdi.

Söz konusu senato toplantısı öncesi yüzlerce Boğaziçi Üniversitesi öğrencisi "Fakültelerimize dokunma" diyerek bir eylem gerçekleştirdiler. Eylemin ertesi günü İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nin kapatılmayacağı (toplantı öncesi kapatılacağı söyleniyordu) ancak Fen Edebiyat Fakültesi'nin bölüneceği duyuruldu. Nitekim senato toplantısında da bu eksende karar alındı. Senato kararı sonrası öğrenciler yine kampüs içinde buluştu. Beş yüzü aşkın öğrencinin katıldığı bu eylemde yürüyüş ardından ise forumlar gerçekleştirildi.

ÖZERK-DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE İÇİN MÜCADELEYE!

Boğaziçi Üniversitesi'ni hedef alan bu saldırı kuşkusuz direniş sürecinden beri var olan saldırı dalgasının bir adımıdır. Fakültelerin kapatılması ve bölünmesi kararı ile yandaş kadrolaşmaya yeni alanlar açılmaya çalışılmaktadır.

Aynı zamanda direniş sürecinin başından beri süren ilerici akademisyenlerin tasfiyesi yeni bir boyuta taşınmak istenmektedir.

Boğaziçi Üniversitesi bundan iki yıl önce tek adam rejiminin iki dudağı arasından çıkan "kayyım atamasına" başkaldırdı. Bugün de söz konusu saldırıyı püskürtmek için harekete geçmek gerekiyor. Boğaziçi Üniversitesi'nin bileşenlerinin yer aldığı ÖTK, dayanışma, meclisler, kol kulüp ve topluluklar direnişin ilk örgütlülük zeminleri olmuştu. Direniş bu zeminlerden aldığı güçle devam edebilmiş ve neredeyse bütün öğrencilerin odağı durumuna gelmişti.

*Bugün de söz konusu karara karşı "Söz, yetki ve karar hakkına" sahip çıkmak için Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri birleşmelidir!

*Başta kapatılması ve bölünmesi planlanan fakülteler de olmak üzere bir araya gelmeli ve yürütülecek tartışma zeminleri/forumlar ile taleplerini belirlemeli ve süreç güçlü bir şekilde örgütlenmelidir!

-İki yıl önce gur bir şekilde haykırılan "Özerk-demokratik üniversite" talebi bugün de görüldüğü üzere önemini korumaktadır. Bugün de dinci faşist iktidarın, kayyımın tepeden inen kararları ile Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin eğitim hakkı gasp edilmekte, hiçbir fikirleri alınmadan, hiçbir bilimsel ölçüt gözetilmeden üniversitelere dair değişiklikler yapılmak istenmektedir! Söz konusu fakülte kapatma/bölme kararları tamamen tek adam rejimi tarafından alınan "politik kararlardır." Bu kapsamda buna karşı yürütülecek mücadele elbette ki politik bir muhtevaya ve taleplere sahip olacaktır. Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri "Özerk-demokratik üniversite" talebini bu kapsamda yükseltmek zorundadır!

-Üniversiteye dönük bu saldırı kayyım rektörlük tarafından oldu bitti ye getirilmek istenmektedir. Bu yüzden Boğaziçi Üniversitesi'nin başta öğrenciler olmak üzere bütün temel bileşenleri zaman kaybetmeden bölüm bölüm, fakülte fakülte birleşerek ortak bir zeminde buluşmalı, ortak talepleri ekseninde eylemli süreci güçlendirmelidir.

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Anıları ve mücadeleleri önünde saygıyla eğiliyoruz...

Rosa Luxemburg

Karl Liebknecht

**“Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik...
çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek
ve can demektir, prolweter devrimin iradesi
ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer
özlemine, sınıf-bilinçli proletaryanın mücadele
azmini temsil etmektedir.”**

**“Berlin’de düzen hüküm sürüyor!”
Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu
sizin “düzeniniz”. Devrim daha yarın olmadan,
“Zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır!”
ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet
sesleri arasında şunu bildirecektir:
“Vardım, Varım, Varolacağım!”**